„Fermecătoare și romantică!"
San Francisco Book Review

Săruturi și Croissants

NEMIRA
YOUNG ADULT

ANNE-SOPHIE JOUHANNEAU

Dulce ca un *macaron* Ladurée, proaspătă ca un *croissant* abia scos din cuptor, această poveste încântătoare se desfășoară chiar în orașul iubirii.

Mia Jenrow și-a dorit dintotdeauna să fie balerină. Pare să fi fost predestinată pentru asta, fiindcă stră-străbunica ei a dansat pentru Opera din Paris și a fost muza lui Degas însuși!

Așa că Mia se bucură din tot sufletul că a obținut șansa de a petrece o vară de vis la Paris, pentru a urma cursurile uneia dintre cele mai exclusiviste școli de dans din lume. Dar lucrurile nu sunt niciodată simple precum o piruetă: rivala ei, Audrey, și instructorul de balet îi fac numai necazuri, iar Mia se trezește că e tot mai fermecată de Louis, care vrea să-i arate metropola purtând-o pe Vespa lui.

Și, cu toate că vara aceea ar fi trebuit să fie o perioadă dedicată studiului, tânăra va descoperi destul de repede de ce se spune că, la Paris, dragostea plutește în aer.

„Dacă doriți o escapadă pariziană, citiți această carte delicioasă ca o bomboană!"
PopSugar

NEMIRA

e-BOOK

NEMIRA.RO

„După un somn lung,
îmi strâng hainele împrăștiate
prin cameră. Când trag sertarul
noptierei să-mi așez bijuteriile,
dau cu ochii de un pliculeț.
Inițial, mă întreb ce-o fi cu el,
dar apoi îmi amintesc.
Parcă trecuseră luni bune
de când primisem pozele astea
de la Vivienne! Îmi amintesc
privirea ei din ziua aceea,
plină de speranță că voi reuși
să rezolv misterul care nu-i
dădea pace de atâția ani!
Oftez și mă așez pe pat,
cercetând fotografiile.
În mine se dă o luptă.
Nu voi mai sta prea mult la Paris,
dar nici nu mă pot lăsa distrasă
de la ce am de făcut...
Încă mai am telefonul și adresa
curatoarei de la Musée d'Orsay,
pe care mi le dăduse Louis...
dar nu mai am un Louis cu care
să împărtășesc toate astea.
Mă cuprinde tristețea
când mă gândesc la aventura
pe care nu mai apucaserăm
să o ducem la bun sfârșit.
Dar, până la urmă, e vorba
de istoria familiei mele!
N-am nevoie de ajutorul
niciunui băiat pentru a afla
din cine mă trag!"

ANNE-SOPHIE JOUHANNEAU

este o autoare franceză
de cărți pentru tineri. Pentru ca
a crescut în apropierea Parisului,
a ajuns să iubească
fermecătorul Oraș al Luminilor
aproape la fel de mult
ca pe *les croissants*.
După ce a locuit în Amsterdam
și Melbourne, s-a stabilit
la New York, împreună cu
soțul ei australian și cu pisica lor
americană get-beget.
A cucerit publicul francez
cu cele 17 romane pe care le-a
scris singură sau în colaborare
Săruturi și croissants
(*Kisses and Croissants*, 2021
Editura Nemira, 2021)
este cea mai recentă carte a sa.

ANNE-SOPHIE
JOUHANNEAU

Sărutări și Croissants

Traducere din limba engleză de
ELENA-CRISTINA BROȘTIANU

NEMIRA

Design copertă: Casey MOSES
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Anca BACIU
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR
Lector: Laura GUȚU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JOUHANNEAU, ANNE-SOPHIE
Săruturi și croissants / Anne-Sophie Jouhanneau; trad. din lb. engleză Elena-Cristina Broștianu. - București : Nemira Publishing House, 2021

I. Broștianu, Elena-Cristina (trad.)

Anne-Sophie Jouhanneau
KISSES AND CROISSANTS

Text copyright © 2021 by Alloy Entertainment

Jacket art copyright © 2021 by Carolina Melis
All rights reserved.
Published by arrangement with Rights People, London.
Produced by Alloy Entertainment, LLC

alloyentertainment

© NEMIRA, 2021

Tiparul executat de GANESHA PUBLISHING HOUSE

Lui Scott

CAPITOLUL 1

Alerg prin aeroport în pantalonii mei lălâi de trening, cu părul în vânt. Îmi iese în cale un copil care urlă din toate puterile, dar reușesc să-l evit printr-un *grand jeté*[1] grațios, chiar înainte să ocolesc cu o piruetă un tip care se luptă cu o valiză uriașă.

— *Faites attention!* „Ai grijă!" strigă după mine o femeie pe care aproape o călcasem pe picior în goana mea.

Problema e că trebuie să aleg între a fi atentă sau a întârzia, iar acum chiar nu pot să iau în calcul ultima opțiune. Americanca asta care vă vorbește trebuie să fie în cel mai scurt timp tocmai în cealaltă parte a Parisului.

— Scuze! zbier, gonind prin terminalul Aeroportului „Charles de Gaulle" cu rucsacul izbindu-mi-se de umăr.

---

[1] „Marea săritură", în lb. franceză, în original, mișcare de balet clasic, o săritură prin care dansatorul pleacă de pe un picior și ajunge pe celălalt (n. tr.).

Motivul pentru care sunt în întârziere este furtuna incredibilă de azi-noapte din New York, din cauza căreia zborul meu a fost amânat, mai întâi, cu patru ore, apoi cu șase... după care n-am mai ținut socoteala, de teamă să nu leșin la gândul că o să pierd tocmai prima zi de școală.

Bine, nu chiar de școală. Pentru că școala obișnuită e floare la ureche pe lângă ce mă așteaptă pe mine aici.

Mă lovesc de un grup de copii care aproape blochează pe lățime terminalul și sunt cât pe ce să cad în nas, dar reușesc, în cele din urmă, să mă redresez într-un *pas de basque*[1]. Le mulțumesc în gând mușchilor mei, care au reținut mișcarea după milioanele de ore de balet la care i-am supus...

Recunosc, nu mă gândisem vreo clipă că primele mele ore petrecute în Paris vor arăta în halul ăsta. Aveam în minte o imagine perfectă despre cum avea să se întâmple totul: coboram din avion într-o dimineață caldă și însorită, cu buclele strălucitoare unduindu-mi pe spate, perfecte chiar și după zborul de șapte ore, aruncându-mi poantele peste umăr și spunând ceva drăguț într-o franceză perfectă – rezultatul lunilor de practică –, înainte să pornesc cu pași eleganți spre cea mai bună vară din viața mea: un curs intensiv de balet la prestigiosul Institut de l'Opéra de Paris, Institutul Operei din Paris. Visul suprem, nu?

În loc de toate astea, eu depășesc „cu grijă" câțiva oameni și-mi smulg valiza de pe caruselul de bagaje, după

[1] „Salt basc", în lb. franceză, în original, element de balet clasic: odată cu saltul de pe un picior pe altul, se efectuează o mișcare laterală și o răsucire în aer (n. tr.).

care încerc să găsesc pe indicatoarele de deasupra capului meu cuvântul „taxi". Și chiar atunci se întâmplă ceva cu adevărat incredibil.

— Mia?

Stai, ce? Cum de știe cineva cine sunt, aici, în Paris?

— Mia, tu ești?

Îmi ia câteva secunde până recunosc vocea. Mă întorc – și iat-o, rivala mea. Mă rog, dacă aș crede în asta, ea ar fi aceea.

— Uau, Audrey, ce cauți aici?

Îmi dau seama cât de stupidă e întrebarea doar după ce-mi răspunde surprinsă:

— Păi, același lucru ca și tine, bănuiesc. Când mi-am luat bilet, am rămas uimită să aflu câte zboruri spre Paris sunt în fiecare zi. Bănuiesc că am venit cu niște curse diferite, doar că ambele au fost decalate din cauza furtunii.

În orice caz, aproape că o aud întrebându-se cum naiba de am fost acceptată la unul dintre cele mai exclusiviste cursuri de balet din lume. Unul care se desfășoară doar vara. „Pentru că am muncit pe brânci", îmi vine să spun.

N-o să mint: Audrey e una dintre cele mai bune balerine din New York, dar, ce să vezi, și eu sunt la același nivel. Și știu asta pentru că am tot concurat una împotriva celeilalte în toate evenimentele importante din circuitul de dans încă de când eram doar niște copii. Eu locuiesc în Westchester, lângă New York, iar Audrey în Connecticut, așadar nu am făcut aceeași școală de balet (slavă Domnului!), dar tot am văzut-o de câteva ori pe an smulgând roluri, primind premii și luându-mi-o aproape de fiecare dată înainte.

— Ai fost acceptată la Institutul Operei din Paris? mă întreabă, cu un accent perfect și ridicând o sprânceană, pentru a-și exprima suspiciunea.

Regretă că i-a scăpat asta, căci adaugă imediat:

— Adică, la ce nivel ai intrat?

Îmi dreg vocea, încercând să câștig timp. Programul e structurat pe cinci niveluri, în care studenți din întreaga lume sunt încadrați în funcție de calitățile demonstrate în filmulețul pe care l-au trimis la înscriere.

— La 4, răspund, susținându-i privirea.

Nivelul 4 e foarte bun. Am fost atât de fericită că am fost acceptată la nivelul ăsta! Sincer, m-am bucurat foarte mult doar pentru că intrasem, mai ales că tocmai fusesem respinsă la cursul de vară al ABT[1] din New York. Toată viața mea am muncit pentru a fi acceptată la un curs ca ăsta. Baletul e, de generații deja, o adevărată tradiție în familia mea sau, cel puțin, așa spune legenda – și sunt sigură că bunica mea ar fi fost foarte dezamăgită dacă n-aș fi intrat nicăieri (deși nici pe departe la fel de dezamăgită ca mine).

— Minunat! o aud pe Audrey.

Văd cum strânge mai tare mânerul valizei, singurul semn care-i trădează adevărata reacție. Da, chiar sunt suficient de bună pentru a intra la nivelul 4.

— Și tu ești la nivelul...? încep, deși știu de pe acum răspunsul.

---

[1] Acronim al American Ballet Theatre, Teatrul American de Balet, companie de balet clasic fondată în 1939 care susține spectacole la Metropolitan Opera House din New York (n. red.).

— Cinci, răspunde ea netulburată.

Dau din cap aprobator și mă forțez să zâmbesc. Bineînțeles. Dar e OK, serios, tehnica lui Audrey este impecabilă, chiar și eu recunosc asta.

— Vii? mă întreabă apoi brusc, pornind înaintea mea. Ar trebui să luăm un taxi împreună, n-are sens să mergem fiecare cu câte o mașină în același loc, mai adaugă, ca și cum ar fi vorbit cu un copil.

— Corect! Trebuie să recunosc că are dreptate: Dar cred că suntem totuși în cămine diferite.

Caut adresa căminului în memoria telefonului, iar Audrey o citește peste umărul meu, oftând adânc.

— Aici stau și eu. Te rog, nu-mi spune că-i pun pe toți studenții din Statele Unite în același cămin!

— Așa se pare, îi răspund în timp ce ne facem loc spre stația de taxi, fără să-mi mai ascund iritarea.

Peste o sută de fete și băieți cu vârste între 14 și 18 ani participă la cursul acesta, iar căminele sunt împrăștiate prin tot orașul. Când am primit vestea că am fost admisă și adresa unde aveam să locuiesc, am crezut că am câștigat la loteria pariziană. Acum nu mai sunt așa de sigură.

— Pe bulevardul Saint-Germain, îi spun șoferului în timp ce ne așezăm pe bancheta din spate, îmbrăcată în piele, a mașinii gri.

Până și taxiurile din Paris sunt *chic*, „șic"!

Bărbatul se încruntă la mine în oglinda retrovizoare, iar eu nu știu ce altceva să fac, așa că mă încrunt și eu la el. Habar n-am ce se întâmplă. Am senzația că gândurile îmi sunt captive într-un nor. Chiar dacă dormisem în avion,

simpla prezență a lui Audrey e de ajuns să mă scoată din joc.

O văd cum clatină din cap, apoi cum îi dă șoferului telefonul ei, pentru a-i arăta harta cu adresa căminului nostru. Îmi dau seama ce greșeală de începător făcusem. Atâta căutasem informații despre orașul ăsta, încât ar fi trebuit să-mi amintesc că bulevardul Saint-Germain este unul dintre cele mai mari din Paris. Șerpuiește de-a lungul lui Rive Gauche[1], acoperind aproape în întregime această parte a Parisului aflată la sud de Sena. Cum ar veni, e ca și cum i-ai spune unui taximetrist din New York că mergi pe Fifth Avenue. „Noroc că-s și eu pe-aici!" pare să spună privirea pe care mi-o aruncă Audrey.

Chiar când intrăm pe autostradă, îi sună telefonul. Mama ei o apelează pe FaceTime. N-am întâlnit-o niciodată, dar știu cine e – acum s-a retras, dar a fost prim-balerină la Balșoi Teatr[2] din Moscova, unde, de altfel, și-a petrecut întreaga carieră. În timp ce o ascult pe Audrey plângându-se neîncetat despre cum întârzierea zborului aproape că-i distrusese viața, îmi dau seama că nu apucasem încă să-mi anunț părinții că ajunsesem în Paris. Le trimit repede un mesaj să le spun că totul e în ordine. Tata îmi răspunde

---

[1] „Malul stâng", în lb. franceză, în original, desemnează acea parte a Parisului aflată la sud de Sena care este asociată cu cartierele intelectualilor (Saint-Germain-des-Prés), artiștilor (Montparnasse), studenților (Quartier latin și Sorbonne) sau aristocraților (faubourg Saint-Germain) (n. tr.).

[2] Una dintre cele mai vechi și mai respectate companii de balet din lume, fondată în 1776, unde s-au format, între alții: Maia Plisețkaia, Galina Ulanova sau Vladimir Vasiliev (n. red.).

aproape instantaneu: „Mult noroc cu orientarea! Arată-le cine e șefa! Te iubesc!"

Zâmbesc și-i răspund: „O să încerc. Și eu te iubesc!"

Și... nimic de la mama. Stau și mă zgâiesc la telefon, sperând, întrebându-mă, sperând din nou. E încă supărată pe mine. Bunica era convinsă c-o să-i treacă până ajung la Paris, dar uite că nu a fost așa.

Dansul e viața mea încă de când nu eram decât un copil. Pentru mama însă, dansul era doar un hobby, ceva distractiv, o activitate extracurriculară menită să-mi ocupe sfârșiturile de săptămână. I-am tot spus că vreau să devin balerină profesionistă și că voi face tot ce-mi stă în putință pentru asta, dar ea s-a mulțumit să ridice din umeri, ca și cum era doar o toană și aveam să depășesc momentul. Din fericire, datorită tatei și bunicii materne, Joan, a avut cine să mă ducă la repetiții, să mă ajute cu toate costumele pentru spectacole și să mă îmbărbăteze în timpul evenimentelor importante. Dar relația mea cu mama a devenit foarte tensionată când am spus că mă gândesc să mă înscriu la cursul acesta.

— Dacă n-ai reușit să intri aici, în New York, de ce-ai mai încerca și la Paris? mi-a zis ea.

Tocmai primisem scrisoarea de respingere de la ABT și încercam să nu las să se vadă cât de distrusă eram. Am știut mereu cât de mare e competiția, dar m-am gândit că, după o viață în care mă dedicasem dansului, chiar aveam o șansă. Doar că mama n-a fost de aceeași părere:

— Sunt atâtea fete care-și doresc asta, pur și simplu, nu există destule locuri pentru toate, mi-a spus, tristă.

Cu durere, mi-am dat seama că are dreptate.

— Dar Parisul este cel mai mare vis al oricărei balerine aspirante, i-am răspuns eu.

Ca să fiu sinceră, la momentul respectiv, nu eram chiar de părerea asta. E drept, cursul de la Paris e cel puțin la fel de bine văzut ca acela din New York, dar eu nu visasem până atunci decât să intru la ABT și să ajung să dansez alături de compania lor într-o bună zi. Doar că visul meu nu avea să se împlinească vara asta, iar eu nu puteam să-mi permit să accept înfrângerea. În lumea baletului, toată lumea cunoaște pe toată lumea, nu există granițe. Iar dacă reușeam în Paris, aveam să-mi găsesc drumul și către ABT în cele din urmă. Nu scapă ei așa ușor de mine, chiar dacă trebuie să traversez un ocean ca să le demonstrez de ce sunt în stare. Cel puțin, asta mi-am spus.

Mama a dat din cap:

— E ultima ta vară din liceu. Nu vrei să ți-o petreci cu prietenele, să mergeți la piscină, la filme și... mă rog, ce mai vreți voi să faceți?

— Sunt piscine și cinematografe și în Paris, să știi.

Mi-a ignorat tonul sarcastic și a continuat:

— Mia, să știi că în viață mai sunt și altele în afară de balet. Trebuie să ai și un Plan B. Toată lumea ar trebui să aibă unul, mai ales când ai doar 17 ani și alergi după un vis imposibil!

Niciodată înainte nu o mai spusese atât de clar. Un vis imposibil? Păi, mulțumesc că ai încredere în mine, mamă!

În ciuda a tot ce-mi spusese, mi-am văzut în continuare de repetițiile pentru videoul cu care voiam să aplic, analizând toate cerințele – o introducere din care să reiasă experiența și recomandările, o prezentare a fiecărei etape

esențiale, apoi un program individual de două minute. Bunica Joan m-a surprins dăruindu-mi un costum nou într-o frumoasă nuanță de gri.

— Ăsta e costumul tău pentru Paris, mi-a zis ea în timp ce mă duceam în camera mea să-l probez.

Îmi venea perfect și, în plus, culoarea îmi punea în evidență ochii albaștri.

— Nici măcar n-am fost acceptată, i-am spus în timp ce-mi ajustam bretelele.

Mâinile au început să-mi tremure când m-am imaginat făcând *plié*-uri într-un studio parizian plin de lumină.

— Dar vei fi, a replicat bunica Joan pe un ton ferm. Cum ar putea să nu te accepte? Ai baletul în sânge!

— Mamă! a întrerupt-o atunci mama pe bunica, intrând în camera mea. A aruncat o privire sceptică la reproducerea după Degas atârnată deasupra patului meu, după care a continuat: Te rog, poți să nu-i mai spui asta? Nici măcar nu-i așa.

Bunica a oftat, apoi s-a întors spre mine:

— Ba chiar așa e. Mia, faci parte dintr-un șir lung de balerine. Mi-a făcut apoi cu ochiul: Mă crezi, nu-i așa?

Bunica Joan îmi spunea povestea asta încă de când mi-am pus primul tutu. Prima parte e cu siguranță adevărată: străbunica mea a fost franțuzoaică. La 23 de ani, a întâlnit un american în Paris, s-a îndrăgostit și s-au mutat în Statele Unite imediat după nuntă. Dar înainte de asta – și abia aici lucrurile devin un pic cam tulburi – ea făcea balet. La fel ca mama ei, ca mama mamei ei și tot așa până hăt, undeva pe la sfârșitul anilor 1800, când bunica străbunicii mele se pare că fusese *danseuse étoile* – prim-balerină, cel mai înalt

și mai prestigios nivel, la Opera din Paris. Se presupune că asta se întâmpla pe când Degas crea faimoasele sale tablouri cu balerine.

Bunica insistă că Degas a pictat-o chiar pe strămoașa mea, care ar fi fost subiectul uneia dintre capodoperele sale. Lucrurile erau cam neclare totuși în această legendă a familiei noastre, iar asta o scotea pe mama din minți. Nu credea o iotă și, ori de câte ori bunica Joan începea discuția, mama era mai mult decât bucuroasă să sublinieze că, de fapt, nimeni nu știe în ce pictură apare strămoașa noastră, nici măcar numele nu i-l cunoaștem. Asta dacă într-adevăr fusese vreodată balerină. Mama nu mă lasă o secundă să uit că povestea e, cel mai probabil, inventată și că n-avem cum să știm cu siguranță care e adevărul. Nu vrea să cred în basme.

Dar eu cred.

Povestea în sine mi-e de ajuns să știu că baletul e destinul meu – cum ar fi posibil ca o istorie așa de ciudată să treacă din generație în generație dacă nu ar fi adevărată? Mai mult decât atât, a făcut mereu parte din mine, din felul în care dansez. Când sunt pe scenă, mi-o imaginez câteodată pe strămoașa mea dansând în lumina lămpilor cu gaz, în timp ce Degas își întinde vopselurile în ulei și pastelurile pe pânză și hârtie. Îmi place să cred că l-a inspirat, că a privit-o învârtindu-se într-o mare de culori și lumină.

Am purtat costumul de la bunica în videoul pentru audiție, pe care l-am filmat cu ajutorul Camillei, cea mai bună prietenă a mea de la școala de balet. Între timp, ea se hotărâse să aplice doar la cursurile de vară locale – și jura că decizia ei nu avea nimic de-a face cu faptul că nu voia să fie departe de noul ei prieten, un muzician în

devenire pe nume Pedro. Cred că mama şi-ar fi dorit să am şi eu un prieten, dar experienţa mea într-ale întâlnirilor nu făcuse decât să-mi demonstreze că nimeni nu-mi putea face inima să bată la fel ca baletul. Mi-am strâns părul într-un coc, ca să fiu în ton cu costumul, şi m-am machiat, iar două luni mai târziu eram acceptată la Institutul Operei din Paris, exact cum zisese bunica Joan.

Am închis ochii o clipă, iar când i-am redeschis, una dintre cele mai cunoscute biserici din lume se zgâia la mine.

— Notre Dame! strig către Audrey, care n-are însă nicio reacţie.

Îmi lipesc faţa de geam, îmbătată de atâta frumuseţe, pe când cele două turnuri dispar în spatele taxiului, pentru ca structura boltită să se dezvăluie apoi în urmă, în întreaga ei măreţie.

Prima mea întâlnire cu Parisul! N-am însă timp să mă bucur de moment, pentru că taxiul face la dreapta şi, două minute mai târziu, intrăm pe o stradă largă pe care se învălmăşesc bicicliştі, autobuze şi pietoni.

— În sfârşit, zice Audrey, uitându-se pe geam.

Şoferul claxonează prelung un curier pe bicicletă, trezindu-mă de-a binelea. Biciclistul se întoarce şi răspunde cu o înjurătură, bănuiesc, dar faptul că e în franceză o face să sune bine. Şoferul se mulţumeşte să dea doar din cap în timp ce parchează în faţa unei clădiri din piatră albă de vreo şase etaje, cu ferestre mici, duble, acoperite de perdele gri, asortate – casa noastră vara asta. Căutasem adresa pe Google Street View, aşa că ştiu exact unde mă aflu – la o aruncătură de băţ de Sena şi de Saint-Michel, cartierul studenţesc plin de viaţă.

Înăuntru, pe hol, o liniște desăvârșită. Conform pliantului de admitere, camera mea ar trebui să fie la etajul 3, așa că-mi târăsc cu greu valiza pe scările în spirală, în timp ce Audrey își ia sacul și mă depășește.

— Eram sigură! aud de pe scări.

Când o ajung din urmă, stă în fața unei uși, dând din cap. Pe un bilet scris de mână văd: „Audrey Chapman & Mia Jenrow".

Trag adânc aer în piept. Colege de cameră. Îh!

Înăuntru, două paturi cu cadru metalic de o persoană, lipite fiecare de câte un perete zugrăvit într-un bej murdar, de o parte și de alta a încăperii. Mai văd două dulapuri minuscule și un birou pe care abia dacă încape un laptop. Fereastra dă către clădirea de pe partea cealaltă a curții interioare, nelăsând să intre decât foarte puțină lumină, chiar dacă e miezul zilei. OK, nu e chiar atât de fermecător cum îmi imaginasem...

Fără o vorbă, Audrey trece pe lângă mine și ocupă patul de la fereastră. Își scoate repede haine curate, apoi se îndreaptă către baia comună. Înșfac repede un tricou în dungi și o fustă bleumarin și o urmez. Zece minute mai târziu ne întoarcem în cameră și suntem gata de plecare, când văd tubul de carton care se iește din valiza mea. Mă opresc.

— Ce mai e? mă întreabă Audrey din ușă. Trebuie să plecăm acum dacă vrem să ajungem la timp, ne-a întârziat mult problema cu zborul.

Nu vreau să-i explic că în tubul acela e tabloul meu preferat. Îmi promisesem c-o să-l agăț pe perete imediat ce ajung în Paris. N-o să-mi ia decât un minut.

— Du-te înainte, îi zic eu în timp ce iau tubul și-l desfac. Trebuie să fac ceva.

Audrey mă privește sugestiv cu ochii ei căprui mari, încadrați de sprâncene groase, perfecte. Sunt convinsă c-o să iasă în fugă și n-o să-mi mai vorbească toată vara. În schimb, ia câteva piuneze de pe panoul de plută de deasupra biroului și își scoate pantofii.

— Hai mai repede, spune.

Sunt prea șocată ca să pot răspunde, așa că mă urc în tăcere pe pat, lângă ea. O clipă mai târziu, zâmbesc imaginii cu care mă trezesc de când mă știu: *Repetiții de balet pe o scenă*, pictura lui Edgar Degas ce înfățișează balerine acoperite de tul repetând pe scena Operei din Paris. E atât de puternică imaginea, încât aproape că pot simți tensiunea dinainte de ridicarea cortinei.

— E o superstiție de-a mea...

Audrey mă întrerupe:

— M-am prins. Eu încep întotdeauna cu partea stângă când îmi pun costumul de balet. Breteaua stângă înaintea celei drepte, îmi trag colanții mai întâi pe piciorul stâng, prima dată pantoful stâng... Nu pot să dansez dacă nu fac așa.

Rânjesc. N-am schimbat noi mai mult de două vorbe până acum, și alea reci ca gheața, dar începutul e promițător.

— E un tablou drăguț, recunoaște ea.

Cu balerinele lui Degas veghind asupra mea, aventura mea la Paris poate în sfârșit să înceapă.

CAPITOLUL 2

Bubuitul neașteptat al unei bătăi la ușă ne ia pe amândouă prin surprindere. Ușa se deschide și înăuntru dă buzna o fată cu pielea maronie și părul lung, negru:

— Mia, Audrey, *în sfârșit*! Are o voce limpede, cu un puternic accent englezesc: Eu sunt Lucy! Toți au plecat deja, dar eu și Anouk am vrut să vă așteptăm.

Lucy se dă la o parte, lăsând să intre o fată extrem de înaltă, palidă și blondă. Anouk ne face cu mâna și ne zâmbește cald.

Mă copleșește recunoștința. Nici măcar nu ne cunoaștem și totuși ele stau să ne aștepte? Cine mai face așa ceva?!

— Suntem încântate să vă cunoaștem! apuc să zic.

— Anouk a fost la curs și anul trecut, știe foarte bine Parisul, spune Lucy, făcându-ne semn să ne grăbim spre ieșire. Haideți, să mergem!

— O să-l luăm mai întâi pe 10, apoi pe 5, zice Anouk cu un accent pe care nu știu unde să-l localizez, apoi, văzându-mi expresia nedumerită, adaugă: Metroul.

— Ah, da, spun și eu. Poate că o să întârziem, dar măcar nu ne rătăcim...

— Așa, luați astea, zice Lucy în timp ce pescuiește ceva din geantă, scoțând apoi doi *croissants*, „croasanți", înveliți în șervețele de hârtie și două mandarine. Vi le-am păstrat de la micul dejun, în caz că nu apucați să înghițiți ceva.

Nu-mi dădusem seama până atunci ce sunete scotea stomacul meu.

— Mulțumesc, spun, luându-mi-le pe ale mele. Nu stau pe gânduri și mușc din *croissant*: Uau! Aroma delicioasă a untului mă face să-mi doresc să am mai mult timp pentru a-mi savura prima întâlnire culinară cu Franța: Voi două sunteți persoanele mele preferate din întreaga lume în momentul ăsta! adaug între două înghițituri.

Audrey mormăie un mulțumesc vag când Lucy îi dă mâncarea. Cam nepoliticos din partea ei, ce-i drept, dar Audrey nu venise aici ca să-și facă prieteni.

Mi-aș dori să fiu mai mult ca ea, recunosc, dar mie chiar *îmi place* să am prieteni. Prietenii sunt... de treabă. Îmi arunc geanta pe umăr și-mi pun repede pantofii.

— Eu sunt gata, spun.

Până oprește metroul în stația Bastilia, aflu că Anouk e din Danemarca, iar Lucy vine din nordul Angliei, din Manchester, mai exact. Anouk pare foarte concentrată și vrea să ajungem cât mai repede la școală – poate pentru că a mai trecut prin toate astea o dată –, pe când Lucy

sporovăiește tot drumul, făcând tot felul de comentarii amuzante despre Paris și chicotind de parcă ne știm de când lumea. Știu că abia le-am cunoscut, dar deja le iubesc pe fetele astea!

Când ieșim de la metrou în Piața Bastiliei, mă opresc fără să vreau și privesc uimită în jur. Sunt în sfârșit în Paris, cu adevărat! Petrecusem luni întregi uitându-mă la poze cu orașul ăsta pe Instagram, dar e cu totul altceva să-l vezi cu propriii ochi! Chiar în fața noastră este Opera Bastille, structura sa ultramodernă din sticlă ridicându-se mândră peste sensul giratoriu care-i poartă numele – Piața Bastiliei. Din căutările mele reieșea că această clădire impresionantă era una dintre cele *două* opere din oraș. Cea originală, Opera Garnier, e un palat plin de farmec aflat în cealaltă parte a Parisului, gazda de secole a numeroase spectacole de balet. Și locul unde a trăit, practic, Degas.

În jur, aglomerație, mașinile trec claxonând, turiștii se opresc pentru fotografii. Trotuarul e încadrat de copaci cu frunze de un verde-închis, de vară. Anouk ne conduce în stânga, pe o străduță liniștită, iar eu rezist cu greu tentației de a sări în sus de bucurie că sunt în sfârșit aici. Câteva minute mai târziu, ajungem în fața școlii, o clădire obișnuită din piatră deschisă la culoare și cu acoperiș din ardezie, ca multe altele din Paris. Prin ferestrele deschise se revarsă muzica unui pian și numărătoarea unei profesoare, care stabilește ritmul: *Un, deux, trois, quatre,* „Unu, doi, trei, patru".

Deasupra ușii duble, de un albastru-închis, citim: *L'Institut de l'Opera de Paris*, „Institutul Operei Naționale din Paris".

— Suntem cele mai norocoase fete din lume! exclamă Lucy, oftând de fericire în timp ce urcă treptele din marmură.

— Mai ales noi, cele de la nivelul 5, adaugă Audrey.

Îmi dau ochii peste cap, dar lui Lucy îi cam piere zâmbetul. Dă să spună ceva, dar Anouk i-o taie:

— Nivelul 4 e la fel de bun... Oricum, sunt extrem de puțini cei care intră din primul an direct la nivelul 5. Vocea îi devine o șoaptă când adaugă: ... sau în al doilea, dar ce mai contează? Pare să vorbească din proprie experiență.

Audrey nu comentează nimic, dar văd cum i se ridică aproape imediat colțurile gurii într-un rânjet satisfăcut.

Înăuntru, e plin de cursanți care stau la coadă să intre în sala principală. Am ajuns la timp pentru orientare – *pfiu*! Găsim toate patru locuri cât mai în față, iar când mă uit în jur, sunt uimită de cât de diferiți sunt adolescenții care participă la curs: unii sunt înalți și slabi, alții – scunzi și atletici; majoritatea sunt fete, dar văd și vreo câțiva băieți. În doar câteva minute, aud cel puțin alte trei limbi străine, fără să pun la socoteală franceza și engleza. E clar că școala a adus laolaltă cele mai mari talente din întreaga lume. Un murmur străbate încăperea când pe scenă apare Myriam Ayed, cea mai cunoscută prim-balerină de la Baletul Operei din Paris. Myriam e celebră atât pentru talentul ei ieșit din comun, cât și pentru că e prima dansatoare de origine africană care a devenit prim-balerină la Opera din Paris. Provenind din două culturi – pe jumătate marocană, pe jumătate franțuzoaică –, a fost aclamată drept schimbarea de care avea nevoie Baletul Operei din Paris, semnul că dansul clasic poate fi modernizat, rămânând în același timp

fidel tradiției. În toate pozele în care am văzut-o, arată fix la fel: mușchi pronunțați și trăsături ascuțite, dar ochii îi sunt blânzi – și mă simt ciudat de emoționată doar pentru că sunt în aceeași încăpere cu ea.

— Îmi face o deosebită plăcere să vă urez bun venit, spune ea la microfon, uitându-se încet prin încăpere și zâmbind. Vorbește în engleză – limba oficială a cursului –, dar un puternic accent franțuzesc îi învăluie fiecare cuvânt. Ați muncit din greu ca să fiți azi aici și trebuie să vă felicitați pentru asta. Bate din palme de câteva ori, iar sala se umple de aplauze. Am fost în locul vostru nu cu multă vreme în urmă și știu că numai faptul că ați fost aleși înseamnă că aveți tot ce trebuie pentru a reuși. Însă munca voastră abia acum începe.

Aplauzele se sting, iar ea continuă:

— Sunt încântată să vă anunț că spectacolul vostru de la finalul cursului va fi *Lacul Lebedelor*. La începutul săptămânii viitoare veți afla fiecare ce rol are de interpretat de la maeștrii de balet desemnați pentru fiecare nivel, iar eu vă voi încuraja de pe margine.

Inima mi-o ia la galop. *Lacul Lebedelor* e spectacolul meu preferat de balet (atât de dramatic, de sfâșietor, atât de provocator din punct de vedere al tehnicii!), dar n-am avut niciodată un rol principal. Aș face orice să fiu Odette, dar rolurile principale vor ajunge cu siguranță la cei de la nivelul 5. Și pot să bag mâna în foc că Audrey se va număra printre aceștia. Arunc o privire și o văd cum își mușcă buza de jos, trăind fiecare cuvânt scos de Myriam Ayed. Și-a luat o față serioasă, dar pun pariu că se roagă să primească rolul principal!

După ce-l cunoaștem pe *Monsieur* Dabrowsky, directorul artistic al Operei, și încă vreo câțiva profesori, pornim spre cantina unde vom lua prânzul în fiecare zi de acum înainte.

Sunt hămesită după goana prin aeroport de dimineață, așa că iau o porție suplimentară de brânză – un camembert lipicios –, să fiu asigurată până la cină, apoi ne împărțim în grupuri mici ca să facem un tur. Vizităm toate cele cinci etaje, cu studiouri cu tavane înalte, podele minunate din lemn vechi și piane Steinway, fiecare cu vestiarul său. Coridoarele par să nu aibă sfârșit, iar încăperile sunt mult mai mari și mai impresionante decât cele cu care sunt eu obișnuită, dar îmi spun că o să-mi găsesc locul aici în scurtă vreme.

La sfârșitul după-amiezii, mă întâlnesc cu Lucy, Anouk și Audrey la intrarea principală. Mă apropii de fete, curioasă în legătură cu un aspect minor, dar în același timp extrem de important:

— Myriam Ayed n-a vorbit prea mult despre spectacolul final și nimeni n-a adus vorba de directorii de la cursurile pentru începători. Vor veni și ei să vadă *Lacul Lebedelor*, nu?

Competiția nu ar trebui să existe în acest curs intensiv de vară – nu primește nimeni vreo medalie la finalul său, nu există clasamente –, dar nu e totuși un secret că la spectacolul final participă mulți directori de la cele mai importante companii de balet din lume, căutând talente în devenire. Dacă ești suficient de norocos să te numeri printre cei aleși, vei repeta timp de un an cu un *corps de ballet*, „corp de balet", după care – să sperăm! – te alături

companiei respective pentru totdeauna. Sunt sigură că, de fapt, ăsta e scopul principal al celor mai mulți dintre cei care s-au înscris la cursul ăsta.

Merge vorba că instructorii le dau dinainte directorilor artistici numele elevilor preferați, ceea ce înseamnă că trebuie să dăm tot ce avem mai bun întreaga vară ca să le rămânem în minte. Dacă ești remarcat de un maestru de balet, cel mai probabil te va remarca și un director artistic. Iar dacă se întâmplă asta... ești la un pas de a primi o ofertă.

— Anouk, așa e? întreabă Lucy. A primit cineva vreun contract anul trecut?

Ne întoarcem toate trei spre Anouk – dacă e să știe cineva detalii, ea e aceea.

— Nu vă uitați la mine, răspunde ea pe un ton glumeț, eu am fost doar la nivelul 3.

— Da, dar trebuie să fi auzit totuși ceva, insist eu.

— OK, fie, dar să nu dați vina pe mine dacă nu-i așa.

— Hai, spune odată! se răstește Audrey. Cum eu și Lucy ne încruntăm, oftează și adaugă: Adică, zău, *trebuie* să știm și noi!

Anouk vine mai aproape și continuă:

— Din câte am auzit, după spectacolul final, directorii fac o listă cu studenții care-i interesează, de obicei cei din rolurile principale, dar nu întotdeauna. Dacă e cineva cu potențial în corpul de balet, va fi și acesta pe listă.

Mi-am mușcat buzele. Avem, se pare, o șansă și noi, cei de la nivelul 4. Una mică, dar există.

— Apoi, continuă Anouk, cei aleși sunt invitați să participe la o audiție privată – a doua zi după spectacolul

final, cred. Anul trecut au fost de la Australian Ballet[1], de la compania de balet a celebrului Balşoi Teatr din Moscova, de la Baletul Regal Danez, de la The Royal Ballet[2] din Londra şi, desigur, de la ABT.

Audrey îmi aruncă o privire în acelaşi timp în care furişez şi eu o ocheadă spre ea. ABT. American Ballet Theatre din New York.

Închid ochii şi îmi amintesc nenumăratele sfârşituri de săptămână în care nu am făcut altceva decât să repet, de vacanţele petrecute la concursuri în locuri îndepărtate, de nopţile nedormite în care îmi bandajam degetele însângerate de la picioare – toate m-au adus aici. Iată dovada că întotdeauna mai primeşti o şansă. Am fost respinsă de ABT, e drept, dar ăsta nu e decât începutul.

---

[1] Cea mai mare companie de balet clasic din Australia, înfiinţată în 1962 (n. red.).

[2] Compania de balet clasic a Royal Opera House din Londra, înfiinţată în 1931, una dintre cele mai prestigioase din lume (n. red.).

CAPITOLUL 3

Fetele hotărăsc să ia metroul înapoi spre cămin, dar nu-mi prea vine să mă duc cu ele. E prima mea zi în Paris și chiar vreau să mă bucur de ea înainte să încep cu adevărat școala.

— Eu cred că o să merg pe jos, zic, surprinzându-mă chiar și pe mine.

Nu mai fusesem niciodată de una singură într-un oraș mare și nici nu prea știam să mă descurc, plus că trebuia să despachetez și... știți voi, să fiu rațională. Dar nu asta îmi doream.

Lucy ridică din sprâncene.

— Ne vedem la cină, promit.

Audrey și Anouk se îndepărtează, dar Lucy insistă:

— Sigur o să fii bine?

Zâmbesc și-i spun:

— Sunt în Paris, sigur că voi fi bine!

Apoi, în loc să mă îndrept spre sud, o iau spre vest, spre inima orașului. Fac ochii mari, încercând să surprind

cât mai multe deodată: mirosul înțepător al asfaltului încins de soarele de vară, ținutele *casual*, dar foarte îngrijite ale trecătorilor (nu văd pantaloni scurți sau șlapi), cerul de un minunat albastru-pastel. Am tot auzit că Parisul e un oraș mohorât, dar azi soarele strălucește parcă special pentru mine.

Intru într-un cartier foarte cool, Marais, după cum mă informează harta de pe telefon, și îmi sare în ochi o mare de copertine roșii ce adăpostesc cafenelele înșirate pe trotuar; observ apoi străzile pietruite, înguste și șerpuite, clădirile curate de culoare crem și firmele vechi de deasupra magazinelor.

Am senzația că m-am întors în timp. E Parisul acela pe care l-am văzut în filme, cel la care am visat încă de când am știut că o să ajung aici. Pe o clădire e un grafitti care reprezintă o mamă și pe fiica ei ținându-se de mână și îmi aduc aminte că eu încă nu vorbisem cu mama. Îmi pun căștile și sun acasă, pe fix. Telefonul sună de câteva ori, apoi răspunde Thomas, fratele meu.

— Eu sunt, zic în timp ce mă strecor pe o străduță ca să nu le mai stau în cale trecătorilor.

O pietricică îmi intră pentru a treia oară în sandala dreaptă, făcându-mă să mă împiedic. Habar n-am cum reușesc să poarte franțuzoaicele tocuri! Trotuarele astea mici și ciudate parcă sunt niște curse cu obstacole special concepute pentru războinici de stradă.

— A, salut, răspunde el distrat.

Pe fundal se aude un joc video.

— Mama e acasă? întreb eu.

— E la serviciu, zice Thomas, e miezul zilei!

— Ah, așa e... Mda. Uitasem că Parisul e cu șase ore înainte: E și Aveer cu tine?

Aveer e cel mai bun prieten al lui frate-meu și, dat fiind că sunt aproape inseparabili, cred că știu deja ce-mi va răspunde. Dar parcă nu-mi vine să închid încă.

Thomas mormăie ceva.

— Hmm, bine atunci, spune-i mamei că am sunat, da? Și lui tata, te rog. Spune-le că sunt bine.

În timp ce vorbesc, doi câini extrem de spilcuiți vin spre mine. Cel mai mic, un mops gălbui, se oprește și-mi adulmecă picioarele, iar eu mă aplec să-l mângâi. Miroase a șampon scump. Și eu care mă credeam sofisticată cu săpunul meu cu aromă de trandafir...

Femeia care ținea lesa mă privește ca și cum nu i-ar veni să creadă.

— Hai. Lucien, vino-ncoace! zice și își trage câinele după ea, ștergând cu mâna locul unde îl atinsesem.

Hopa! Făcusem oare vreo gafă franțuzească? În Westchester, toți te lasă să le mângâi câinii. O privesc cum se îndepărtează, gesticulând către bărbatul care o însoțește. Mă întreb dacă-i povestește despre americanca necioplită care-i atinsese câinele fără să-i ceară permisiunea. Uuuups!

— Ne auzim mai târziu, zice frate-meu. Distracție plăcută, soră-mea!

— Stai! Zi-mi, a întrebat mama de mine?

— Ce anume?

— Nimic, lasă...

— Bine... Ah, bunica Joan a trecut ieri pe la noi și a adus vorba de o mătușă Vivienne, spune Thomas. Cine e mătușa Vivienne?

Thomas pronunță numele în engleză, dar știu exact despre cine vorbește.

— Nu-ți bate capul, îi spun. Și poate ar fi bine să nu-i pomenești mamei despre asta.

După ce închid, merg și iar merg, și nu-mi vine să cred cât de tare e să descoperi un oraș străin de una singură, dar mă străduiesc să las impresia că fac asta tot timpul, plimbându-mă fără să mă mai uit prea mult la telefon. Îmi aduc aminte discuția cu bunica Joan din ziua când îmi adusese costumul gri pentru probă. Stăteam bosumflată în camera mea, îngrijorată că prestația mea nu fusese suficient de bună ca să fiu acceptată.

Bunica rămăsese la cină și tocmai venea să-și ia rămas-bun înainte să plece acasă. S-a așezat pe pat lângă mine și a început:

— Când o să ajungi în Paris...

— *Dacă* o să ajung în Paris, am oftat eu.

— *Când* ajungi în Paris, ar trebui să-i faci o vizită mătușii Vivienne, sora mamei mele. E ea cam în vârstă, cred că are 92 sau 93 de ani acum, dar sunt sigură că o să-i adori poveștile.

Mi-a strecurat apoi în palmă o bucată de hârtie pe care notase numele mătușii și numărul ei de telefon, apoi mi-a ridicat bărbia cu degetele și m-a privit adânc în ochi:

— Promite-mi că o să iei legătura cu ea.

Am dat din cap cu tristețe în semn că așa voi face. Pe atunci, Parisul părea foarte îndepărtat.

— Ai face bine să te pui la punct cu franceza, mi-a mai zis bunica pe când ieșea din camera mea, arătând spre cele câteva cărți de pe colțul biroului. Obișnuia să-mi vorbească

în franceză când eram mică. Mătușa Vivienne nu știe o boabă de engleză.

Făcusem o poză cu telefonul bucății de hârtie după ce plecase, dar apoi uitasem cu desăvârșire de asta. Până acum.

Am căutat prin pozele de pe telefon până am recunoscut scrisul de mână al bunicii. Știu că promisesem, dar *chiar* nu-mi prea venea să încep să-mi caut o rudă cu care nici măcar nu puteam purta o conversație.

Se face târziu, dar încă nu-mi vine să mă întorc. E o lumină minunată, caldă și ușor încețoșată, lăsându-mi impresia că privesc orașul prin niște ochelari vechi. Fusesem de multe ori în New York – fac puțin până acolo cu trenul –, dar, prin comparație cu Parisul, acesta e mult mai rigid. Parisul e... altfel. Sunt atâtea lucruri de văzut: chioșcurile mici de ziare de pe trotuare, plăcuțele albastre cu numele străzilor de pe clădiri, indicatoarele *vintage* din fier forjat de la gurile de metrou.

Sunt pe o stradă aglomerată, plină de bistrouri și restaurante, atât de îngustă că oamenii și scuterele se luptă pentru spațiu. Mesele mici, rotunde, din marmură, împrejmuite de scaune din ratan ajung până în stradă. Scaunele sunt întoarse spre stradă, iar clienții stau unii lângă alții, privind trecătorii.

Chiar atunci, un bărbat cu ochelari cu rame groase și pălărie se ridică, scoate câteva monede, le aruncă pe masă și pleacă. Mă reped să-i iau locul și mă strecor pe scaunul alb-negru. Lângă mine, o femeie cu câteva pungi de cumpărături la picioare vorbește încet la telefon. Dintr-o pungă îi iese o baghetă și simt cum îmi lasă gura apă când ajunge

la mine mirosul ameţitor de pâine proaspătă. Oare ar băga de seamă dacă rup o bucată? Glumesc... şi nu prea.

Chelnerul, în cămaşă albă şi încins cu un şorţ negru, pare doar cu câţiva ani mai mare ca mine. E drăguţ, deşi cam şifonat. Sper să mă mai ignore o vreme, fiindcă nu m-am hotărât ce să-mi iau... sau, mai degrabă, ce ar trebui să iau. Ce-şi comandă oare de băut franţuzoaicele stilate? Chiar atunci, femeia de lângă mine se întoarce către chelner, îşi acoperă telefonul cu palma şi spune:

— *Un Perrier rondelle, s'il vous plaît!* „Un Perrier cu lămâie, te rog!"

Chelnerul aprobă din cap şi se îndepărtează. Repet în şoaptă cuvintele: *Un Perrier rondelle, s'il vous plaît*, o dată şi încă o dată, încercând să-i imit accentul şi să-mi amintesc intonaţia. După câteva minute, chelnerul se întoarce cu o sticluţă verde cu apă minerală, pe care o toarnă într-un pahar înalt, cu o felie de lămâie pe margine. Alături lasă un bol cu chipsuri şi nota. Femeia înclină capul în semn de mulţumire şi îşi reia conversaţia la telefon. Hai că nu e aşa de greu, îmi spun, pot s-o fac.

Chiar atunci, chelnerul se întoarce spre mine să-mi ia comanda:

— *Et vous, mademoiselle?* „Şi dumneavoastră, domnişoară?"

Formal şi, în acelaşi timp, fermecător. Îmi zâmbeşte, aşteptând răspunsul. Îi zâmbesc şi eu.

— *Vous avez choisi?* „Aţi ales?"

Mă întreabă dacă m-am hotărât, fără să-şi ia ochii de la mine. Hai, Mia, concentrează-te! Îmi îndrept spatele şi, cu bărbia ridicată – odată balerină, mereu balerină! –, răspund:

— *Un Perrier rondelle, s'il vous plaît.*

— *Tout de suite!* „Imediat!“ spune el.

Nu s-a clintit. N-a făcut nicio pauză. A înțeles din prima. Zâmbesc fericită.

Două minute mai târziu, îmi aduce comanda și pot să jur că nu se grăbește deloc în timp ce îmi pune toate cele pe masă. Se tot uită la mine, cu o urmă de zâmbet pe buze. Mi se pare mie sau chiar flirtează cu mine?!

— *C'est mon premier jour à Paris.* „E prima mea zi la Paris“, îi spun, sperând să sune cât mai drăguț.

— *La chance!* „Ce noroc ai!“ îmi răspunde imediat.

Aprob din cap și-mi mușc buza de jos. De la o masă, cineva încearcă să-i atragă atenția făcându-i cu mâna, însă nici nu se clintește. OK, Mia, ajunge. Nu-ți mai amintești că n-ai avut niciodată timp de iubiți? Cel puțin, asta i-am zis lui Cameron iarna trecută, după ce ne-am întâlnit câteva săptămâni. Locuia la câteva case depărtare de mine, dar, cu școala și baletul, pur și simplu nu mai aveam timp și pentru el.

Trebuie să recunosc că la început era chiar plăcut să am un iubit. După fiecare întâlnire, Cameron îmi trimitea câte un link cu o melodie care-i amintea de mine. Apoi a început să vrea să petrecem mai mult timp împreună și se bosumfla de câte ori îi spuneam că trebuie să merg la balet. Îmi plăcea de el, dar... nu și lucrurile astea. Odată, după un film, am stat împreună până la miezul nopții, vorbind și sărutându-ne. A doua zi, n-am auzit alarma telefonului și am ajuns târziu la ora de balet, iar profesoara nu m-a mai lăsat să intru, oricât am implorat-o. În după-amiaza aia m-am despărțit de Cameron.

—*À bientôt, j'espère*! „Pe curând, sper!" spune atunci chelnerul, îndepărtându-se.

Ochii îi mai întârzie o clipă asupra mea și-mi simt inima luând-o la galop.

— *Merci*, „mulțumesc", spun, cu obrajii în flăcări.

Sorbind din apa minerală, mă las pe spate în scaunul scârțâitor și savurez momentul. Mă uit la cerul în flăcări. Soarele apune așa de târziu aici, de parcă serile ar ști că sunt magice și, drept urmare, ar fi bine să țină cât mai mult. Inspir aerul cald și dulce de vară. Și știți care e partea cea mai bună? E abia prima zi. Paris, iată-mă!

CAPITOLUL 4

— Dacă vreţi să reuşiţi aici, trebuie să înţelegeţi că nu e timp de pauze sau de greşeli, ne informează *Monsieur* Dabrowski în timp ce ne aşezăm pe poziţii la bară pentru prima oră din după-amiaza asta. Vi s-a dat o şansă incredibilă, n-o irosiţi. Vreau să văd că vă dedicaţi trup şi suflet, începând chiar din acest moment.

Îmi doream asta cu toată puterea, numai că nu eram sigură că fizic sunt în stare. Abia dacă apucasem să dorm, după seara magică de hoinăreală prin Paris şi de făcut ochi dulci chelnerilor (bine, a fost doar unul). Îmi simţeam tot corpul amorţit. Mama mă avertizase că mă voi resimţi după schimbarea de fus orar, dar eu abia aşteptam să cunosc senzaţia. N-ar fi trebuit să-mi doresc asta. Măcar am noroc că totuşi cursurile se ţin în engleză şi nu mai trebuie să-mi bat capul să înţeleg şi ce zic profesorii.

Lucy îmi aruncă o privire pe furiş şi ştiu că ne gândim la acelaşi lucru. Cu o seară în urmă, la cină, nu se vorbise

decât despre *Monsieur* Dabrowski. Știam cu toții ce se spune despre el încă înainte să ajungem în Paris. Se pare că îți poate crea sau distruge cariera. Uneori, îi face pe balerini să plângă. Poartă numai negru, ca să nu distragă atenția și nu face niciodată complimente în timpul orelor.

Până acum, e exact așa cum mă așteptasem, mai ales după ce văzusem și cele câteva filme în care apăruse. Nu jucase decât roluri de balerin sau de coregraf și era la fel de misterios și rece și pe ecran ca în viața reală.

— O să vă studiez pe fiecare în parte. Vreau să văd cum vă mișcați, care să vă sunt punctele slabe, dacă în videoul cu care v-ați înscris ați dat într-adevăr ce ați avut mai bun sau dacă aveți ceea ce trebuie pentru a supraviețui celor șase săptămâni de balet intensiv. Veți primi un rol de lebădă în spectacolul de final? Veți avea oare șansa de a străluci în fața întregii școli?

În timp ce vorbește, simt din nou efectele diferenței de fus orar: am gura uscată și pleoapele din ce în ce mai grele. Fiecare *relevé*[1] îmi arde gleznele, în ciuda exercițiilor de întindere pe care le-am făcut o oră întreagă aseară, după cină. Pentru că Audrey a tot insistat să mă duc în altă parte, deoarece avea nevoie de liniște deplină ca să se poată odihni, mi-am luat salteaua de spumă și mi-am făcut exercițiile în zona comună de zi, alături de alte fete, strâmbându-ne la unison din cauza presiunii pe tendoane.

---

[1] „Ridicat", în lb. franceză, în original, mișcare de balet clasic în care dansatorul se ridică, părând că stă pe vârful degetelor de la picioare; se poate face în toate pozițiile, pe unul sau ambele picioare (n. tr.).

Mă întreb ce face Audrey și dacă e cu putință ca *Monsieur* Dabrowski să fi fost chiar mai dur cu ea la ora de azi-dimineață. El e maestrul de balet de la nivelul 5, dar în prima zi evaluează cele mai bune două niveluri, ceea ce înseamnă că asta e prima și ultima oră cu el. Din fericire.

Întorc capul și gâtul îmi trosnește. Mi-aș dori așa de tare să mi-l pot roti, dar rezist. Nu am cum să-l las să vadă că nu mă simt bine. Mă dor tălpile de mor de la cât am mers aseară și am umerii înțepeniți. Am senzația că fiecare părticică din corpul meu plătește acum din greu pentru întâlnirea mea fierbinte cu Parisul. Poate că n-a fost o idee tocmai bună să stau așa de mult la cafenea, bucurându-mă de aerul cald de vară și sperând în sinea mea că noul meu prieten, chelnerul, se va întoarce să vadă ce mai fac. Ceea ce a și făcut, chiar de două ori, iar eu mi-am zis că nu există ocazie mai bună să-mi exersez franceza, însă m-am cam lăsat dusă de val de bucurie că mă aflu în cel mai romantic oraș din lume. Îmi plăcea la nebunie această Mia Jenrow, pariziană-în-devenire, care se lăsa antrenată într-o discuție spirituală cu un tip drăguț într-o noapte superbă de vară. Mă simțeam adultă, fermecătoare, îndrăzneață și complet diferită de cea care eram de fapt. Acum însă nu mai simt decât oboseală.

— Răsucește-te mai mult, Lucy. Și când zic mai mult, vreau să spun *mult* mai mult. Maestrul de balet va cere mult mai mult de la fiecare dintre voi în fiecare zi. Mai mult, mai mult, *mai mult*!

O aud pe Lucy cum trage adânc aer în piept în timp ce se conformează, cu picioarele tremurându-i de efort, în timp ce-și forțează coapsele să se răsucească și mai mult

în poziția a patra. Tresare aproape imperceptibil, dar e suficient ca *Monsieur* Dabrowski să o surprindă.

— E vreo problemă? o întreabă el, oprindu-se chiar în fața noastră, cu o postură perfectă și o căutătură severă.

Lucy nu zice nimic, nici măcar nu clipește. Știe că nu un răspuns se așteaptă de la ea, ci să execute corect ceea ce i se cere.

— Anouk, unde-ai învățat să faci un *grand jeté*? Parcă ștergi podeaua cu mopul. Fii și tu mai grațioasă, ești la un curs de balet, nu la discotecă! Mellie, unde ți-e tehnica, ai lăsat-o acasă?

Ne știe numele tuturor și ne studiază din cap până în picioare, dar mie nu-mi zice absolut nimic, ceea ce mă neliniștește – oare sunt mai slabă decât toți ceilalți? Mă tot aștept să strige: „Privirea înainte, Mia, privirea înainte!"

Pot să jur totuși că îmi urmărește fiecare mișcare și mă întreb dacă-și poate da seama cum îmi tremură mușchii și cât de tare mi-e abdomenul. Transpirația îmi înțeapă fruntea și mi se scurge între omoplați. Poate că Audrey era pe bună dreptate surprinsă că intrasem la curs, poate chiar nu sunt destul de bună.

Când se termină ora, sunt atât de dezamăgită de mine, că nici nu mai simt crampele din picioare. Simt doar cum îmi dau lacrimile când mă așez lângă Lucy și Anouk pe bancă să-mi scot poantele. Mă concentrez pe panglicile roz de mătase, pe care le rulez cu grijă înainte să-mi eliberez degetele din strânsoare.

— Domnișoară Jenrow!

Ridic repede capul și-l văd pe *Monsieur* Dabrowski făcându-mi semn cu mâna din cealaltă parte a studioului.

Mai știam ceva despre el, și anume că întotdeauna în timpul orelor ne folosea doar prenumele, în toate celelalte ocazii fiind foarte formal și adresându-ni-se doar cu „domnule" sau „domnișoară".

Mi se frânge inima. E chiar mai rău decât credeam, se pare.

Așteaptă apoi până ies toți studenții. Unii îmi aruncă priviri pline de milă, confirmându-mi că situația nu era una obișnuită.

— Te-am studiat, începe apoi *Monsieur* Dabrowski.

Îmi țin respirația. Poate-ar trebui să-l implor? Să-mi susțin cauza? Încerc să găsesc cuvintele potrivite, dar nu-mi vine nimic în minte.

— ... și sunt de părere că nu ești de nivelul 4.

Își ia un scaun și-mi face semn către cel din fața lui, dar nu m-aș putea mișca nici dacă aș vrea. Nu plânge, îmi spun încontinuu. Să nu plângi...

— Ești o dansatoare talentată, continuă *Monsieur* Dabrowski, ignorând complet furtuna care mă dărâmă pe dinăuntru.

Aprob din cap. Știu că sunt o bună dansatoare. Muncesc din greu. Nu renunț niciodată. Repet ore întregi, până când reușesc să-mi modelez corpul cum vreau eu. Mă chinui să mă mișc prin aer într-un fel care mă face să simt ceva, dar știu că *Monsieur* Dabrowski nu m-a chemat să mă laude. Probabil vrea să mai atenueze lovitura, dar cumva nu reușește decât să înrăutățească lucrurile.

— Vara asta va fi plină de provocări, dar ceea ce am văzut azi mă face să cred că aptitudinile tale nu sunt

potrivite pentru nivelul 4. S-ar putea să fie prea greu pentru tine, nu știu ce să zic...

Bărbia începe să-mi tremure. Până la urmă, se pare că trebuie să mă așez. Picioarele aproape că nu mă mai susțin când mă așez pe scaunul din fața lui. Și când mă gândesc că doar cu o seară în urmă mă simțeam nici mai mult, nici mai puțin decât stăpâna lumii... Bănuiesc că o să-mi spună că mă trimite la nivelul 3, nu? Sau și mai rău, că a fost o greșeală, că n-ar fi trebuit niciodată să fiu acceptată la curs. Poate că avea dreptate mama, până la urmă.

— Dar m-am hotărât să te mut la nivelul 5, spune *Monsieur* Dabrowski, privindu-mă drept în ochi și urmărindu-mi reacția.

— Poftim?! e tot ce reușesc să spun. Probabil n-am înțeles eu bine.

— De mâine vei fi la nivelul 5. Ai grijă să treci pe la secretariat să-ți iei noul program și pregătește-te să muncești mai mult decât ai făcut-o vreodată până acum.

Nivelul 5! Doamne. Dumnezeule. Mare. N-are cum să fie adevărat! Un zâmbet mi se lățește pe toată fața.

— *Merci* atât de mult! *Beaucoup, beaucoup!* „Mult, mult de tot!"

— Nu-ți fac nicio favoare, îmi răspunde *Monsieur* Dabrowski, delirul meu emoțional făcându-l să ridice din sprâncene. Și îmi rezerv dreptul de a-mi schimba hotărârea dacă se va dovedi că tragi clasa în jos.

Aprob din cap, încercând să-mi șterg zâmbetul fericit de pe față. Trebuie să vadă că iau lucrurile în serios.

Nu mai spune nimic, iar eu mă întreb dacă e momentul să plec. Stau pe marginea scaunului.

Monsieur Dabrowski se ridică, răsfoiește hârtiile de pe pian, apoi se întoarce din nou spre mine:

— Poți pleca acum, dar te rog să te asiguri că mâine vei avea o vestimentație mai potrivită, adaugă el, arătând cu bărbia spre mine.

Mă uit în jos, spre hainele mele. Port jambierele tricotate pe care mi le trag de obicei peste colanții roz la finalul orelor și, desigur, costumul gri de la bunica. Și cu câtă mândrie mi-l pusesem dimineață! De altfel, după ce mă îmbrăcasem, voisem să o sun pe bunica pe FaceTime, dar, din fericire, îmi dădusem seama la timp că acasă era miezul nopții.

— Poftim?

Habar n-am ce vrea să spună. Aveam poante noi, îmi cumpărasem mai multe perechi special pentru Paris.

Frustrat, *Monsieur* Dabrowski își dă ochii peste cap și spune:

— Studenții de la nivelul 5 poartă costumul clasic de la Repetto[1], alb, fără mâneci. E tradiția școlii.

— Dar eu nu am un costum alb, șoptesc. Nu cred că pot face rost de unul în seara asta, mai adaug și sunt pe cale să continui, dar când îi văd privirea dispreţuitoare, mă opresc.

— Regulile sunt pentru toată lumea, domnișoară Jenrow, fără excepții. E o onoare să fii transferată la nivelul 5.

— Și chiar *sunt* onorată! Foarte, foarte onorată. Doar că...

— Ce anume?

---

[1] Una dintre cele mai cunoscute mărci de pantofi de balet, poante și accesorii de dans, înființată în 1947, în Franța (n. tr.).

Privesc în jos, dar îi simt privirea trecându-mi ca un fier încins prin creier, așa că adaug, disperată:

— Jur că voi face tot posibilul.

Pentru o clipă, mi-a trecut prin cap că pot împrumuta un costum de la Audrey, dar pe lângă că nu purtăm aceeași mărime, chiar nu cred că e atât de generoasă cât să-mi salveze pielea. *Monsieur* Dabrowski scoate un sunet nemulțumit:

— S-ar părea că nu e suficient. Te rog, nu mă face să-mi regret decizia.

— Nu, *Monsieur* Dabrowski, nici nu se pune problema.

Iar ca să-mi țin promisiunea, o să bat orașul ăsta în lung și-n lat până pun mâna pe costumul ăla mitic. *Pe locuri, fiți gata...*

CAPITOLUL 5

Start. Harta pe care am deschis-o pe telefon spune că aș ajunge în aproximativ 24 de minute la magazinul Repetto, care se închide în jumătate de oră, ceea ce înseamnă că e momentul să intru în panică. Mai fac câteva încercări, cu palmele umezite de emoție, și găsesc un magazin mai aproape, la doar câteva blocuri distanță, dar e deja închis.

— Aaah! țip cât mă ține gura.

— *Enfin!* „În sfârșit!" strigă chiar atunci cineva.

Vocea îi aparține unui băiat cam de vârsta mea care stă la capătul treptelor, zgâindu-se la lucrurile sale împrăștiate peste tot.

N-am timp pentru asta.

— *Oh, c'est pas toi!* „Nu ești cine credeam!" murmură doar pentru el când privește în sus spre scări și dă cu ochii de mine.

Nu e prea înalt, aș zice că se încadrează în medie – dar ăsta e singurul lucru care-l poate încadra într-o categorie.

E deșirat, poartă o cămașă încrețită de in care se vălurește pe lângă el, are un păr castaniu-închis care-i intră în ochi și o gropiță fascinantă, vizibilă chiar și când se încruntă.

Îl privesc pierdută, iar el o dă pe engleză:

— Nu ești cine... Of, nu mai contează!

Ca să fie limpede, confuzia mea nu e provocată de franceza lui. OK, poate și asta, într-o oarecare măsură, dar cel mai mult de faptul că e foarte probabil cel mai frumos, nu, cel mai drăguț, nu, cel mai fermecător, nu, sexy, nu, minunat tip pe care l-am văzut în viața mea.

Vreodată.

Da, știu că e o declarație îndrăzneață, dar chiar așa e. Cel puțin, destul cât să mă țintuiască locului. Să mă lase fără cuvinte. Cât să uit de orice aveam de gând să fac.

— Englezoaică? mă întreabă el în timp ce urcă treptele școlii.

Aruncă o privire la obiectele împrăștiate pe jos – cheile sale, un încărcător de telefon, niște ochelari de soare – și îmi dau seama că, în loc să mă zgâiesc la el, aș face mai bine să-l ajut să le strângă. Îngenunchez lângă el și mâinile aproape ni se ating când ne întindem amândoi spre chei.

— Sunt din SUA, îi răspund.

Mi se pune un nod în gât și vocea mi-e aspră, abia auzită, deloc atractivă. Colac peste pupăză, sunt aproape sigură că sunt roșie ca focul și nu pot băga mâna în foc că asta se datorează doar discuției cu *Monsieur* Dabrowski și goanei pe scări.

— Americancă, mă corectez. Franceza mea... nu prea bună.

Îmi vine să mă ascund. Am răspuns ca un copil. Prima regulă atunci când înveți limba ar trebui să fie să poți spune într-o franceză decentă că nu vorbești decent franceza!

— E destul de bună, răspunde el într-o engleză perfectă, cu un accent super, dar nu foarte puternic. Majoritatea fetelor nu vorbesc o boabă de franceză nici la finalul cursului.

Tipul își îndeasă lucrurile în geantă, apoi și-o aruncă pe umăr. Se ridică și aruncă o privire undeva în spatele meu, spre ușa de la intrare, mijindu-și ochii ca să poată deslușească ceva prin geam.

— Eu am început să învăț... reușesc să îngăim în franceză, apoi revin la engleză: Păi, am o aplicație, zic și-i zâmbesc cât pot eu de drăguț, ridicându-mă la rândul meu.

Mai sunt și alte chestii pe care ar trebui să le învăț însă: cum să fiu *charmante*, „fermecătoare", în fiecare situație sau cum să ajung tocmai în cealaltă parte a Parisului fără să mă mișc de lângă băiatul ăsta misterios. A, și cum să aflu fără să par o ciudată dacă o să mă mai întâlnesc cu el. Deci, practic ar trebui să mă mai pun la punct cu arta eleganței, cu teleportarea și cu cititul gândurilor. Posibil totuși să fie mai simplu să învăț franceza.

— Apropo, eu sunt Louis, spune el, făcându-mi un mic semn cu mâna.

Pronunță Lu-i, ca în franceză. *Evident.* E atât de insuportabil de drăguț, că-mi doresc s-o mai spună o dată.

— Eu sunt... încep, pierzându-mă pentru o clipă în zâmbetul lui, dar apoi mă lovește gândul că trebuie să ajung la Repetto. Sunt într-o super întârziere!

Cu toate astea, tot nu sunt în stare să fac un pas. Ca fapt divers, trebuie să știți că strada asta este cu siguranță,

absolut sută la sută menită să facă oamenii să se îndrăgostească, cu plantele sale luxuriante și ghivecele ce atârnă de la pervazuri, cu felinarele de modă veche, sunetele de vioară ce se revarsă de undeva din apropiere și mulțimea de biciclete cu coșuri de sârmă. E aproape *prea* romantic.

— Atunci ar trebui să te las să pleci... Eu rămân să aștept pe... cineva, spune Louis.

Așteaptă o fată. Desigur. Oftez.

— Cred că au plecat toți, n-am mai văzut pe nimeni pe aici, zic eu.

— Ar trebui să dau un telefon, cred...

Se întoarce, un pic trist.

— OK, păi atunci... zic și eu, începând să cobor treptele.

Cu toate astea, Louis nu dă niciun telefon și continuă să mă privească. Iar eu nu am cum să plec, ar fi extrem de nepoliticos. Dar nici nu pot să-mi încalc promisiunea făcută lui *Monsieur* Dabrowski.

— Uite, trebuie neapărat să găsesc costumul ăsta, altfel nu voi fi primită mâine la curs. Profesorul nostru e... Mă rog, să zicem doar că dacă nu ajung la magazin în timp util, viața mea e distrusă.

Louis mă ascultă zâmbind, iar eu nu pot să nu mă întreb de ce i-oi fi povestit toate astea. Nu e ca și cum m-ar fi întrebat ceva.

— Hmm, o adevărată urgență de balet, zice el. Să înțeleg că mergi la magazinul Repetto de pe Rue de la Paix? mă întreabă, coborând treptele odată cu mine, după care se oprește în fața unei Vespa pe care n-o observasem până atunci.

Dau din cap în semn că da. E foarte tare chestia asta, are același înțeles oriunde în lume.

Louis desface lanțul care ține cele două căști, ia una și mi-o dă mie, apoi îmi zâmbește și spune:

— Se pare că tocmai mi s-a eliberat programul în seara asta.

Am senzația că brațele mi se transformă subit în tăiței. N-are cum să spună ce cred eu că spune... sau? Louis își pune casca, trage scuterul și urcă pe el:

— Vii? Hai, n-avem prea mult timp!

Îmi mușc buza. Bine jucat, Paris, n-am ce spune!

Traversăm cartierul Marais, lăsând în urmă șiruri întregi de magazine elegante, apoi intrăm pe un bulevard larg (alături de nenumărate alte scutere!) și ținem drumul pentru o vreme pe lângă Canal Saint-Martin, un loc numai bun pentru poze. Peisajul îți taie respirația, însă eu nu mă pot gândi decât că-l țin în brațe. Oare îl strâng prea tare? Cu siguranță. O să-i spun că mi-a fost teamă, că n-am mai mers niciodată pe un scuter. Mda, ca să mă creadă o americancă prostuță care se teme de orice. Mă străduiesc să slăbesc strânsoarea, ocazie cu care simt prin cămașa subțire ce abdomen tare are. Inima mi-o ia razna.

Louis e expert în condusul scuterului, se strecoară printre mașini și autobuze, ocolește bicicliști, reușind în timpul ăsta să mai arunce și o privire în retrovizoare, suficient de lungă cât să-mi zâmbească *și* să-mi facă și cu ochiul. Ce-o fi în capul meu, unde mă duc cu tipul ăsta pe care nu-l cunosc? Cred că mi s-a urcat Parisul la cap. Rectific. *Sigur* mi s-a urcat Parisul la cap.

Apuc să văd Opera Garnier – *Opera Garnier!* – chiar înainte să intrăm pe Rue de la Paix și îmi lungesc gâtul

încercând să privesc cât mai bine prin vizorul căștii clădirea plină de ornamente. Louis oprește lângă bordură chiar în fața magazinului Repetto, iar eu îmi scot repede casca. N-am timp să-mi aranjez părul sau să admir costumul de balet din vitrină, cu modelul său complicat realizat din mărgele. Mă reped spre magazin, dar îmi dau seama că am uitat ceva foarte, foarte important. Mă întorc și strig:

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! Adică... *merci*!

În loc de răspuns, primesc un zâmbet cu gropițe. Dar cam până aici a ținut norocul meu.

— Îmi cer scuze, am închis, se grăbește să-mi spună vânzătoarea. Are o tunsoare bob care-i încadrează fața colțuroasă. Cum nu zic nimic, flutură către mine mănunchiul de chei pe care-l ține în mână, încercând să-mi arate că tocmai voia să închidă. Îmi adun toată bruma de franceză pe care o știu ca să-i explic ce problemă am și că este o urgență, dar femeia nu face altceva decât să ridice din umeri și să-mi spună să revin a doua zi.

— Dar va fi prea târziu! Am nevoie de unul... nu, două... nu, trei... costume albe, acum! reușesc până la urmă să rup în franceză și chiar atunci clopoțelul de la ușă dă de veste că intră cineva.

E Louis. Nici nu-mi trecuse prin cap că nu plecase încă! Ultimul lucru pe care-l voiam era să mă vadă implorând-o pe vânzătoare în franceza mea de doi bani, cu obrajii în flăcări, poticnindu-mă în cuvinte, în timp ce femeia mă privește cu severitate. Îmi făcuse deja o favoare imensă aducându-mă până aici, nu-i mai puteam cere din nou ajutorul – nici măcar nu-l cunosc.

— Louis! exclamă vânzătoarea, zâmbindu-i.

— *Christinne, comment ça va?* „Ce mai faci, Christine?“ spune el, apoi se apropie și o sărută pe obraji, după obiceiul francezilor.

Mă uit când la unul, când la altul, amețită. Louis n-are cum să fie student la școala de balet, l-aș fi văzut până acum. Zisese ceva de o întâlnire, dar asta nu explică de ce se tutuiește cu vânzătoarea de la magazinul ăsta celebru de accesorii de balet. Cei doi vorbesc o vreme, dar o fac atât de repede că nu-mi dau seama ce spun.

— E totul în regulă? mă întreabă Louis. Pari un pic confuză.

E un cuvânt prea slab pentru ceea ce simt eu acum.

Femeia ne privește, apoi se îmbufnează și-i spune, în franceză:

— Bine, o să i le aduc.

Mie abia îmi face semn către scaunele din catifea aflate în mijlocul magazinului. În secunda în care dispare, expir zgomotos.

— Mi-ai salvat viața, îi spun lui Louis.

— Eh, mi se spune des, răspunde el, pe un ton serios.

Izbucnesc într-un râs nervos.

— Glumesc, continuă el. Chiar nu obișnuiesc să rezolv prea des crize de balet.

Mă las pe spate în scaunul moale, de un roz-pal, și dau din cap:

— Habar n-ai în ce bucluc eram. Profesorul nostru e foarte strict. Adică, știu că toți sunt, dar el e cel mai rău dintre toți. Îți dai seama, dacă spune chestii de genul: „Nu accept nimic altceva decât perfecțiune absolută“, mai zic, imitând tonul aspru al lui Dabrowski.

Louis se așază lângă mine cu un rânjet amuzat care ar trebui să-mi dea de gândit, dar o țin pe-a mea:

— Știu că e cel mai bun dintre cei mai buni, dar e atât de înspăimântător! Serios, e absolut înspăimântător! Pun pariu că mâine o să-mi spună că nu am nimerit nuanța potrivită de alb și o să mă dea afară oricum.

Louis își mușcă buza și-mi zice:

— Apropo, să știi că încă nu mi-ai spus cum te cheamă.

Îmi cade fața.

— Scuze!

— *Salut, Mademoiselle!* Scuze.

Simt că obrajii îmi iau foc pentru a zecea oară pe ziua de azi, iar Louis izbucnește în râs.

— Mia! *Je m'appelle* Mia. „Mă numesc Mia."

— Îmi pare bine, Mia.

Dau să spun ceva, dar Louis mi-o ia înainte:

— Bine, nici eu nu ți l-am spus pe-al meu. Ar fi trebuit s-o fac.

— Nu te cheamă Louis? îl întreb, mai tare decât intenționasem.

Chicotește:

— Nu, voiam să-ți spun că nu-mi știi *tot* numele. Sunt Louis Dabrowski, iar maestrul tău de balet, cel care îți provoacă deja coșmaruri... e tatăl meu.

— Oh, îngaim, rămânând cu gura căscată.

N-am cum să repar asta... poate doar dacă aș face rost chiar acum de o mașină a timpului, dar știu că n-am prea mari șanse. Din păcate.

— Mda, zice Louis ca și cum s-ar fi scuzat.

Pot să jur că e pe cale să izbucnească în râs, doar că mie nu mi se pare nimic amuzant. Simt cum fierbinţeala îmi cuprinde tot gâtul. Nu cumva flirtasem cu fiul celui mai dur profesor de balet din Paris? Of, Mia, nu! *Non!* Oricât de drăguţ ar fi – *foarte* drăguţ, *atât* de drăguţ! –, pur şi simplu nu avea cum să fie o idee bună. Poate data viitoare mă mai gândesc un pic înainte să plec cu o Vespa împreună cu un necunoscut!

Am făcut deja atâtea greşeli, că nu prea-mi vine să cred că o să rezist nici măcar o săptămână. Şi, să fim sinceri, dacă află cumva *Monsieur* Dabrowski ce am spus despre el, o să iau primul zbor spre New York mai repede decât aş face un *saut de chat*[1].

[1] „Săritură de pisică", în lb. franceză, în original, salt mic prin care dansatorul se deplasează foarte rapid în lateral, de pe un picior pe celălalt, cu genunchii îndoiţi şi întorşi spre exterior (n. tr.).

CAPITOLUL 6

Ce a spus mama când i-am povestit că fusesem mutată la nivelul 5?

— Hmm, pare că o să ai mult de muncă.

Cred că acel „hmm" a fost ceea ce m-a întristat cel mai tare. Chiar nu găsea nimic pozitiv de spus despre faptul că fusesem totuși recunoscută drept una dintre cele mai bune dansatoare din program?

— Dar probabil că nu fac decât să subliniez ceea ce e deja evident, mai adăugase după o vreme.

— Da, i-am răspuns eu scurt.

Vorbeam pe FaceTime. Mama era în bucătărie, alături de o tavă cu negresă abia scoasă din cuptor. Ce-aș mai fi vrut și eu o bucățică! Dar e OK, doar sunt în Paris, pot avea orice îmi doresc. Nu toată lumea poate spune asta.

— Mă bucur pentru tine, Mia.

— *Oare?* îmi vine s-o întreb.

N-o fac, dar probabil mă dă de gol fața, căci adaugă repede:

— Chiar da. Sună minunat. Felicitări!

— Hmm, mormăi, simțind cum mi se strânge gâtul.

Nu după mult timp, închid. Nu știu ce să mai spun, iar mama trebuia să se ducă la bunica și era deja în întârziere.

Exact cum a prezis mama, muncesc din greu la nivelul 5. Atât de greu încât nu mă concentrez decât pe balet, ceea ce înseamnă că nu mă gândesc deloc la Louis toată săptămâna. Nu mă gândesc la zâmbetul lui în mijlocul orei de poante, nici nu-mi amintesc în timp ce îmi perfecționez tehnica pentru *arabesque*[1] senzația pe care am trăit-o când i-am cuprins mijlocul cu brațele. Nu reiau în gând discuția cu el când iau masa cu Lucy și Anouk, nici nu mă întreb pe unde-o fi când trec pe lângă un șir de scutere parcate pe trotuar și nici nu sper să-l găsesc așteptându-mă în fața școlii în fiecare seară când, după o zi grea, mă îndrept alături de fete către căminul nostru.

Serios, chiar n-o fac. Jur. E drept că mă înfior când îmi amintesc tirada stupidă despre tatăl său sau cum o implorasem în franceza mea de baltă pe vânzătoarea de la Repetto să mă ajute. Mi-a fost așa de rușine atunci că n-am putut decât să-i mulțumesc scurt și am ieșit în goană din magazin, lăsându-l baltă atunci și acolo. Eram îngrozită că-i va spune tatălui său ce tâmpenii zisesem despre el, dar, slavă Domnului, se pare că n-a făcut-o. *Monsieur* Dabrowski e

[1] „Arabesc", în lb. franceză, în original, poziție în care corpul este sprijinit pe un picior, celălalt fiind ridicat direct în spatele corpului, pe linia umerilor, cu genunchiul și vârful întinse (n. tr.).

un profesor foarte dur, dar cel puțin nu pare că mă urăște. Când am apărut – devreme, bineînțeles – la prima oră în costumul alb de balet, a aprobat scurt din cap și-atâta tot.

— Kenza, îți pierzi concentrarea, îi spune acum fetei din stânga mea. E din Senegal, tonifiată din cap până-n picioare, ce să mai, are corpul unei adevărate balerine. O văd în ochii tăi – pur și simplu, mintea ta nu e aici. Să înțeleg că ai prefera să fii în altă parte acum?

Kenza se îndreaptă imediat și văd cum corpul ei își reia poziția, cu putere și fermitate. *Monsieur* Dabrowski stă în fața ei, la bară și începe:

— *Dégagé*, „întindeți" piciorul în față... Doi, trei, patru. De două ori pe fiecare parte, *coupé développé*[1], spune el, arătându-ne cum să facem mișcările. Ca de obicei, e îmbrăcat doar în negru și pare să aibă mai multă grație în degetul mic de la picior decât noi toate la un loc. Schimbați, *plié*, *soutenu*, „îndoiți picioarele și susțineți poziția". Și acum, partea cealaltă.

O luăm de la capăt, fără să îndrăznim niciuna să ne luăm ochii de la cocul dansatoarei din fața noastră.

— *Rond de jambe*, „mișcați circular piciorul" și doi, și trei, și patru... *Passé*, „treceți piciorul din față în spate", *développé*, *rond de jambe*, „răsuciți piciorul" în aer, *piqué*[2], *battement tendu*[3], ne apropiem de poziția a cincea.

---

[1] Mișcare în timpul căreia piciorul de lucru este tras până la genunchiul piciorului de sprijin, se extinde încet într-o poziție deschisă și este menținut acolo (n. tr.).

[2] Pas în față prin care balerina se ridică pe vârfuri (n. tr.).

[3] Unul dintre primele exerciții învățate de dansatorii de balet (n. tr.).

Schimbați. Repetați în *relevé*[1], ne explică el, terminând combinația de mișcări. Hai, Kenza. Vă rog să fiți atente la ea!

Un licăr de teamă trece peste fața fetei, însă intră în poziția a cincea cu un zâmbet plin de încredere și execută perfect întreaga secvență. Cel puțin, așa mi se pare mie.

— Nu! strigă *Monsieur* Dabrowski, parcă ești din lemn când faci *rond de jambe*! Iar la *piqué*, picioarele trebuie să fie perfect drepte. *Encore une fois!* „Încă o dată!"

Kenza o ia de la capăt, dar profesorul o întrerupe aproape imediat:

— Nu, nu, nu! *Regarde-moi!* „Uită-te la mine!"

Următoarele cinci minute se rotesc împreună prin fața noastră. Kenza nu schițează nimic, nu se lasă o clipă cuprinsă de emoții.

— În balet nu e vorba doar de rezistență sau de tehnică, spune *Monsieur* Dabrowski, întrerupând-o din nou. Trebuie să te concentrezi și să nu te gândești decât la ceea ce faci aici.

Sunt aproape sigură că vorbește despre mine, cine altcineva își pierde vremea flirtând cu francezi drăguți, după care nu-și mai poate lua gândul de la ei? Mă rog, de la el.

Acum, *Monsieur* Dabrowski se întoarce cu fața spre noi și ochii ni se întâlnesc pentru o clipă. Cât de diferită e vâlvătaia din ochii lui de privirea prietenoasă și relaxată a fiului său!

— Așadar, la ce vă gândiți în momentul acesta? Dar când se termină ora?

---

[1] Mișcare de balet prin care dansatorul se ridică, părând că stă pe degetele de la picioare (n. tr.).

Evident, nu-i răspunde nimeni.

— Baletul nu e o activitate pe care s-o poți face doar pe jumătate. Trebuie să-l aveți în sânge, să-l simțiți până în măduva oaselor. Altfel nu veți reuși.

N-am venit aici ca să dau greș, așa că-mi scot pieptul în față și pe Louis din minte. De data asta, *cu adevărat*.

Fac balet dintotdeauna, dar e prima dată când dansez de dimineața până seara, zi după zi. Spatele și mâinile mă dor atât de tare, încât abia pot ține furculița. Mușchii de la picioare îmi tremură mult după ce mă bag în pat. Oricâte exerciții de relaxare aș face, tot nu-mi revin complet. Picioarele-mi sunt roșii, pline de bășici. De altfel, prima pereche de poante arată exact cum mă simt eu: murdară, distrusă, epuizată. Încă o săptămână și trec la următoarea.

În fiecare dimineață mă întreb cum o să reușesc să stau dreaptă la bară, darămite să mă mai și mișc. Dar când ajung în fața ei, ceva se întâmplă în mintea și în inima mea și sunt ca nouă. Baletul e totul pentru mine și așa va fi mereu.

Există însă și o parte neplăcută, și anume că trebuie să-l împart cu altcineva. Și nu cu oricine – *Monsieur* Dabrowski ne-a organizat în perechi ca să exersăm duetul din „Dansul Micilor Lebede" și cu cine credeți că am picat?

Am fost convinsă că Audrey o să leșine de furie când a auzit. După aventura nebună la Repetto, la cină le anunțasem pe fete că fusesem transferată la nivelul 5. Multe colege m-au felicitat, am bătut palma cu Lucy, dar Audrey n-a făcut decât să-și îndese și mai multă salată în gură și să se uite în altă parte, mestecând zgomotos. Suntem blocate una cu cealaltă în toate felurile posibile...

— Nu-mi vine să cred că se întâmplă așa ceva, spumegă ea când plecăm de la studio, după ce *Monsieur* Dabrowski ne spusese cu cine facem pereche.

„Dansul Micilor Lebede" – sau *pas de quatre* – este una dintre cele mai cunoscute secvențe din Actul II al *Lacului Lebedelor*, tehnic și diafan în aceeași măsură, iar aceste patru roluri sunt cele mai bune după al lui Odette. *Monsieur* Dabrowski ne pune să repetăm acest dans ca să decidă cum împarte rolurile.

În sfârșit e vineri, ziua audiției. Ca toate celelalte perechi, am rămas încă o oră peste program, privindu-ne și corectându-ne reciproc. Am rugat-o să mă ajute cu ceva sfaturi pentru a-mi îmbunătăți postura (la balet mă refer, nu la dispoziție), iar eu i-am reamintit în schimb să nu mai strângă din dinți când își îndreaptă spatele.

N-aș merge chiar atât de departe încât să afirm că-mi pare bine că facem treaba asta împreună, dar Audrey are o tehnică foarte bună, iar mie-mi folosește orice ajutor îmi poate oferi. Chiar înainte să ne vină rândul, arunc rapid o privire în oglindă să văd dacă nu cumva mi-a scăpat vreo șuviță de păr. Știu că *Monsieur* Dabrowski va fi atent la cele mai mici detalii.

Ne așezăm pe poziții în mijlocul încăperii, una lângă alta. Toți ochii sunt pe noi, restul colegilor străjuiesc oglinzile. *Monsieur* Dabrowski îi face semn pianistului, iar noi pornim în același timp cu acesta, cu brațele înlănțuite și picioarele executând aceleași mișcări, ca în oglindă. La final, rămânem nemișcate în același loc de unde porniserăm, așteptând să fie chemată următoarea pereche. Doar că nu se întâmplă asta...

În schimb, *Monsieur* Dabrowski îmi pune una dintre cele mai groaznice întrebări la care a trebuit să răspund vreodată, și anume:

— *Mademoiselle* Jenrow, care crezi că sunt punctele slabe ale domnișoarei Chapman? Ce crezi că i-ar mai trebui ca să devină mai bună?

Lui Audrey aproape că-i ies ochii din orbite. E la fel de șocată ca mine, dar nu ea e cea care trebuie să și răspundă.

— Dar Audrey e o dansatoare foarte bună! zic eu.

— Nu asta am întrebat, oftează *Monsieur* Dabrowski.

Mă uit la Audrey și-i văd panica din priviri, în timp ce liniștea pune stăpânire pe sală. Știe că va trebui să spun ceva și se teme de ce ar putea fi.

— Păi...

— Ascultă, întrebarea asta nu se referă doar la ea, zice *Monsieur* Dabrowski. Gândește-te, dacă nu poți spune ce poate face mai bine, cum crezi că ai putea *tu* s-o faci?

Trag adânc aer în piept. Audrey e perfectă... poate prea perfectă. Am văzut-o dansând de nenumărate ori, și nu au fost puține ocaziile în care mi s-a părut că mă uit la o balerină de jucărie, cu baterii. Încerc să fac abstracție de colegi și răspund:

— Audrey nu știe să se bucure de balet.

Lui Audrey îi cade fața, dar cum instructorul dă din cap aprobator, continui:

— Baletul nu e o știință, e artă. Trebuie să-i faci pe oameni să simtă, iar asta nu-ți va ieși dacă nu simți în primul rând *tu*.

N-apuc bine să termin, că Audrey se repede să spună:

— N-oi fi având eu prea multă sensibilitate, dar Mia nu duce lipsă deloc. Chiar deloc.

Suspin. Ceea ce spusese era real, de aceea probabil că și durea așa de tare.

— Bun, atunci continuă, zice *Monsieur* Dabrowski.

— Trebuie să mai lucreze la precizie, adaugă Audrey, zâmbind ca o elevă cuminte ce e. Ce crede, că pașii se vor înșira singuri? Trebuie să învețe să-și controleze corpul, înainte de toate.

— *Très bien*, „foarte bine", fetelor, am văzut tot ce trebuia să văd.

Ne alăturăm celorlalți, trăgându-ne sufletul. *Monsieur* Dabrowski nu mai spune nimic altceva. Cu toate astea, știam că se gândea la distribuția rolurilor. Nu abordase deloc subiectul săptămâna asta, dar nici noi nu îndrăznirăm să-l întrebăm cum și când o va face. Audrey ezită o clipă, apoi nu mai rezistă:

— Când vom afla ce roluri avem?

— Cu răbdarea se trece marea, îi răspunde într-un final profesorul, înainte să treacă la perechea următoare.

Va trebui să mai sperăm, să ne mai rugăm și să mai visăm cel puțin încă vreo câteva zile.

În momentul ăsta, eu și Audrey ne privim cu răceală. Oricum, n-are dreptate în ceea ce mă privește. Chiar *deținem* controlul, dar asta nu înseamnă că nu mă pot bucura de dans. Ar fi o pierdere enormă să nu mă bucur de spiritul acestui oraș, de istoria, arta, cultura și de băieții săi. Bine, fie, nu și de băieți...

Of, da, poate că prea multă emoție m-a și distras. Într-adevăr, Parisul nu e despre francezi visători cu care

să pleci pe nepusă masă, gonind pe o Vespa. Nu e nici despre ochii căprui superbi ai lui Louis, despre gropița din obrazul lui stâng care mă făcea să-mi doresc să-mi plimb mâna pe pielea lui fină sau despre mirosul dulce, de mosc, care se făcuse simțit când îl ținusem în brațe. Acum îmi doream să fi gonit toată noaptea prin Paris, căci era clar că nu avea să se mai întâmple.

Așadar, fie! Parisul nu e despre îndrăgostire, cel puțin în ceea ce mă privește. Este despre *dans*. N-am venit aici decât ca să învăț de la cei mai buni, pentru a fi acceptată apoi, cândva, la American Ballet Theatre. Poate chiar destul de curând, asta dacă nu uit pentru ce sunt aici.

CAPITOLUL 7

Musée d'Orsay, Muzeul Orsay, este unul dintre cele mai frumoase obiective turistice din Paris, deși e ceva competiție în domeniu. Dar pe mine, muzeul de artă contemporană de pe malul Senei mă extaziază mai tare chiar decât Luvrul sau Centrul Pompidou. Înainte să ajungă să adăpostească opere de artă celebre, Musée d'Orsay fusese o gară impozantă, iar ceasurile uriașe de pe laturi, sub care se văd încă vechile șine, stau mărturie în acest sens. În interior, tavanul înalt, arcuit, din sticlă, este o capodoperă. Sala e uriașă, plină cu statui alb-negru de toate mărimile.

Nu am mai văzut vreodată ceva asemănător, simt cum mi se umple inima de bucurie când mă uit în jur. Oare așa e de fiecare dată când vizitezi un oraș pe care nu-l cunoști? Și nu mă refer doar la priveliști, sunete sau mirosuri, ci la modul cum te simți, de parcă viața abia începe... sau o fi doar efectul Parisului? Oricare ar fi răspunsul, există un motiv foarte important pentru care Musée d'Orsay e pe

lista mea cu locuri care nu trebuie ratate, și anume că aici se află cea mai importantă colecție din lume de picturi ale lui Degas.

Sâmbătă, după o binemeritată odihnă, abia aștept să mergem în mod oficial în oraș.

Excursia era opțională, dar am fost surprinsă să văd cât de puțină lume a fost interesată.

— Nici nu mă gândesc, mi-a răspuns Audrey când am întrebat-o dacă merge.

Anouk se întâlnește cu prietenii pe care i-a făcut anul trecut, iar Lucy stă cu părinții, care au venit în weekend din Manchester, așa că nu sunt decât eu și vreo câțiva elevi pe care nu-i cunosc.

Am mers pe malul Senei, amestecându-ne în aglomerația de weekend și cu turiștii, acompaniați de o melodie minunată cântată la acordeon de un bărbat în vârstă ce purta o vestă kaki și o beretă. Am trecut pe lângă chioșcurile verzi și nu m-am putut abține să mă uit la cărțile și afișele vechi de la tarabe, care umpleau aerul cu mirosul de hârtie veche tipărită.

Odată ajunși la muzeu, am fost conduși la etajul Impresionismului de către Max și Émilie, doi dintre instructorii de la școala de balet, care însă nu sunt decât cu vreo doi ani mai mari decât mine. Mă întreb dacă într-adevăr și-au dorit să meargă cu noi sau făcea parte din îndatoririle lor. Oricum ar fi, nu contează, căci, odată ajunși în secțiunea unde sunt expuse operele lui Degas, fiecare e pe cont propriu.

Când eram mică, mama și bunica Joan mă duceau în fiecare an la Met[1], în New York, unde ne opream de fiecare dată să admirăm *Mica balerină*, faimoasa sculptură a lui Degas ce o înfățișează pe Marie van Goethem, o balerină din Belgia. Sculptura a fost reprodusă după moartea lui, iar reproducerile sunt expuse în întreaga lume, dar, din câte am auzit, cea originală, din ceară, se află aici, la Musée d'Orsay. Dacă legenda despre bunica străbunicii mele este adevărată, asta înseamnă că ea și Marie von Goethem trebuie să fi fost de aceeași vârstă. Poate chiar au dansat în aceleași spectacole sau au pozat pentru același pictor, ce nebunie! Știu, știu, asta doar *dacă* legenda e adevărată.

Mă opresc preț de câteva minute în dreptul fiecărei picturi, observând toate detaliile: combinația atât de diafană de pasteluri specifică lui Degas, grația delicată cu care reușește să-și transmită mesajul prin doar câteva tușe rapide și mișcările pline de energie ale balerinelor, mărturia faptului că a pictat chiar în timp ce ele dansau. Fac câte o poză cu telefonul, ca să pot să le privesc și mai târziu. De la *Balerină în albastru* trec la *Steaua*, apoi la *Femeie așezată*. Chiar când mă aplec în față ca să văd mai bine fața balerinei, îmi dau seama că e cineva în spatele meu.

— Scuzați-mă, domnișoară, dar să știți că nu e voie să vă apropiați atât de mult de operele de artă. Vă rog să vă dați mai în spate.

---

[1] Metropolitan Museum of Art (The Met, Muzeul Metropolitan de Artă) din New York, unul dintre cele mai importante muzee de artă modernă din lume (n. tr.).

Inima mi-o ia la goană și mă dau repede la o parte, gata să-mi cer iertare, când îmi dau seama că vocea și accentul acela atât-de-drăguț îmi sunt foarte cunoscute.

— Louis? întreb, întorcându-mă.

— Salut, îmi răspunde el, cu un zâmbet larg.

Se apleacă spre mine să-mi dea tradiționalul sărut al francezilor pe ambii obraji, dar, pentru o clipă, am senzația că vrea să mă sărute, adică să mă sărute *de-adevăratelea*. Mi-aș dori să fie așa mai mult decât aș putea vreodată să recunosc. Ochii dau să-mi iasă din orbite și un rânjet mi se lățește pe toată fața, dar îmi dau seama că e doar un salut. Mă simt doar puțin ciudat când obrajii ni se ating.

— Mă urmărești cumva? îl întreb, dar, deși era o glumă, vorbele sună aiurea când îmi ies din gură.

Louis neagă din cap:

— Nu, uite, cel de colo e cel mai bun prieten al meu, zice el, arătând cu bărbia spre Max. N-a avut nicio clipă liberă de când a început cursul, de-asta m-am gândit să vin și eu, așa mai apuc să stau puțin cu el.

— Ooo, zic eu, reușind probabil să par mult prea încântată, deci pe el îl așteptai data trecută când ne-am întâlnit!

— Da, păi... spune el, uitându-se spre Max și Émilie, nu știam că vine și iubita lui. Poate ar trebui să-i las în pace, adaugă, dând înapoi.

Înțeleg că nu mai rămâne, așa că-l întreb, sperând să nu par prea optimistă:

— Așadar, ne mai vedem pe aici?

Louis se gândește un pic, apoi spune:

— Cred că ar fi bine să mai rămân cu tine, în caz că intri în vreun bucluc.

— Ce fel de bucluc?

— Nu știu... dar mai devreme părea că ești pe punctul de a fura pânza asta.

— Corect, chiar o să *am* nevoie de ajutorul tău în caz că voi fi arestată și aruncată în pușcărie pentru că sunt o iubitoare de artă prea entuziastă...

— *Exactement*, „chiar așa", spune el. Apoi mă întreabă: Mergem?

Mă uit spre ceilalți și-mi dau seama că erau deja în altă sală. Cum ne spuseseră de la bun început că suntem liberi să facem ce vrem și să plecăm oricând ne dorim, exact așa voi și face. Așadar, trecem metodic pe la fiecare pictură și sculptură, iar eu mă opresc fără excepție să citesc explicațiile.

— Chiar îți place de tipul ăsta, zice Louis când ne apropiem de ultimele, dar cred că e și normal să fie așa.

— Ce vrei să spui? îl întreb, ridicând din sprâncene. Nu-i spusesem nimic despre familia mea – de fapt, nu spusesem nimănui.

Louis ridică din umeri:

— Păi, doar ești balerină, iar cum Degas a pictat balerine...

— Cum de vorbești așa bine engleza? îl întreb, nu doar ca să schimb subiectul, ci și pentru că mă întreb asta de când l-am cunoscut. Vorbește atât de fluent, încât aproape uit că sunt în Franța.

Se jenează, îmi dau seama după cum își freacă gâtul cu mâna.

— Mama e pe jumătate franțuzoaică, pe jumătate englezoaică, și e plecată mult în interes de serviciu, iar tata...

Se întrerupe.

— Da, cu siguranță îl știu pe tatăl tău.

— Așa e. Ce să zic, le plăcea să-mi vorbească în engleză când eram mic. Am fost apoi la o școală internațională în Elveția, dar am vrut să fac liceul acasă. Nu am cu cine să vorbesc în engleză în Paris... adică, engleza o pot vorbi oriunde, dar singurul loc în care îmi doresc să fiu este Parisul.

— Cred că pot înțelege de ce.

Mă uit pe fereastră, spre malul celălalt al Senei, și văd în depărtare Sacré-Coeur, celebra catedrală care străjuiește orașul, părând că planează la orizont, indiferent în ce parte te uiți, ca atunci când conduci și luna te urmărește. Abia aștept s-o văd mai de aproape. Cu Louis. Sau fără. Nu contează.

Mergem mai departe și, nu știu de ce, îmi dau seama că pășim în același timp. Când ajungem în dreptul următorului tablou, îl recunosc instantaneu, cu inima aproape uitând să mai bată: *Repetiție de balet pe scenă.*

— Doamne. Dumnezeule. Mare. Iată-l.

Nu-mi pot stăpâni nerăbdarea și îmi fac loc printr-un grup mare până ajung în fața tabloului meu preferat din toată lumea asta. Există și la Met o reproducere a acestuia, dar tot cea de aici îmi place cel mai mult. E de-a dreptul ireal să văd în realitate originalul. Parisul chiar e un oraș magic: până acum, mi-a îndeplinit toate visurile.

— E atâââââât de incredibil! șoptesc, iar Louis se apropie, oprindu-se lângă mine.

— N-am mai văzut în viața mea pe cineva atât de încântat de un tablou, spune el, înghiontindu-mă ușor.

Mintea îmi zboară imediat și-mi amintesc cum stăteam în spatele lui pe Vespa și nu-mi doream decât să-mi pun capul pe umărul lui. Aud o voce undeva în sinea mea care-mi

spune că faptul că ne-am întâlnit de două ori într-o săptămână nu poate fi o coincidență. Iar eu vreau să o cred.

Mă străduiesc să mă concentrez din nou asupra tabloului și zâmbesc.

— Am un poster cu imaginea asta în camera mea, îi spun. E preferatul meu.

Louis zâmbește și-mi spune:

— Dă-mi telefonul.

I-l dau, iar el așteaptă până când tot grupul se îndepărtează pentru a-mi face o poză în fața tabloului.

— *Parfait*, „perfect", zice, după care îmi înapoiază telefonul.

— O să par o tocilară, dar sunt super fericită să am poza asta.

Louis chicotește și spune:

— Îmi plac tocilarii care se dau în vânt după artă.

Radiez de fericire, dar probabil și roșesc, însă cuvintele lui îmi dau curaj, așa că-l iau de o mână, îl trag mai aproape și zic:

— Ar trebui să fii și tu în poza asta.

Louis își lipește un obraz de al meu și simt cum mă trec fiori pe șira spinării în timp ce apăs pe buton. Mor de nerăbdare să văd poza, dar mă stăpânesc, o să am timp să mă uit la ea toată noaptea, dacă vreau. Și știu deja că vreau.

— Pe *tine* ce te face fericit? îl întreb apoi, sperând că obrajii mei au revenit la culoarea lor normală.

Se gândește un moment și răspunde:

— Să călătoresc prin Franța cu prietenii mei. Să nu știu ce-mi rezervă ziua de mâine. Mâncarea foarte bună. De fapt – se uită la ceas –, una dintre cafenelele mele preferate

nu e prea departe de aici, în Saint-Germain, și văd că e aproape ora prânzului... Ai alte planuri? Am putea merge acolo – desigur, după ce termini de studiat cu lupa toate operele lui Degas.

Nu pot să merg. Adică, *n-ar* trebui. Ce *trebuie* să fac e să mă concentrez pe motivul pentru care sunt aici, pe dans, și să-i dau pe spate pe cei de la ABT, American Ballet Theatre, iar Louis, evident... mă distrage. E atât de drăguț! Dar chiar *trebuie* să mănânc, așa că...

— Păi, cred că am timp pentru asta, zic, încercând să nu las să se vadă nimic pe fața mea.

Mergem pe străduțele întortocheate ale arondismentului 6, dar, chiar când ajungem, Louis spune că i-a venit altă idee:

— Café de Flore e chiar după colț. O știi?

— Parcă am auzit de ea, îi spun, încercând să-mi dau seama de unde.

Louis îmi zâmbește ca și cum e pe cale să-mi spună un secret:

— E una dintre cele mai vechi cafenele din Paris și a fost mereu *acel* loc unde se întâlneau cei mai cunoscuți oameni din oraș: scriitori, jurnaliști, actori și tot felul de celebrități. Are propriul său premiu literar chiar.

— Dar eu nu sunt celebră, glumesc eu.

— Nu *încă*, mă contrazice Louis cu o strălucire aparte în ochi.

Câteva minute mai târziu, ne așezăm într-un colț al terasei celebrei cafenele, alături de alți parizieni foarte șic. Numele acesteia, scris cu litere albe, cursive, e aproape

acoperit de plantele luxuriante ce atârnă de la balconul de deasupra. Arunc câteva ocheade în jur să văd dacă recunosc pe cineva, dar, în afară de balerini, nu prea sunt la curent cu celebrităţile din Franţa. Cuplul mai în vârstă de lângă noi îşi mănâncă în linişte fripturile cu cartofi prăjiţi, cu şervetele de pânză aşezate cu grijă în poală. Paharele cu vin roşu abia încap pe masa mică, lovindu-se unul de altul la fiecare mişcare.

— Locuiesc destul de aproape, împreună cu tata, îmi spune Louis, arătând undeva în stânga lui, la doar câteva străzi, chiar la ieşirea din Jardin de Luxembourg[1].

— Uau!

E tot ce pot să spun. Încerc să-mi imaginez cum o fi să creşti pe aici, lângă un parc superb, îngrijit impecabil, trecând pe lângă monumente din alte epoci, trăgând cu ochiul în magazinele elegante din jur şi oprindu-te după-amiaza într-o cafenea plină cu vedete. Mi se pare o viaţă frumoasă, ce să zic.

Louis roşeşte puţin.

— Nu e ca aici, jur, zice, apoi adaugă: Mama stă în Londra. Bine, asta când nu călătoreşte. E regizor, deci e tot timpul în drum spre un platou de filmare.

Îmi povesteşte despre noul ei film, o dramă *dark* a cărei acţiune se petrece în zone diferite ale Europei şi care va ajunge în cinematografe vara asta. Spune chestiile astea ca şi cum n-ar fi nimic ieşit din comun, dar când începe să mă

[1] Unul dintre cele mai populare parcuri din Paris, situat în arondismentul 6, lângă Palais du Luxembourg şi Universitatea Sorbona (n. tr.).

întrebe despre ai mei, ezit un pic să-i povestesc despre familia mea tipic americană.

— Păi, mama nu e un regizor celebru, dar lucrează în departamentul de marketing al unei firme de cosmetice, așa că primesc multe produse de machiaj gratis, rânjesc eu. Tata și fratele meu mai mic nu-s așa de încântați de asta, dar pentru o balerină e nemaipomenit.

Sosesc salatele, pline de cruditați colorate (adică legume crude), moment numai bun să schimbăm direcția discuției către lucrurile lui preferate din Paris: Canalul Saint-Martin, pe unde îi place să piardă timpul cu prietenii; concertele în aer liber, vara, și clătitele cu Nutella pe care le poți găsi aproape la orice colț de stradă. E ciudat cât de bine ne simțim împreună, de parcă am mai fi făcut asta de o mie de ori, deși până acum câteva zile nici măcar nu știam de existența lui. Stăm atât de aproape unul de altul, că-i pot simți piciorul bâțâindu-se sub masă, de parcă ar avea emoții. Nu știu de ce ar avea, căci e mult prea tare pentru a-și face griji în legătură cu ceva sau cineva. Mai ales în legătură cu mine.

— De ce balet? mă întreabă el, luând o altă bucată de baghetă, pe care o unge cu unt sărat.

— Îl am în sânge, zic, cuvintele ieșindu-mi de pe buze înainte să le pot opri.

Louis ridică o sprânceană.

— Glumesc. Într-un fel. Pur și simplu s-a întâmplat să-l descopăr în copilărie și asta a fost. Îmi place să mă las purtată de arii de acum sute de ani, mă simt ca și cum aș trăi în altă epocă.

— Ca în tablourile alea pe care tocmai le-am văzut?

— Da. Simt că roșesc. O să crezi că e o tâmpenie, spun, lăsându-mă pe spate în scaun.

— Pune-mă la încercare.

— Păi, bunica mi-a spus o poveste...

Îi spun tot ce am ținut doar pentru mine toți acești ani, despre tradiția dansului pe care femeile din familia mea au transmis-o din generație în generație și despre convingerea bunicii că strămoașa noastră a fost una dintre balerinele lui Degas. Și despre cum toate astea ar trebui să fie un semn că destinul meu ar fi baletul.

Louis se holbează la mine. Am spus prea multe. Nu-mi dau seama ce se întâmplă cu mine când sunt în preajma lui!

— Cred că înțelegem lucruri diferite prin *tâmpenie*, zice el. Ce altceva ți-a mai povestit bunica ta?

— Nu prea multe, dar mi-a dat numărul de telefon al unei mătuși care locuiește lângă Paris.

Louis începe să se joace cu firimiturile de pâine de pe masă, strivindu-le una câte una cu degetul arătător. Se încruntă în timpul ăsta, ca și cum ar face ceva extrem de important. E drăguț chiar și când se încruntă...

— Și crezi că mătușa asta ar putea să-ți spună mai multe? Mă întreabă el.

— Nu știu, poate.

Chelnerul cu șorț alb ne întrerupe, luându-ne farfuriile, și comandăm două cafele, care ne sunt aduse câteva minute mai târziu, în ceșcuțe microscopice, împodobite cu numele cafenelei. Pe farfuriuță descopăr o pătrățică de ciocolată și un cub de zahăr. Știu cum preferă francezii cafeaua: tare și dulce.

Louis a căzut pe gânduri, iar eu încă procesez ideea că i-am spus toată povestea mea unui tip pe care abia dacă-l cunosc. Dar poate că nu doar timpul îți poate spune cât de bine cunoști pe cineva sau cât de apropiat îți este.

— Se pare că nu există decât o singură cale de a afla mai multe despre această balerină, spune el. Ai adresa mătușii?

Mă bufnește râsul, căci sunt sigură că glumește, dar el îmi aruncă o privire din care nu știu ce să înțeleg, așa că dau din cap și deschid poza pe telefon:

— Am căutat-o, e un orășel aflat la o oră de Paris, spre sud, dar nu se ajunge foarte ușor acolo...

— Ce e ușor nu e și distractiv, răspunde el, cercetând o hartă pe telefon.

— Ar trebui să-i dau un telefon, doar că nu vorbește deloc engleza, spun, dar îmi dau seama că Louis nici măcar nu mă mai ascultă.

Plătim, împărțind nota, iar el se ridică, dându-și scaunul în spate, și spune:

— Trebuie să mergem.

— Unde să mergem? îl întreb, ridicându-mă la rândul meu.

— Dacă-ți spun, n-o să fii de acord.

— Nu contează, tot vreau să știu.

— De ce? mă întreabă Louis, cu cel mai fermecător zâmbet. Bine, până acum am stabilit că *toate* zâmbetele lui sunt așa - asta dacă nu sunt de-a dreptul superbe –, dar unele mă lovesc mai tare ca altele.

— Pornim într-o aventură.

Cred că glumește.

— Ce fel de aventură? îl întreb, ținându-mă după el. A luat-o înapoi spre Musée d'Orsay.

Louis se oprește și mă privește adânc în ochi:

— Pui prea multe întrebări.

Îmi încrucișez mâinile pe piept și-i răspund:

— Iar tu nu dai prea multe răspunsuri.

Louis izbucnește în râs, iar sunetul ăsta e pur și simplu ca o vrajă, în cel mai bun sens al cuvântului. Și poate chiar așa e, pentru că acum o zi juram că nu mai vreau să aud de băieți toată vara, promițându-mi că o să mă concentrez doar pe balet, doar acesta era motivul pentru care venisem aici. Desigur, asta-mi doream și acum. Dar, cu toate astea, știu că sunt într-o mare încurcătură, pentru că, să fim cinstiți, o să urmez sunetul ăsta oriunde.

CAPITOLUL 8

Pentru a doua oară săptămâna asta, gonim pe străzile Parisului şi iar nu-mi vine să cred că mă aflu în spatele lui pe Vespa, cuprinzându-i din nou talia cu braţele, ca şi cum acolo le-ar fi locul. Inima îmi bate tare şi simt furnicături de emoţie în degete. Mă străduiesc să-mi vin în fire când ieşim din bulevardul aglomerat într-o străduţă îngustă şi intrăm într-o gară RER[1]. Louis opreşte în faţa unei clădiri albe, cu ferestre duble mari, protejate de acele zăbrele din fier forjat pe care le văzusem peste tot prin Paris.

— Din păcate, nu putem conduce până acolo, spune el, parcându-şi scuterul.

— *Nu* mergem la „strămătuşa" mea, spun şi chiar vorbesc serios.

---

[1] Acronimul Réseau Express Régional, un sistem feroviar rapid care a luat naştere în Franţa şi a fost apoi dezvoltat şi în diferite zone ale Uniunii Europene (n. tr.).

Louis strânge din buze:

— Nu vrei să știi dacă toată povestea asta despre balerină și Degas este adevărată?

Oftez. Aș putea să-i spun că nici măcar nu o cunosc pe această „strămătușă", și că ar trebui să mă întorc la cămin și să mă odihnesc pentru săptămâna care mă așteaptă, că n-am venit aici să mă țin de flirturi, oricât de drăguț ar fi el...

— N-am putea să ne întoarcem? zic, dar Louis a pornit deja spre gară.

— Dar de ce să nu mergem?

Trecem pe lângă un cuplu care ține în lese doi câini mari, prea multe persoane și animale pentru trotuarul îngust, așa că suntem nevoiți să coborâm pe stradă ca să-i evităm.

— Pentru că nu o cunosc pe femeia asta. Nu pot să apar pur și simplu, ar trebui să vorbesc cu ea ca să stabilim o vizită.

— Sună extrem de plictisitor, spune Louis, coborând treptele spre tren două câte două.

— Dar așa e normal să procedezi.

Simțindu-mă ca o profesionistă a sistemului public de transport, îmi scanez cartela de metrou ca să mă țin după el, așa că în curând așteptăm trenul pe peron.

Louis rânjește:

— Normal, plictisitor, același lucru.

— Dar dacă e vreo criminală în serie? îl întreb, un pic cam prea tare, drept urmare, câteva capete se întorc spre mine și trebuie să suport niște priviri ciudate.

— Dacă e, îmi șoptește el la ureche, atunci o să fie o aventură dată naibii!

Dau din cap, iar părul lui răvășit îmi mângâie fața. Miroase divin și e așa de moale... Îmi vine să-mi scutur capul din nou și din nou.

— Ascultă, cât stai în Paris, șase săptămâni? mă întreabă el.

— Da, pentru balet. Doar pentru balet, îi răspund, mai mult ca să-mi reamintesc mie de ce eram aici.

— Bun, deci ai de gând să pleci la sfârșitul verii fără să afli adevărul despre povestea familiei tale. O să-ți petreci restul vieții întrebându-te dacă bunica ta avea dreptate și dacă într-adevăr ruda ta chiar putea să te lămurească în privința asta. Doar că ea între timp nu va mai fi, așa că nu vei afla niciodată adevărul.

— Ah, dar nu ești cam morbid?

— Poate, dar ăsta-i adevărul.

Touché. „M-a lovit!" Au!

Privesc panoul electronic și văd că următorul tren pleacă în șase minute.

— Trebuie să-i dăm un telefon mai întâi, spun și mă uit la poza în care am numărul.

Formez și-i dau telefonul. În clipa următoare, aud pe cineva răspunzând. Louis îmi face cu ochiul

— *Bonjour, Madame!* „Bună ziua, doamnă!" spune.

Evident, nu se oprește aici, dar nu pot descifra decât frânturi din conversație: Mia Jenrow... *train...*, *aujourd'hui...*, *merci beaucoup...*

Când închide, Louis îmi spune, cu un rânjet machiavelic pe față:

— Abia așteaptă să te cunoască.

O oră mai târziu, coborâm din tren. Două doamne în vârstă ne așteaptă pe peron. Le recunosc din pozele bunicii. Cea mai în vârstă este clar mătușa mea Vivienne – și trebuie să spun că arată minunat pentru cei 90 de ani ai ei. Se luminează la față când mă vede:

— *Tu dois être Mia!* „Tu trebuie să fii Mia!"

Mă sărută pe obraji, apoi îmi șterge urmele de ruj. Continuă să vorbească în franceză, așa că mă uit disperată la Louis, care începe imediat să traducă:

— Spune că arăți exact ca bunica ta.

— *C'est vrai!* „E-adevărat!" mă entuziasmez eu.

Cealaltă femeie e fiica sa cea mare, Madeleine. Cum Vivienne este mătușa bunicii mele – sora străbunicii mele –, sunt aproape sigură că eu și Madeleine suntem verișoare. Ar fi trebuit să o rog pe bunica să-mi mai prezinte o dată arborele genealogic înainte să plec...

Madeleine are părul foarte scurt, de un roșu-aprins, și e îmbrăcată în niște pantaloni largi și o tunică albă. Pare să fie cam de aceeași vârstă cu bunica, șaizeci și ceva spre șaptezeci. Vorbește destul de bine engleza, ceea ce mă face să mă simt instantaneu mai bine.

— *Maman* a fost foarte bucuroasă când a sunat-o *ton petit copain*... ăăă... iubitul tău, îmi spune ea peste umăr după ce urcăm în mașina sa.

Face pauză după fiecare cuvânt, căutându-și vorbele. Oricum, îmi imaginez că nu are prea des ocazia de a-și exersa engleza. Vorbește din nou înainte de a apuca să o corectez și apuc să mimez din buze „Scuze" către Louis, pentru neînțelegerea de mai devreme, când Madeleine presupusese că e iubitul meu, dar el se mulțumește să-mi zâmbească.

— *Maman* nu mai conduce, dar eu locuiesc aproape, așa că o vizitez des.

— Mulțumesc, Madeleine, mă bucur așa de tare să vă cunosc, spun, apoi mă aplec spre mătușa mea: Vivienne... Mătușa Joan o să fie așa de bucuroasă că te-am vizitat, spun, iar Louis traduce. Vivienne îmi zâmbește.

Trecem prin sătucuri și câmpuri pe care pasc fericite multe vaci înainte ca Madeleine să parcheze într-o piațetă, lângă un șir de case de piatră. Jur că pe partea cealaltă a străzii se află intrarea într-un castel – *château*, cum spun francezii. Clădirea în sine, de mărimea a vreo zece case puse laolaltă, se vede la capătul unei alei lungi, străjuite de copaci. Vivienne mă surprinde privindu-l și spune ceva ce nu înțeleg. Louis îmi explică:

— A spus că proprietarii sunt foarte drăguți, dar nu-i vezi decât foarte rar. Ar fi super să vedem cum arată în interior, nu?

Suspin, ușurată. Cred totuși că bunica Joan mi-ar fi spus dacă ne trăgeam din nobilimea franceză. În schimb, mătușa Vivienne și Madeleine ne invită să intrăm într-una dintre casele confortabile din piațetă. Un hol cu gresie pe jos se întinde pe toată lungimea casei, cu uși mici, închise la culoare, pe ambele laturi. Peste tot sunt plante și poze înrămate, iar o scară duce la etaj. Încerc să mă uit la poze, dar toate par să fie instantanee obișnuite de familie. Niciun tutu prin ele.

Mătușa Vivienne ne conduce pe o verandă, de unde ieșim într-o grădină împrejmuită. Ne așezăm toți trei sub un copac imens, la adăpost de soarele după-amiezii.

— Credeam că Joan te-a învățat franceza, îmi spune mătușa prin Louis.

— Chiar a făcut-o, când eram mică, dar părinții mei au insistat să fac spaniolă în școală.

Louis traduce în franceză ceea ce spun, iar Vivienne aprobă, deși cam dezamăgită. În momentul ăsta, sunt complet de acord cu ea și-mi doresc să fi tras mai tare să învăț limba.

— Și spaniola e folositoare, zice Madeleine, care ne aduce suc de portocale și un platou cu biscuiți din bucătărie.

Pe ei scrie *beurre*, de parcă nu ți-ai da seama oricum după culoarea lor că sunt plini de unt.

— *Maman* e foarte mândră că dansezi la Institutul Operei din Paris, continuă Madeleine.

Mătușa Vivienne zâmbește când aude numele prestigioasei școli. Mi-aș dori ca mama să fie la fel de fericită, dar alung repede gândul.

— Și-a dorit ca și eu să fiu... știi tu... *danseuse*, „dansatoare", dar nu eram bună, mai zice Madeleine, râzând.

Vivienne își pune mâna pe brațul lui Louis, rugându-l fără vorbe să traducă:

— *Ne l'écoute pas!* „N-o asculta!" îmi spune. Fiica mea era foarte talentată, doar că a renunțat prea repede. Toate femeile din familia asta sunt făcute pentru balet, la fel și tu, Mia.

Louis îmi zâmbește când îmi traduce cuvintele mătușii, iar eu simt că-mi iau obrajii foc.

— Despre asta și vrea să vorbească acum cu tine, spune el în franceză. Cu cât îl ascult mai mult, cu atât înțeleg mai bine.

— *J'ai des questions*, „am câteva întrebări", reușesc să bâigui. Dar mă simt ciudat să le pun. Chiar dacă fac parte

din familie, femeile astea sunt totuși niște străine. Vivienne mă încurajează cu un surâs.

— Rămâneți la cină, să avem timp de povești? ne întreabă Madeleine, deși sună mai degrabă ca o afirmație.

Scutur din cap și spun că n-ar trebui, chiar în timp ce Louis acceptă cu bucurie.

— Trebuie să luăm trenul înapoi, îi șoptesc eu.

Louis rânjește:

— Trenul circulă până târziu. Trăiește și tu un pic. Hai să petrecem o noapte nebună cu rudele tale în vârstă, mai adaugă și-mi zâmbește. Cum aș putea să-i rezist?

Când ora cinei se apropie, intrăm în casă. Chiar dacă afară e încă lumină, aerul s-a răcorit destul cât să ne amintească faptul că ziua se apropie de sfârșit. Madeleine se duce la bucătărie să se ocupe de mâncare, în timp ce noi ne așezăm în sufragerie. Tapetul cu motiv floral e îngălbenit pe alocuri. O masă rustică de lemn și câteva scaune asortate umplu aproape complet spațiul oricum mic. Prin comparație cu restul casei, pereții par goi, dacă nu punem la socoteală rama bogat ornamentată de pe unul dintre ei.

Vivienne mă surprinde privind-o și mă ia de mână, trăgându-mă mai aproape.

În ramă e schița de la brâu în sus a unei fete, realizată în cărbune negru moale și un verde pastel. Privește undeva în stânga, fără să insiste pe ceva anume. Pe un umăr i se odihnește părul împletit într-o coadă prinsă cu o fundă uriașă. Are pieptul scos în față, într-o postură perfectă. Hârtia veche e ruptă la un colț, iar imaginea e alcătuită din doar câteva tușe ascuțite, dar estompate.

E drept că toată dimineața nu făcusem altceva decât să privesc tablourile lui Degas, dar stilul și coloristica sunt inimitabile. Privirea lui Louis îmi spune că se gândește la același lucru.

— Ce tablou frumos, îi spune el apoi în franceză mătușii.

— *Tu aimes Degas?* „Îți place Degas?" îl întreabă ea imediat, cu ochi strălucitori.

Inima mi-o ia razna și întreb:

— E un Degas adevărat? Bunica Joan mi-a spus povestea, continui într-o franceză de baltă, cu vocea plină de emoție, iar mătușa Vivienne își trece o mână peste obrazul meu și-mi spune:

— *C'est une belle histoire...* „E o poveste drăguță la mijloc".

Îmi țin respirația, așteptând continuarea, dar mătușa ne invită să ne așezăm la masă. Madeleine aduce o salată de cartofi și o baghetă crocantă al cărei miros se face simțit de departe. Îmi lasă gura apă instantaneu.

— Un pahar cu vin? ne întreabă ea după ce ne servim cu mâncare, dar n-așteaptă să-i răspundem și iese din sufragerie. O clipă mai târziu, se întoarce cu o sticlă aburită de *rosé*. Louis acceptă, ridicându-și paharul, dar eu ezit. N-am mai băut vin până acum, dar Madeleine deja îmi umple paharul.

— O să-ți placă, îmi șoptește Louis la ureche.

Săptămâna asta a fost plină de premiere și mă înfior când gust vinul, pe care l-am considerat tot timpul un fel de suc pentru adulți. Sau poate mirosul dulce al respirației lui Louis mă face să simt... *quelque chose*, „ceva".

Mătușa Vivienne ridică paharul, urmată de noi toți, și spune:

— *À Mia! Ma petite-nièce!* „În cinstea Miei, strănepoata mea!" *Bon appétit!* „Poftă bună!" ne urează apoi, trezindu-mă la realitate.

Mai las să treacă puțin timp înainte să aduc din nou în discuție tabloul, n-aș vrea să creadă că e singurul motiv pentru care le vizitez. În schimb, o pun pe mătușa la curent cu ce au mai făcut bunica Joan și mama, pe care n-o întâlnise decât de câteva ori, înainte să mă fi născut eu. La rândul meu, aflu că Madeleine are și ea doi băieți, trecuți bine de 30 de ani. Unuia dintre ei tocmai i se născuse al doilea copil, iar Madeleine nu-și mai încăpea în piele de bucurie că e din nou bunică. Îmi arată poze pe telefon, cu mâna pe inimă, emoționată.

Îmi remarcă apoi paharul gol și mi-l umple din nou. Sunt deja puțin amețită, dar n-o opresc. Așa e în Franța, iar eu n-am de gând să pierd nicio ocazie de a mă familiariza cu obiceiurile acestei țări.

Într-un final, îmi fac curaj și mă întorc spre mătușa Vivienne:

— Tabloul acela... spuneai cumva că e un Degas?

Nu-mi vine să o întreb de-a dreptul dacă are pe perete un tablou extrem de valoros. Înainte chiar ca Louis să apuce să-mi traducă întrebarea, Madeleine dă din cap dezaprobator către mătușa, spunând:

— *Maman! Qu'est-ce que tu as dit à Mia?* „Mamă, ce i-ai povestit Miei?"

Cele două încep să turuie în franceză, dar atât de repede, încât Louis n-apucă să-mi traducă decât ideile cele mai importante:

— Madeleine s-a enervat pentru că are impresia că Vivienne ţi-a spus că tabloul e al lui Degas, când toată lumea ştie că nu-i aşa, iar Vivienne insistă că ai întrebat doar pentru că ţi-a plăcut şi că n-are importanţă ce ţi-a spus ea.

— Până la urmă, e sau nu un Degas? îl întreb eu, dându-mi seama că mă interesează lucrul ăsta mai mult decât mi-aş fi închipuit.

Louis dă din umeri şi redevine atent la conversaţia celor două, dar Madeleine mi-a auzit întrebarea, aşa că mă priveşte peste masă şi-mi spune:

— Nu-i adevărat, nu crede tot ce spune *Maman*. Ea doar... cum se spune... bunicul ei l-a cumpărat de la un anticariat şi a spus asta în glumă, după care toată lumea a uitat că fusese doar o glumă.

Madeleine vorbise în engleză, dar aveam senzaţia că mătuşa înţelesese tot, pentru că dă din cap, îşi pune o mână peste a lui Louis şi spune:

— Spune-i Miei că *este* adevărat, că în tabloul ăsta e stră-bunica noastră, prim-balerina.

Madeleine îşi dă ochii peste cap:

— *N'importe quoi*! „N-are importanţă!" Nu-s decât tâmpenii!

Louis mă priveşte peste umăr să vadă dacă am înţeles, iar eu îi fac semn că da, deşi sunt cam confuză. În minte îmi răsună vorbele mamei despre cum unii aleseseră să considere legenda ca fiind reală, iar alţii nu, că, până la urmă, adevărul este irelevant, pentru că oricum n-o să-l ştim niciodată. Mă forţez să zâmbesc, încercând să-mi ascund dezamăgirea. N-aş vrea să fie doar o poveste frumoasă. Mi-aş dori să am cu adevărat baletul în sânge, să fie moştenirea mea.

Madeleine mă roagă să o ajut cu desertul, așa că o urmez în bucătărie:

— *Tu es triste*, te-ai întristat, îmi spune, se vede pe fața ta.

Fac semn din cap că nu, uitându-mă în altă parte. Lacrimile sunt aproape, le simt. Ce prostie! N-ar trebui să mă las afectată în halul ăsta, mai sunt și altele în viață – cel puțin așa ar zice mama. Madeleine spală o mână de căpșuni și le pune într-un bol de sticlă, iar eu pun vasele în mașina de spălat.

— Îmi pare rău, îmi mai spune. Vorbește o engleză de bază, dar foarte clară și oricum mult mai bună decât franceza mea. Povestea nu e adevărată. Acum mulți ani, ca să-i fac pe plac lui *Maman*, am dus tabloul la un evaluator și acesta a... cum se spune... a râs și mi-a spus că foarte mulți fac copii, iar unii dintre ei sunt chiar extrem de buni. Așa că nimeni nu poate spune dacă pictura chiar îi aparține lui Degas.

Încerc să asimilez tot ce mi-a spus. Păi, dacă nu se poate dovedi, dacă un expert nu-și poate da seama, în cazul ăsta e clar că nu vom ști niciodată dacă balerina lui Degas a făcut parte din familia noastră. Simt cum mi se lasă umerii în jos.

— Eu... Dau să zic ceva, dar nu știu ce și nici nu cred că Madeleine m-ar înțelege.

— *Dis-moi*, „spune-mi", suntem rude.

Înghit în sec. Sentimentele mi se învălmășesc în gât.

— Visul meu dintotdeauna e să fiu balerină, zic încet și rar, să fiu sigură că înțelege. Îmi face semn să continui. Îmi doresc asta mai mult decât orice altceva pe lume, dar e foarte greu, competiția este imensă. Iar povestea asta... e singurul lucru care m-a ajutat să cred că pot s-o fac, înțelegi?

Că visul meu o să devină realitate. Mi-a dat speranță în tot acest timp. Am... *nevoie* să știu că e adevărată.

Mă opresc și mă uit în jos, la picioare. N-am privit niciodată lucrurile în felul ăsta, dar după ce am spus toate astea cu voce tare, îmi dau seama că așa am simțit mereu despre povestea bunicii Joan.

— Uită-te la mine, Mia, îmi spune atunci Madeleine, prinzându-mi bărbia cu două degete și silindu-mă să-mi ridic ochii. Trebuie să crezi ceea ce vrei *tu* să crezi. Dacă povestea asta te inspiră când dansezi, continuă să crezi în ea. Nu contează decât cum te face să te simți.

Îmi șterg o lacrimă cu dosul palmei. Nici n-o simțisem prelingându-mi-se pe față.

Când terminăm cina, afară e aproape întuneric. Îmi dau seama că suntem de mult aici și-mi scot telefonul să mă uit la orarul trenului.

— Ultimul pleacă la 23:05, îi spun lui Louis, care-și verifică și el ceasul, spunându-mi:

— Vivienne spunea că vrea să-ți arate niște poze.

E imposibil să nu observe că mă cuprinde panica. Ar trebui să mă întorc la cămin, să mă odihnesc.

Oare *Monsieur* Dabrowski va anunța dimineață rolurile sau o să ne lase să fierbem toată ziua?

— E în regulă, Mia, îmi spune Louis, punându-mi gândurile pe fugă, avem timp.

Din fericire, n-avem oră de stingere. Chiar am rămas surprinsă că toți cei care au peste 16 ani pot face aproape tot ce vor – poate e tot vreo chestie tipică francezilor sau orașelor mari, cert e că adolescenții sunt tratați ca niște

adulți. Atâta timp cât ajungem la timp la ore – și dansăm bine – , ne privește ce facem în afara școlii.

Totuși, în timp ce mătușa Vivienne se ridică și deschide dulapul impunător din colț, de unde scoate câteva albume foto groase, simt că mă cuprinde neliniștea. Ezit o clipă, dar mătușa pare atât de încântată, că nu-mi vine s-o dezamăgesc. O ajut pe Madeleine să pună de ceai, apoi ne așezăm în încăperea alăturată, pe o canapea unde abia încăpem toți patru. Louis rămâne până la urmă în picioare, iar eu și Madeleine ne așezăm de-o parte și de alta a mătușii. Încerc să uit de tablou și să zâmbesc. Tot mă bucur că am venit aici azi.

O oră și trei albume mai târziu, o sărutăm pe mătușa Vivienne de rămas-bun și Madeleine ne duce înapoi la gară, dar imediat ce ajungem, îmi dau seama că e ceva în neregulă. E întuneric și foarte liniște. *Prea* liniște. Și eu, și Louis sărim din mașină și o luăm la fugă pe scări, spre ușa gării. E închisă.

— Nu e cu putință, spun, cu inima mai să-mi sară din piept, m-am uitat doar, e un tren la ora 23:05, sunt sigură!

Louis urmărește cu degetul orarul lipit în spatele geamului și spune:

— Corect, dar asta doar în timpul săptămânii. Ultimul tren spre Paris a plecat acum 20 de minute.

Mi se strânge stomacul de emoție. Ne uităm unul la altul în tăcere. Ce naiba facem acum?

CAPITOLUL 9

— Te rog să nu te uiți la mine.

Intru în dormitor îmbrăcată într-o cămașă de noapte roz, pufoasă ca o bezea și lungă de mătură podeaua din lemn vechi. E mare, plină de volănașe și are cel puțin o duzină de năsturași drăguți, prea mult chiar și pentru o fată care iubește lucrurile de genul ăsta, darămite pentru mine. Lăsând la o parte baletul, stilul meu e destul de minimalist: tricouri albe sau negre, blugi mulați sau fuste. E drept că mi-am cumpărat câteva topuri în dungi înainte de plecare pentru că mi se părea evident că asta trebuie să porți în Franța, dar pijamale roz-bombon? *Non, merci!* Ah, Dumnezeule, și mirosul... cred că stătea de cel puțin o mie de ani într-un sertar prăfuit, printre pastile împotriva moliilor. Da, știu, măcar nu rămân pe străzi în noaptea asta, dar totuși...

— Chestia aia e... nu știu cum se spune în engleză, începe Louis, dând din cap consternat. Aici îi spunem *tue-l'amour*.

— „Moartea pasiunii", adică? îl întreb, ridicându-mi un pic cămaşa şi schiţând câţiva paşi de step, după care fac o piruetă şi-mi dau capul pe spate, izbucnind în râs.

Louis hohoteşte şi el, dar stă mult mai bine ca mine, căci mătuşa i-a făcut rost de un tricou de un verde-lime decolorat. Alături de boxeri, încropise o pijama decentă.

În mod normal, m-aş fi simţit foarte prost şi foarte ruşinată să stau îmbrăcată în halul ăsta în faţa unui super tip (sau a oricărui băiat, dacă e să o spunem pe-a dreaptă), dar nu simt decât uşurare. E atât de bine să mă prostesc aşa cu Louis! Nu ştiu cum se face, dar absolut tot ce facem împreună – plimbarea la muzeu, călătoria cu trenul în afara Parisului, câteva înghiţituri de vin – pare o experienţă palpitantă.

După ce şocul pierderii trenului s-a mai atenuat, Madeleine ne-a luat înapoi la mătuşa, spunându-ne să nu ne facem griji. Eu mă dădeam de ceasul morţii din cauza greşelii făcute, în timp ce ea şi Louis erau peste măsură de amuzaţi.

Din fericire, trenurile începeau să circule foarte devreme, aşa că-mi tot spuneam că totul se va aranja în cele din urmă, că o să am destul timp să ajung la cămin, să-mi iau lucrurile şi să fiu la timp la curs, gata să dau ce am mai bun. I-am trimis un mesaj lui Lucy să o anunţ că rămân peste noapte la rude, sigură fiind că va avea grijă să anunţe pe oricine ar întreba de mine. Oricum, eram convinsă că Audrey nici nu se sinchisea de lipsa mea.

— Ce-or să spună părinţii tăi? îl întreb pe Louis. Te rog să nu-i spui tatălui tău că a fost vina mea!

Toată ziua încercasem din răsputeri să uit lucrul ăsta, dar nu mi-l putusem scoate din minte: *Monsieur* Dabrowski,

profesorul fioros în mâinile căruia stă soarta mea, este tatăl lui Louis.

— Dar chiar *e* vina ta, Mia, îmi răspunde el, impasibil. Simt că-mi ia foc faţa, dar continuă: Nu-ţi face griji, am început să rămân pe la prieteni încă de pe la 14 ani. O să-i trimit lui tata un mesaj, dar m-aş mira să observe că lipsesc.

Mătuşa Vivienne era deja în pat când ne-am întors, aşa că ne-a condus mai mult adormită în dormitorul de oaspeţi de la etaj.

— Aveţi noroc, am două paturi de o persoană aici pentru nepoţii mei... Dar staţi, părinţii voştri vă lasă să dormiţi împreună?

O fi fost ea adormită, dar tot o bunicuţă de 90 de ani cu principii rămânea.

Louis a izbucnit în râs, spunându-i că părinţii noştri ar trebui să fie fericiţi că aveam măcar un acoperiş deasupra capului. Nu eram sigură că tata ar fi fost de aceeaşi părere, dar am zâmbit şi l-am aprobat. Să sperăm că n-o să afle niciodată despre asta.

— Trebuie să te întreb ceva, îi spun lui Louis când se opreşte din râs.

Sting lumina şi întunericul cuprinde camera. Probabil trăsese obloanele de lemn când eram la baie. Fac câţiva paşi prin întuneric, până ce mă lovesc de marginea patului şi-l întreb, strecurându-mă în aşternuturi:

— De ce mă ajuţi?

Nu pot să mă abţin să-l întreb asta, poate din cauză că toată ziua glumiserăm şi că mă simţeam foarte apropiată de el. Trebuie să ştiu.

— Pentru că e distractiv, îmi plac la nebunie aventurile. Dacă mi-ar fi spus cineva dimineață că o să-mi petrec noaptea cu o fată frumoasă și deșteaptă...

Zâmbesc larg, deși nu mă poate vedea – sau *tocmai* pentru că nu mă poate vedea. Altceva aș vrea însă să-l întreb, și anume dacă atunci când ne întâlnirăm prima oară îl aștepta într-adevăr pe Max, prietenul lui. Nu e treaba mea, dar mi-e greu să cred că nu are... pe altcineva cu care să pornească în aventuri. Îmi imaginez o fată cu păr strălucitor, pometi înalți și aerul acela șic înnăscut pe care-l observasem la unele franțuzoaice de vârsta mea. O înțepătură de gelozie – bine, mai mult decât o înțepătură – îmi strânge inima. Termină, Mia, n-are cum să meargă, vei fi oricum mai mult decât ocupată următoarele săptămâni, îți amintești?

Oftez fără sunet și hotărăsc să schimb subiectul:

— A fost o zi minunată, însă... Nu mi-am dat seama până acum, dar chiar am sperat ca povestea asta să fie adevărată. Încă mai sper. Știu că poate par foarte naivă, dar gândul că în familia mea o persoană a fost atât de specială încât unul dintre cei mai mari pictori ai lumii și-a dorit-o ca model, iar tabloul ăsta se află undeva într-un muzeu... pur și simplu pare un basm. Mi-ar plăcea să aflu detalii, dar am deja prea multe pe cap, trebuie să mă concentrez pe școală și pe obținerea unui rol în *Lacul Lebedelor*, așa că povestea asta trebuie să mai aștepte.

Fac o pauză, așteptând să-mi răspundă, dar în cameră, ca în toată casa, de altfel, răsună doar tăcerea.

— Louis?

Tăcere, apoi:

— Mmm...?

— Dormeai?

— Mmm, vine o șoaptă din patul aflat în cealaltă parte a camerei.

Serios? Eu îmi deschid sufletul în fața lui și el doarme?! Trec câteva minute, apoi Louis bolborosește:

— Ești atât de plină de pasiune, încât am senzația că eu...

— Tu ce?

— Nu știu, că-mi lipsește ceva.

— Sunt sigură că-ți plac multe lucruri, spun, dar îmi dau seama chiar în clipa aceea că până acum eu fusesem personajul principal, iar Louis rămăsese un mister. Hai, spune-mi, care e pasiunea ta?

— Hmm, spune el și am senzația că e somnoros, dar și puțin trist. Nu știu. Poate nu vreau să am vreuna.

— Nu cred că vorbești serios.

— Și dacă ar fi așa? Am crescut cu niște părinți atât de pasionați de ceea ce făceau, că parcă nimic altceva nu mai conta pentru ei.

— Dar... încep eu, deși nu știu exact ce vreau să spun. Nu pot să-mi imaginez cum ar fi să nu existe ceva în viața ta care să te facă să sari din pat dimineața. Mie mi se pare fantastic să crești cu doi părinți artiști care și-au urmărit visul și au cunoscut succesul. Dar, până la urmă, ce știu eu despre viața lor de familie?

Rămâne tăcut o vreme și mă întreb dacă nu cumva a adormit.

— Mia, zice într-un târziu, să știi că n-am venit la Musée d'Orsay să mă întâlnesc cu Max. Ți-am văzut numele pe listă, la școală, și am vrut să te revăd.

Zâmbesc în întuneric. Urechile mi se umplu cu bătăile ca de tobă ale inimii, ca un sunet de poante străbătând scena. Închid ochii și în jurul meu încep să danseze balerine care, aruncându-și brațele în aer, se învârt și-mi șoptesc: Poate că nu e nevoie să alegi între balet și iubire, Mia, poate chiar le poți avea pe amândouă...

Mă uit spre partea cealaltă a încăperii, unde e el, la câțiva pași de mine, și-ascult cum respiră încet. Ziua de azi a fost... perfectă. Bine, poate nu chiar perfectă. Îmi vin în minte buzele lui pline și cât de roz și strălucitoare sunt când râde. Mormăi în sinea mea. Acum că sunt singură cu gândurile mele, trebuie să recunosc: mi-aș dori să mă fi sărutat. Până la urmă, face parte și asta din experiența mea în Franța, nu? Da, știu că e fiul profesorului meu. Nu pot să neg că ar pica tare prost dacă ar afla cineva de la școală ce făcuserăm azi, chiar dacă propriu-zis nu *făcuserăm* nimic... Hai, Mia, ajunge, trebuie să te odihnești, mâine e o zi mare. Dar, în timp ce somnul mă cuprinde, nu pot să nu mă gândesc că e posibil să le am pe toate. Cu Louis, totul e posibil.

CAPITOLUL 10

— Trezește-te! TREZEȘTE-TE! *Trezește-te!*

Pentru o clipă, după ce mă trezesc într-un loc întunecos și necunoscut, mă gândesc că va trebui să plec fără Louis. Îl împung cu degetele, îl scutur ușor, apoi mai tare, după care ajung să-i urlu în ureche, doar-doar se întoarce printre cei vii. Nu mai pun la socoteală alarma de la telefonul meu, care mă trezise pe mine.

În timp ce coborâm scările, ne întâmpină cele mai cunoscute mirosuri ale Franței: de cafea și de *croissants*, „croasanți". Lui Louis i se luminează fața când Vivienne ne invită să luăm loc și să mâncăm ceva înainte ca Madeleine să ne ducă la gară.

— *Tu devrais manger quelque-chose*, „ar trebui să mănânci ceva", îmi zice ea în timp ce toarnă cafea într-un bol.

Nu glumesc, un bol ca acelea pentru cereale.

Mătușa continuă să vorbească, iar Louis îmi traduce:

— Madeleine a fost la *boulangerie*, la „brutărie" special pentru noi.

Nu trebuie să mai zic nimic, căci privirea mea spune tot.

— Mulțumim tare mult, dar va trebui să luăm toate bunătățile astea cu noi, îi spune mătușii în franceză.

E cam dezamăgită, dar nu se mai opune și pune înapoi cornurile în punga de hârtie în care fuseseră aduse. Chiar când dau să ies din bucătărie, Louis ridică un deget, rugându-mă să aștept, apoi ia castronul cu cafea și-l dă pe gât dintr-o înghițitură.

— Nu te-ai ars la limbă? îl întreb.

Louis aprobă din cap, strâmbându-se.

— Ba da, dar a meritat, spune, răgușit.

Cu pupici, *croissants* și promisiuni că ne vom revedea curând, reușim să plecăm, dar nu pot să-mi relaxez umerii decât când trenul se pune în mișcare spre Paris, înapoi la viața reală.

Louis se înfige imediat în cornuri, oferindu-mi și mie unul.

Îl refuz, scuturând din cap, și-i spun:

— Azi aflăm cine a primit rolurile din *Lacul Lebedelor*.

Sfârșitul de săptămână fusese o evadare plăcută, dar acum îmi simt din nou stomacul ghem. Nu mă pot gândi decât că, la sfârșitul zilei, voi fi ori nebună de bucurie, ori distrusă de tristețe. Toate speranțele mele de a ajunge la ABT depind de ziua de azi.

— Știu, spune Louis printre înghițituri, cu fața pe jumătate acoperită de coji pline de unt.

Vocea lui nu trădează nimic, dar mintea începe să mi se învârtă. Oare știe ceva ce eu nu știu? Îi spusese tatăl lui

ceva despre roluri? *Monsieur* Dabrowski ducea peste tot cu el o agendă îmbrăcată în piele neagră, în care își scria notițe la finalul fiecărei ore. Poate că o lăsase deschisă pe masa din sufragerie, iar Louis văzuse ceva? O, Doamne, îmi spun, știe.

Mă întorc spre el și îșI reprimă un căscat.

— Deci *știi*? îl întreb, cu ochii mărindu-mi-se de frică.

Louis ridică o sprânceană și cască din nou. Încerc să rămân calmă.

— Știi! exclam, un pic cam prea tare.

Louis își ridică și cealaltă sprânceană:

— Hmmm... Ar trebui să știi un lucru despre mine, și anume că am neapărat nevoie de opt – preferabil nouă – ore de somn pe noapte. Așa că, dat fiind că acum stau foarte prost la capitolul ăsta, va trebui să fii mai explicită.

Pe de o parte, îmi vine să-l întreb pur și simplu și să termin odată cu asta. Dar dacă-mi spune că n-am obținut nici măcar un rol de figurant? E posibil să izbucnesc în lacrimi sau să urlu de furie. Dată fiind situația, aș prefera să mă prăbușesc în fața întregii clase *și* a lui *Monsieur* Dabrowski decât în fața lui Louis.

— Nimic, spun, încercând să par calmă. Va trebui să mai aștepte.

— Nu mi s-a părut chiar așa.

Mă uit la punga cu cornuri pe care o ține în poală.

— Știi ceva, până la urmă, cred că mi-e foame, îi zic, luând unul din cornurile rămase și încercând să ignor privirea ciudată pe care mi-o aruncă.

— Bine, atunci o să închid ochii un minut, spune el, sprijinindu-și capul de geam.

Doarme tot drumul, lăsându-mă să mă frământ dacă-mi voi primi aripile sau voi fi blestemată pentru tot restul verii. Măcar *croissant* se dovedește o bună companie, cel puțin pentru cele două minute cât îmi ia să-l termin.

Știam că această vară petrecută în Paris va fi o încercare din punct de vedere fizic. Nu încăpea îndoială că-mi voi supune corpul la tot felul de încercări, dar nu mi-am imaginat nicio clipă că voi... alerga atât în timpul petrecut aici. Acum o săptămână alergam prin aeroport, transpirată și cu respirația tăiată, după ce zborul meu fusese amânat, la scurtă vreme goneam spre Repetto în Marea Cursă după Costumul Alb de Balet, iar acum sprintez prin terminalul Gare de Lyon, cobor scările la metrou, apoi urc din nou, după scurta călătorie cu acesta, pe bulevardul Saint-Germain și ajung, în sfârșit, la ușa dormitorului. Pfiu! Nici n-a început bine a doua săptămână a cursului, iar eu sunt deja scursă de oboseală.

Îmi trag răsuflarea o clipă înainte să intru. Sunetul dușurilor pornite la etaj ajunge până aici, dar se pare că majoritatea abia acum se trezec. Urc treptele în vârful degetelor, sperând să nu mă vadă nimeni. Am reușit, totul e în regulă, pot să mă relaxez acum. Trag adânc aer în piept când ajung în fața ușii, dar chiar când vreau să apăs pe clanță, se deschide brusc. Bineînțeles, nu poate fi decât Audrey Chapman, care arată ca scoasă din cutie încă din clipa în care se dă jos din pat. Are părul aranjat, privirea limpede, pielea îi strălucește, odihnită... până și pijamaua pare să fie proaspăt călcată. Mă privește de sus până jos:

— Nu așa erai îmbrăcată și ieri?

Înghit în sec, urechile îmi iau foc și mă întreb ce-aș putea să-i spun, dar trece pe lângă mine, îndreptându-se spre dușuri fără să mai aștepte vreun răspuns. Hai să luăm partea bună a lucrurilor: Audrey își amintește cu ce eram îmbrăcată ieri, când plecasem la Musée d'Orsay. Cine-ar fi crezut oare că-mi dă cea mai mică atenție?

— O să ne lase să așteptăm toată ziua, îmi șoptește Audrey în vestiar, în timp ce ne schimbăm.

Îmi pun papucii pufoși și călduroși, pe care-i primisem luna trecută, de ziua mea, peste jambiere, apoi îmi înfășor puloverul crem din mohair peste costumul de balet. O fi mijlocul verii, cu temperaturi pe măsură, dar vreau să-mi mențin căldura corpului până încep să dansez. Moda balerinelor e ciudată, dar hainele astea mă fac să mă simt ca într-un cocon și mă ajută să-mi relaxez mușchii.

Nu mai vorbiserăm de când ajunseserăm la cămin, dar nici nu era nevoie să o facem, era evident că ne gândeam la același lucru. Ca să fiu cinstită, nu aveam nicio oră cu *Monsieur* Dabrowski dimineața asta; prima era dans contemporan, apoi jazz. Chiar dacă nu vrei să faci altceva decât balet, antrenamentele clasice presupun și învățarea mai multor tipuri de dans, ceea ce te ajută să-ți extinzi repertoriul și să înveți mișcări noi. Apoi, chiar înainte de prânz, ne antrenăm cu un coregraf celebru de la Baletul din Paris, care ne pune să dansăm într-o piesă pe care o pregătește pentru un viitor spectacol.

Ăsta e unul dintre lucrurile nemaipomenite de la curs: ajungi să cunoști artiști renumiți, care lucrează cu unii dintre cei mai mari dansatori de balet din lume.

Încerc din răsputeri să mă concentrez asupra paşilor, dar tensiunea din aer îngreunează mult lucrurile. Se schimbă priviri. Se oftează, cât se poate de încet. Maxilarele sunt încleştate, dar nimeni nu rupe tăcerea sau lasă să se vadă cel mai mic semn de nerăbdare. Pe dinăuntru, nu suntem decât câteva fete şi trei băieţi, veniţi din toate colţurile lumii, cu speranţa şi teama amestecându-se constant în inimile noastre. Dar pe dinafară trebuie să lăsăm impresia că suntem viitori dansatori profesionişti, dispuşi să facem tot ce este nevoie atâta timp cât acest lucru ne aduce cu un pas mai aproape de ceea ce ne dorim.

Apoi, soseşte după-amiaza. Exact cum presupusese Audrey, *Monsieur* Dabrowski îşi ţine ora fără să spună un cuvânt despre roluri. Ca de obicei, terminăm cu o reverenţă: maestrul de balet se înclină în faţa noastră, iar noi îi răspundem printr-o reverenţă, apoi ne aplaudăm. Abia când sunetul începe să scadă, *Monsieur* Dabrowski ridică o mână, pregătit să ne dea veşti.

— Adunaţi-vă aici, vă rog, spune el în timp ce îşi aduce un scaun în mijlocul încăperii.

Tensiunea se simte în aer. Ne adunăm toţi cei douăzeci de elevi într-un semicerc în jurul său, strângându-ne picioarele sub noi cu toată graţia de care suntem în stare. Toată ziua, mintea mea a fost ca în montagnes russes: acum auzeam aplauzele triumfului ca Lebădă Albă, pentru ca în momentul imediat următor să-mi dea lacrimile la gândul că poate nici măcar nu voi primi un rol. Mă dor toate după cele opt ore de dans, dar epuizarea psihică e cea care simt că o să mă doboare. Cât de mult mi-aş dori să am în preajmă faţa prietenoasă a lui Lucy sau a lui Anouk,

dar, cu excepția prânzului, rareori se întâmplă să mai dăm una peste alta pe hol.

— După cum știți, spune profesorul, spectacolul de la sfârșitul verii este un eveniment important pentru școala noastră. Dansatorii noștri au astfel ocazia de a se dovedi demni de această experiență.

Nici nu clipim. Știm cu toții cât de mare e miza, iar în acest moment nu ne dorim decât să se termine odată așteptarea.

— Toți dansatorii din această încăpere vor face parte din corpul de balet al lebedelor, spune el, în cele din urmă.

Cineva scapă un suspin de ușurare, iar inima mea gonește cu mii de kilometri la oră.

— Asta dacă nu vă strig numele, adaugă profesorul, după care deschide infama agendă îmbrăcată în piele. Rolul Prințului Siegfried va fi jucat de Fernando, anunță *Monsieur* Dabrowski, întorcându-se spre acesta.

Nimeni nu e surprins, cel mai puțin dintre toți chiar Fernando, care își încleștează pumnii de fericire. Are 17 ani, vine din Brazilia și e unul dintre cei mai bârfiți băieți când ne adunăm toate la prânz, atât din cauza ochilor lui verzi și a părului negru, ciufulit, dar și pentru că e un dansator absolut minunat. E foarte puternic și are darul de a da viață fiecărei mișcări.

— Ishani, Gabriela, Anna și Yuang, voi veți face „Dansul Micilor Lebede".

Arunc o privire spre Audrey și jur că pot să-i văd umerii cum se topesc. Încerc să mă conving că e foarte bun și un rol de lebădă și că e puțin probabil să fiu printre cei de pe listă. Până la urmă, e o reușită în sine doar faptul că am

fost acceptată la curs, dată fiind competiția. Și să nu uităm că am reușit să-l impresionez pe *Monsieur* Dabrowski în așa măsură încât m-a mutat la nivelul superior. Ar trebui să mă mulțumesc cu asta.

Pe lista lui *Monsieur* Dabrowski mai sunt câteva roluri: Rothbart, Regina. Unele dintre ele ajung și la dansatori de la nivelul 4. În timp ce aștept să-mi aflu soarta, știu că Lucy și Anouk își țin și ele degetele încrucișate, sperând să primească un rol.

Într-un final, maestrul își drege vocea. Aceasta e clipa pe care am așteptat-o cu toții.

Îmi țin respirația. De fapt, asta fac toți. Îmi reamintesc că, orice s-ar întâmpla în continuare, hotărârea a fost deja luată.

— ...Audrey Chapman.

Am senzația că tocmai m-a pocnit cineva din toate puterile peste față. Mă înroșesc instantaneu și inima îmi bubuie în urechi. Nu-mi dădusem seama până acum cât de mult îmi doream să primesc eu rolul. Da, poți să-ți temperezi așteptările și să-ți reamintești constant că ești în competiție cu o groază de alte fete, toate foarte talentate și la fel de dornice de a obține rolul ca și tine. Da, știi că șansele sunt foarte mici. E vorba de cifre, iar cifrele nu țin seama de sentimente sau de speranța pe care ți-o pui în ceva, oricât de irațională ar fi. Dar chiar și așa, fiind vorba de Audrey, n-am cum să n-o iau personal.

Când își aude numele, Audrey zâmbește cu gura până la urechi, dar o secundă mai târziu își reia înfățișarea serioasă.

— Mulțumesc, îi spune lui *Monsieur* Dabrowski.

Dac-aș fi fost în locul ei, probabil că i-aș fi sărit de gât. Bănuiesc că de-asta primise *ea* rolul principal, și nu eu: își controlează perfect emoțiile.

În ceea ce ne privește pe noi, restul, tensiunea în care stătuserăm până acum parcă fusese oprită de la un buton. Viața putea să meargă mai departe acum că fiecare știa ce are de făcut. Câțiva dau să se ridice, dar *Monsieur* Dabrowski se încruntă la ei, spunând:

— Încă puțin, vă rog. Ați uitat de Lebăda Neagră?

Audrey se schimbă la față. Presupusese că ea avea să joace și acest rol, așa cum se întâmplă, de obicei, în toate spectacolele. O văd cum trage aer în piept, apoi pune întrebarea care ne stă tuturor pe buze:

— Dar n-o să fiu tot *eu* și Lebăda Neagră?

Monsieur Dabrowski zâmbește politicos și răspunde:

— Ai putea – și ai face o treabă foarte bună.

Audrey zâmbește și privește în jur, să se asigure că am auzit cu toții.

— Dar, continuă profesorul, acest curs trebuie să ofere șanse cât mai multor dansatori. De-asta te și afli aici, de altfel, nu-i așa?

Câțiva dintre noi încuviințează din cap, dar altfel e o liniște de ai putea auzi și un ac căzând.

— Așadar, rolul lui Odette, seducătoarea, vicleana Lebădă Neagră, va fi dansat de Mia Jenrow.

Îmi ies ochii din orbite. Pentru o secundă, sunt convinsă că e doar imaginația mea, că mi-am auzit numele doar pentru că mi-am dorit atât de mult să se întâmple așa. Dar vreo câteva fete îmi zâmbesc, în timp ce altele îmi evită privirea.

Îmi dorisem să fiu Lebăda Albă tot timpul ăsta, bineînțeles, doar e vedeta spectacolului, toată lumea vine să o vadă pe ea. Pe de altă parte, Lebăda Neagră e exact opusul, apare de nicăieri, distruge liniștea și ajunge să atragă atenția tuturor. Aduce întunericul pe scenă și fură atenția. Nimeni nu vrea să o vadă câștigând și nimeni nu se așteaptă să o facă, dar, cu toate astea, la final, e singura lebădă rămasă în viață.

E o șansă uriașă să ies din zona de confort, să arăt de ce sunt în stare, să strălucesc în fața celor de la ABT. N-am primit ce-mi doream... dar am primit ceva mai bun.

CAPITOLUL 11

Nu pot coborî de pe frumosul meu nor negru. Voi dansa unul dintre cele mai provocatoare roluri din punct de vedere tehnic în fața directorilor artistici de la cele mai bune companii de balet din lume. Vor veni să mă vadă dansând și, poate, să-mi schimbe viața pentru totdeauna. Max, instructorul, a petrecut ieri câteva ore bune cu mine, Audrey și Fernando, ca să facem scenele, adică ne-a învățat coregrafia ca să putem să exersăm înainte de repetițiile cu *Monsieur* Dabrowski. Am tot încercat să-mi dau seama din purtarea lui Max dacă era la curent cu escapada mea împreună cu prietenul lui cel mai bun, dar n-am putut să-mi dau seama.

Acum că am ajuns la școală, nu mă pot gândi decât la ce s-ar putea întâmpla dacă ar afla cineva de mica noastră excursie. Poate de-asta se ținuse departe Louis de grupul de la muzeu – înțelesese înaintea mea cât de rău ar fi dat ca lumea să afle că mă întâlnesc cu fiul profesorului meu.

Măcar nu simt încă în totalitate presiunea rolului, sunt prea nebună de fericire ca să mă gândesc serios la obstacolele care-mi stau în cale.

Lucy și Anouk au primit amândouă roluri în corpul de balet, așa încât la micul dejun starea noastră de spirit e mai mult decât grozavă chiar și două zile după anunț, cel puțin până când Audrey intră ca o furtună în sala de mese.

— Ar trebui să mergem, îmi spune ea, ca și cum n-ar mai fi nimeni în jur. Are geanta cu lucrurile pentru dans pe umăr și pare nervoasă.

Mă uit la ceas, iar acesta îmi confirmă că mai avem o oră și jumătate până la curs, la fel și faptul că toată lumea își toarnă liniștită suc de portocale, unge felii de pâine cu unt și încearcă să decidă ce gem să pună deasupra, de caise sau de căpșuni (eu țin cu caisele, ca să știți).

Îi spun toate astea lui Audrey, care dă dezaprobator din cap și-mi spune:

— Sper că nu te gândești serios să ajungi *la timp* la școală?

Fac o mică pauză înainte să-i răspund, este clar o întrebare-capcană. Pe de o parte, chiar nu vreau să plec încă. Veștile de ieri puseseră toate celelalte lucruri în umbră, așa că Lucy și Anouk abia acum reușeau să mă pună la curent cu aventurile lor din weekend. Se pare că, în timp ce eu vânam legende de familie împreună cu un francez drăguț, ele vânau... alți francezi simpatici. Anouk o invitase pe Lucy la un picnic cu prietenii ei francezi în parcul din fața Turnului Eiffel, Champ de Mars, și petrecuseră ore întregi devorând atât cantități serioase de brânză delicioasă, cât și priveliștea minunată, prăjindu-se la soare. Lucy își petrecuse întreaga după-amiază făcându-i ochi dulci

unui tip pe nume Charles, care își petrecea vara la Paris într-un internship la o agenție de publicitate.

— Ce drăguț! zic, cu părere de rău că am ratat toate astea.

Îmi imaginez soarele încălzindu-mi fața în timp ce privesc structura de fier ce se înalță în fața mea, sprijinindu-mi capul de picioarele pe care Louis și le-ar fi strâns sub el și ascultându-l citind poezii cu voce tare dintr-o carte. Am sta așa până la apus, întinși pe o pătură și sorbind un rosé. Louis m-ar învăța franceză, iar eu m-aș holba vrăjită la buzele lui frumoase în timp ce modelează sunetele, dorindu-mi să le sărut. Iar lumea din jur ar înceta pur și simplu să mai existe, n-am mai fi decât noi doi. Eu și Louis.

Doar că noi nu fuseserăm la Champ de Mars.

Când a intrat Audrey, eram pe cale să o întreb pe Lucy cum se terminase cu Charles, dacă urma o întâlnire, dacă se sărutaseră sau dacă reușise să aibă parte de sărutul franțuzesc la care visa, cu sau fără Charles.

Pe de altă parte, dacă Audrey e de părere că trebuie să ajungem mai devreme, nu vreau să par o leneșă. Audrey oftează zgomotos și zice:

— Uite, nu voiam să o spun în fața tuturor, dar... Oftează iar, apoi continuă, pe un ton normal de data asta, așa încât toți cei din jur *chiar* aud ce are de spus: În fine, trebuie să spun că nu stai foarte bine la capitolul *fouetté*.

Sună ca o sentință definitivă, e mai mult o declarație decât un reproș căruia aș putea să mă opun, așa că nici nu o fac. Deși simt că-mi iau foc obrajii și oricât mi-aș dori să stau să ascult restul poveștii lui Lucy și să mă duc liniștită la școală, undeva în adâncul meu știu că Audrey are dreptate. Mă ridic, îmi șterg firimiturile de la gură,

mormăi un „ne vedem mai târziu" către fete și o urmez pe Audrey, pregătită să-mi muncesc picioarele până nici n-o să mi le mai simt.

Odată ajunse la școala încă pustie, Audrey alege un studio de la etajul superior, „pentru lumina naturală", ne punem poantele și începem. În timp ce facem încălzirea – ne întindem gambele, ne rotim brațele și ne dezmorțim gâtul –, pe mine mă izbește încă o dată frumusețea locului. Lumina dulce a dimineții mângâie geamurile mari care se deschid ca niște obloane, lăsând să intre aerul răcoros al verii. Privesc acoperișurile gri-albăstrui cu lucarne și simt cum mi se umple sufletul de bucurie. Chiar și aerul pare mai blând aici.

Chestia amuzantă la Lebăda Neagră este că, deși stă foarte puțin pe scenă, are totuși cea mai tehnică parte din întregul balet. Când Odile, încurajată de tatăl său, von Rothbart, încearcă să-l seducă pe Prințul Siegfried în Actul III, execută o secvență foarte elaborată și senzuală care include nu mai puțin de treizeci și două de *fouetté*-uri, unul dintre cele mai faimoase – inclusiv ca dificultate – roluri din toate timpurile.

Fouetté s-ar traduce prin „rotație", o mișcare circulară făcută cu un picior în aer în timp ce te rotești pe celălalt, ridicându-te pe vârful poantei exact în același loc de fiecare dată. E foarte dificil chiar și pentru balerinii cu experiență, nemaivorbind că e aproape imposibil din punct de vedere fizic să realizezi întreaga serie de treizeci și două de *fouetté*-uri consecutive. Evident că mai făcusem mișcarea asta înainte, însă până acum nu mă concentrasem pe obținerea rolului Lebedei Negre. Mi-e teamă că nu voi

reuși să o fac perfect, însă nici timpul nu e de partea mea, așa că nu mai pierd vremea.

Hotărâm să repetăm mai întâi singure timp de jumătate de oră, apoi să privim fiecare soloul celeilalte, ca să ne putem da cu părerea. Audrey se duce în cel mai îndepărtat colț al încăperii, iar eu rămân lângă bară, la intrare, și fac câteva mișcări ușoare ca să-mi pregătesc gambele pentru ce are să le lovească în scurtă vreme. Și pornim: două lebede mici, două visuri uriașe.

Dansăm deja de vreo douăzeci de minute, când aud un sunet înăbușit. Îl ignor și mă concentrez asupra mâinilor, ridicându-le și lăsându-le apoi în jos, într-o mișcare perfectă, ca o lebădă în zbor. Sunetul se aude încă o dată, apoi din nou și din nou, până reușesc să-mi dau seama că vine din rucsacul meu, pe care-l lăsasem pe o bancă, lângă ușă. Mă opresc și arunc o privire spre Audrey, care e pe la jumătatea celui de-al doilea act, și oftez ușurată, pare că n-a auzit nimic. Hotărăsc că e mai bine să mă prefac că nici eu n-am auzit nimic, dar cum termină secvența, se uită la mine, cu mâinile în șolduri, și-mi spune:

— N-ai de gând să oprești chestia aia?

— Scuze, spun, căutând prin rucsac, credeam că l-am lăsat pe silențios.

— Păi se pare că n-ai făcut-o, continuă ea, aruncându-mi fulgere din priviri în timp ce eu reușesc să-mi pescuiesc într-un final telefonul.

Știu ce ar trebui să fac: să-mi închid telefonul și rucsacul, apoi să mă întorc la treabă. Dar ce credeți, curiozitatea e mai puternică, așa că nu reușesc să rezist și arunc o ocheadă la ecran. Știu că Audrey mă urmărește, dar nu-mi

pot opri zâmbetul când văd nu unul, ci *cinci* mesaje pe WhatsApp de la Louis.

Când îmi ridic privirea, Audrey își încrucișase brațele pe piept. Am mai văzut-o nervoasă și altădată, dar acum e de-a dreptul furioasă. Extrem de furioasă.

— E vreo urgență sau ceva? mă întreabă ea.

— Ăăă, nu, scuze, îl închid acum, zic și chiar asta fac, după care îmi reiau poziția, revenind la repetiție. Doar că nu e suficient pentru a readuce pacea.

— Pentru mine nu e un joc, să știi! izbucnește ea, îndreptându-se cu pași repezi spre bancă. Mai avem mai puțin de cinci săptămâni să ne repetăm rolurile și n-am de gând să o fac în timp ce tu schimbi mesaje cu prietenii!

— Îmi pare rău. Ai dreptate...

Dar scuzele mele nu țin. Audrey își ia geanta și iese, dar în timp ce face asta – și fără să se uite în urmă –, spune:

— Știu.

Mă înfior, neștiind ce să fac. Sigur că pot să-mi repet *fouetté*-urile de una singură, iar când voi fi gata să cer părerea cuiva, Lucy, Anouk sau oricare altcineva dintre colegii mei mă va ajuta cu bucurie. Cu toate astea, mă simt vinovată că i-am distrus repetiția. Și încă și mai vinovată că l-am lăsat pe Louis să se strecoare în gândurile mele, așa că mă întorc la treabă, promițându-mi să nu-i citesc mesajele decât după ce mai repet o jumătate de oră. Ceea ce și fac, după care mă așez pe bancă, gâfâind încă, și le citesc pe nerăsuflate:

„Vrei să iei prânzul cu mine? Știu un loc super, lângă școală. Lângă școala ta, adică. După cum probabil ți-ai dat seama până acum, cantina școlii e nașpa, indiferent în ce

colț al lumii s-ar afla școala. Bine, nu e chiar așa de rău, dar n-aș vrea să crezi că asta e tot ce-ți poate oferi Parisul. OK, se pare că vorbesc singur. Spune-mi ce-ai hotărât!"

Zâmbesc iar și iar, apoi citesc și recitesc mesajele. Hmm, mi-ar plăcea oare să dispar de la școală și să mă întâlnesc cu Louis la un prânz delicios? Păi... da, normal! Apoi mă uit de-a lungul holului, spre sala unde bănuiesc că Audrey repetă de una singură, și simt cum mi se lasă umerii.

„Îmi pare rău", scriu, dar șterg imediat mesajul. Cum aș putea să-i explic? Nu o pot face prin mesaje, așa că-l sun. Răspunde imediat.

— *Bonjour!*

— *Bonjour*, zic și eu, iar inima îmi bate un pic mai tare când îi aud vocea. O dau apoi pe engleză, pentru că îmi dau seama că, în puținele săptămâni cât stau în Paris, trebuie să mă concentrez fie pe dans, fie pe învățarea limbii, dar clar nu pe amândouă odată. Am primit rolul Odilei!

— Minunat, Mia, e fantastic! Sunt foarte fericit pentru tine, spune Louis, și chiar sună sincer, făcându-mă să mă rușinez de ieșirea mea din tren, de lunea trecută. Când mă gândesc la asta, nici nu mi-l pot imagina pe *Monsieur* Dabrowski împărtășindu-i fiului său detalii despre munca lui. Sărbătorim la prânz!

„Da, te rog!" îmi vine să strig. Dar nu! Trebuie să rămân pe poziții. Nu prânzuri, nu escapade. Nici. O. Distracție. Aaah! Dar cine vine la Paris și face tot posibilul să nu se distreze?! Bănuiesc că doar eu... și toți ceilalți balerini care ar da orice să fie în locul meu.

— Nu pot lua prânzul cu tine azi, spun eu.

— Atunci, mâine? mă întreabă el, la fel de vesel.

— Louis, zic, cu cea mai plăcută voce pe care o am, nu pot face asta.

El chicotește, dar sună un pic cam ciudat, apoi mă întreabă:

— Ce nu poți să faci, să mănânci?

Oftez. Nu sunt prea sigură. Hai, Mia, ce ai? Nu pot să irosesc o oră în care mi-aș putea exersa soloul. Nu pot risca să creadă cineva că sunt tratată altfel decât ceilalți doar pentru că îl cunosc pe fiul lui *Monsieur* Dabrowski sau că nu iau în serios cursul. Pentru o clipă, mi-l imaginez pe instructor spunându-mi că nu merit rolul Odilei și simt fiori pe șira spinării, dar nu dintre cei plăcuți.

— Duminică, atunci când am pierdut trenul, puteam avea o grămadă de necazuri dacă nu ajungeam la timp. Prin geamurile de sticlă văd câțiva studenți care intră în sala din spatele meu, semn că orele sunt pe cale să înceapă. Iar acum am primit rolul Odilei...

— Da, trebuie să repeți câteva ore pe zi, înțeleg, îmi răspunde Louis, dar tot trebuie să iei prânzul, nu?

— Păi... da.

— Bun, păi dacă oricum trebuie să mănânci de prânz, chiar crezi că locul unde vei face asta îți va afecta calitățile de balerină?

— Louis...

Cum poate fi cineva așa de drăguț tot timpul?

— E o întrebare absolut firească.

— Nu am decât o oră disponibilă pentru prânz... Simt cum hotărârea îmi slăbește. Să-i spun nu lui Louis pare să fie cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată – incluzând *fouetté*-urile pe care tocmai le repetasem.

În sală intră o femeie, probabil profesoară la alt nivel, care mă privește ciudat. Trebuie să închid.

— Am înțeles, continuă Louis, pe un ton deodată serios. Probabil nu e o idee bună oricum. Nu pot interveni între tine și pasiunea ta.

Vorbele lui mă zguduie.

— Nimeni nu poate interveni între mine și balet.

Îl aud oftând, dar nu mai spune nimic. Simt cum mi se strânge inima. Îmi vine în minte discuția noastră de când fuseserăm la mătușa Vivienne și părerea lui despre pasiuni și mi-e teamă că am spus ceva greșit.

— Trebuie să plec, îi zic, uitându-mă la ceasul de pe perete.

— OK, bine, Mia, pa.

Trag adânc aer în piept, aproape apăsând pe buton să pun capăt convorbirii, dar ceva mă oprește deodată.

— Louis?

— Da...? îmi răspunde el imediat.

— Poți să-mi promiți ceva? îl întreb, simțind cum zâmbetul îmi acoperă toată fața. Doar prânzul, nimic altceva. Mâine, o oră și atât. A, și orice s-ar întâmpla, nu mai mergem iar la țară!

Louis izbucnește în râs și e cel mai frumos sunet pe care l-am auzit de când sunt în Paris.

— Promit, Mia, dar doar de data asta.

Nu pot, nu vreau să-mi șterg zâmbetul de pe față.

CAPITOLUL 12

Abia a doua zi, la finalul orelor din cursul dimineții îmi dau seama cu adevărat ce se întâmplă: am întâlnire cu Louis. O întâlnire *adevărată*. E drept că mai mâncaserăm împreună și că vizitaserăm Parisul, dar acum e altceva. Poate pentru că în mod normal mergi la câteva întâlniri cu cineva *înainte* să-l prezinți „stămătușii".

Îmi pun hainele pe care mi le-am ales dimineață: o fustă albă, un top negru și o brățară aurie, apoi îmi pulverizez o cantitate semnificativă de șampon uscat în păr, îmi aplic anticearcăn sub ochi și balsamul meu roz preferat pe buze. Voiam să arăt bine, dar nu ca și cum m-aș fi dat peste cap pentru asta.

Înainte să ies din vestiar, arunc o privire pe hol și mă simt extrem de stupid când o fac. De obicei, iau prânzul cu Lucy, Anouk și alte câteva fete din grupa lor. Audrey nu are relații decât cu fete de la nivelul 5, dar asta nu ne deranjează

câtuși de puțin. Prefer să-mi petrec pauza cu oameni care se mai pot și relaxa o vreme.

— Am niște chestii de făcut la prânz, o anunț la micul dejun pe Lucy, așa că nu mă aștepta, o să-mi iau un sandvici pe drum.

Îmi aruncă o privire întrebătoare:

— Ce fel de chestii?

— Doar... niște chestii, mă bâlbâi eu, dorindu-mi să-mi fi pregătit o poveste mai bună.

Nu-mi stă în fire să am secrete. Ba mai mult, am fost întotdeauna o carte deschisă: am început baletul la doi ani și am știut încă de atunci că asta vreau să fac tot restul vieții. De atunci, am spus oricui a stat să mă asculte că o să devin balerină profesionistă. Nu mi-am mințit niciodată părinții că rămân peste noapte la o prietenă ca să merg, de fapt, la o petrecere sau că mi-am terminat temele, deși nu era așa. Mai mult decât atât, mă grăbeam mereu să mi le fac, așa puteam să-mi petrec serile și sfârșiturile de săptămână dansând. Nu era nevoie să inventez nimic, căci cei din jurul meu știau mereu ce pun la cale.

— Chestii? zice Lucy, pe un ton ușor batjocoritor, apoi, ca și cum i s-ar fi aprins un beculeț, spune: Nu cumva ai nevoie de tampoane? Că am eu câteva!

— Nu, eu... Sunt pe cale să dau totul la iveală, dar reușesc să mă abțin. Nu pot să-i spun lui Lucy că mă duc la o întâlnire cu un tip în mijlocul orelor... pentru că eu însămi nu sunt încă în stare să accept asta.

În schimb, îi spun că am nevoie de niște medicamente pentru o alergie, iar după expresia de pe fața ei, îmi dau seama că minciuna mea ține. *Bingo!*

Când ajung la locul întâlnirii, realizez că Louis nu-mi lăsase nicio adresă de cafenea sau restaurant. Stau în mijlocul străzii necunoscute și încerc să-mi dau seama unde sunt folosindu-mi telefonul. În spatele meu sunt câteva clădiri de birouri înalte, din sticlă; de-a lungul străzii sunt parcate mașini. Prin fața mea trece un autobuz, care oprește la doar câțiva pași distanță, cei din stație urcă, vreo câțiva călători coboară... iar eu încep să am dubii serioase în legătură cu întâlnirea asta. Dar chiar atunci îl văd pe Louis venind spre mine și zâmbesc.

Îmi zâmbește și orice grijă mai aveam legată de modul în care mă strecurasem de la școală dispare. Îi studiez repede ținuta – obișnuita cămașă de in, pantalonii *chino* de un albastru-deschis, părul răvășit. Până acum, totul mi se pare cunoscut și... atrăgător. Observ că are în mână un coș de răchită, din care se ițesc niște șervețele albe și o sticlă de apă minerală, dar bagheta e cea care-mi atrage imediat atenția și mă face să salivez. Când o să mă întorc acasă, va trebui să găsesc o cale de a le importa cumva în Westchester. Acum că am dat de gustul baghetelor proaspăt scoase din cuptor, nici că voi mai putea trăi o zi fără ele.

Pentru prima dată, nu tresar când Louis se apleacă să mă sărute pe obraji. Mă țin tare. Sunt parizianca blazată care iese la întânire cu iubitul ei superb ca și cum n-ar fi mare lucru. Și acum că știu care-i treaba cu tradiționalul sărut pe obraji, încerc să o fac cât mai încet cu putință, ca să-i simt pielea caldă cât mai mult lângă a mea. Miroase a aer curat, a soare și a ceva lemnos pe care nu-l pot recunoaște.

— Trebuie să recunosc că speram un pic să porți un costum roz de balet sau chiar un tutu, îmi spune, cu o sclipire jucăușă în ochi.

Roșesc și nu pot zice decât:

— A, da?

Obrajii mei stacojii nu-l fac decât să-și dorească să mă tachineze mai tare.

— Da, pun pariu că arăți... Face o pauză și se uită drept în ochii mei. Tânjesc să-și termine propoziția. Exact ca o balerină, continuă el răutăcios.

Izbucnesc în râs ca să-mi ascund dezamăgirea.

— Da, ce-i drept, chiar arăt ca o balerină când port costumul de balet.

— Bine, spune el, privindu-mă în continuare în ochi, în cazul ăsta, cred că va trebui să mă bazez tot pe imaginație.

Lumea din jur se oprește brusc. Liniștea o acoperă. Câteodată cred că Louis e produsul imaginației mele, căci n-am avut idee până acum că un tip mă poate face să mă simt așa. Nu vreau să se termine.

— *Mademoiselle*, spune Louis, oferindu-mi brațul.

Bine, revin cu picioarele pe pământ, îmi spun și-mi trec brațul pe sub al lui, apoi Louis îmi arată o scară verde, metalică, aflată în lateral, undeva în spatele meu.

— Pe aici, spune, conducându-mă.

— Ce-i asta? îl întreb când ajungem în capătul treptelor. Suntem la începutul unei poteci înguste, mărginite de numeroase plante, copaci și bănci. Deasupra noastră, o arcadă îmbrăcată în verdeață te face să te simți ca într-o oază în mijlocul orașului.

— Asta, zice Louis, în timp ce pornim mai departe, este strămoșul francez al...

— Știu, al parcului High Line[1] din New York! îi termin eu fraza, amintindu-mi pasarela pietonală din centrul Manhattanului.

— Exact. Mama m-a luat odată cu ea când a fost plecată cu munca și cred că am trecut de vreo trei ori prin parc. Francezilor le place tot ce e american, dar cred că și reciproca e valabilă. Mereu ne furăm unii altora ideile.

Un indicator îmi dă de veste că varianta franceză se numește *Promenade plantée*, ceea ce sună mult mai poetic. Louis îmi povestește că are câteva mile (mă rog, kilometri!), dar nu trebuie să mergem prea mult până găsim o bancă liberă, pe un petic de iarbă.

— Ador terasele frumoase, spune Louis, începând să scoată bunătățile din coș – brânză, mezeluri, o salată de morcovi și sfeclă roșie, precum și niște roșii *cherry* –, dar cum trebuia să ne vedem cât mai aproape de școală, dar să fie și suficient de tare ca să te impresioneze, m-am gândit că locul ăsta le va împăca foarte bine pe toate.

— E perfect, răspund eu, rupând cu mâinile o bucată de baghetă.

Îmi place cum pocnește crusta crocantă, lăsând la iveală miezul moale ca un nor.

---

[1] Spațiu public protejat, una dintre atracțiile orașului, realizat prin transformarea unui vechi terasament supraînălțat de cale ferată într-un parc special, linear, cu o promenadă de trei kilometri. Șinele dezafectate au fost păstrate, au fost plantate diverse specii de plante și copaci și amenajate podiumuri de unde poate fi admirat New York-ul, dar și râul Hudson sau vechiul port Manhattan (n. tr.).

E uşor să vorbeşti cu Louis. Îmi spune că mama lui se întoarce săptămâna viitoare din New York. După cum vorbeşte despre ea, sunt sigură că, deşi s-a mutat ca să-şi poată vedea de carieră, Louis e mai apropiat de ea decât de tatăl lui. E greu să-ţi imaginezi că *Monsieur* Dabrowski mai poate face şi altceva decât să strige: „Mai sus! Mai jos! Mai tare! Mai încet!" Mă întreb cum o fi relaţia dintre ei. Imediat, gândul la profesorul meu de balet îmi provoacă o împunsătură de nelinişte. Tatăl lui Louis are puterea de a-mi distruge sau, dimpotrivă, de a-mi lansa cariera – sunt sigură că directorii artistici de la ABT ţin la părerea lui mai mult decât la a oricui altcuiva –, aşa că decizia de a ieşi cu Louis e în cel mai bun caz riscantă (iar în cel mai rău, total greşită. Atât de greşită. Dar atât de bună...)

După ce dăm gata aproape toată mâncarea, mă uit la ceas.

— Vezi, zice Louis, ridicându-se, m-am ţinut de cuvânt. A fost rapid, uşor, delicios, exact cum am promis.

Eşti minunat, îmi vine să-i spun în timp ce împachetăm paharele şi tacâmurile. Nu-mi vine să cred că am făcut asta, dar nici că am fost pe punctul să n-o fac. Mă surprind dorindu-mi să pot rămâne cu el toată după-amiaza, rătăcind prin Paris şi descoperind locurile lui preferate.

— Mia, spune Louis, aplecându-se aşa de tare în faţă că pot să simt mireasma de roşii din respiraţia lui.

Se zgâieşte la gura mea, cu ochii strălucitori, iar inima mea o ia razna. Ştiu ce e pe cale să facă şi rămân blocată, de teamă să nu stric momentul. Louis se apleacă şi mai mult spre mine, chinuitor de aproape, dar ce chin minunat, mi-ar plăcea mai mult, vă rog, *merci*!

— Tu... continuă el încet, ai fața plină de firimituri.

Cred că mi le dă la o parte cu degetul mare, dar nu știu foarte bine ce se întâmplă în continuare. Când îmi mai revin, o luăm înapoi pe scări, mergem de-a lungul Rue de Lyon și înapoi în Piața Bastiliei. Dar chiar când ajungem în fața clădirii Operei, mă opresc brusc. Fernando, colegul și viitorul meu partener de dans, stă de vorbă cu o fată, nimeni alta decât Sasha, una dintre instructorii studenți, o roșcată grațioasă care mi s-a părut mereu prea dură și prea serioasă pentru cei 18 ani ai săi. Dacă merg mai departe, mă vor vedea. La fel și pe Louis.

N-am timp de gândire, așa că sar în spatele stației de autobuz pe lângă care tocmai trecuserăm și mă ascund în spatele unei reclame. Trag cu ochiul prin bucata de geam, pândindu-i pe cei doi, care însă nici nu se clintesc.

Acesta... nu e momentul meu de glorie, cu atât mai puțin când Louis se grăbește să vină lângă mine, părând amuzat și în același timp plin de adrenalină. Cât despre mine, cu siguranță arăt mai mult moartă decât vie. Reușesc să-mi adun un zâmbet jenat.

— Te ascunzi de tipul ăla? mă întreabă el, uitându-se în spatele meu. Dacă da, să știi că a plecat.

Mă cuprinde ușurarea.

— Oh, nu mă ascundeam de *el*, spun eu, dar obrajii îmi iau foc. Ar trebui să nu mai zic nimic.

— Doar că nu voiai să te vadă, continuă Louis și își mușcă buza de sus ca să nu izbucnească în râs.

— Nu, adică da, adică... E complicat.

— E de la clasa ta, așa-i?

— Nu e ce crezi, răspund imediat.

Oare e gelos? Cum să spun, e adevărat că Fernando e drăguţ, dar nu e Louis. Nimeni nu e Louis.

— Nu cred decât că nu vrei să creadă colegii tăi că ai ieşit la prânz, spune el. Pentru că e treaba ta ce faci în afara orelor de balet.

— Ah, zic eu, cu ochii aproape ieşindu-mi din orbite, *exact* aşa!

Izbucnim amândoi în râs şi mă simt mai bine. Dar apoi mă gândesc la Odile. La cât de extaziată am fost când *Monsieur* Dabrowski mi-a strigat numele. Mi-a dat şansa vieţii mele. Nu trebuie să uit asta.

— Ai voie să ai viaţa ta, nimeni nu trebuie să afle despre noi.

Inimii mele îi ia o secundă să-şi revină după acest „noi". Ai crede că aşteptarea distribuţiei pentru *Lacul Lebedelor* a fost stresantă, dar pot să vă spun de pe acum că acest cuvânt simplu îmi va ţine creierul în alertă zi şi noapte.

— Iau cursul ăsta foarte în serios şi...

— Nu trebuie să-mi dai explicaţii, mă opreşte el, pe un ton serios. Şi n-o să spun nimănui.

Oftez, uşurată.

— Nici măcar lui Max? îl întreb, totuşi.

Louis clatină din cap, ca şi cum ar fi fost o întrebare stupidă:

— Nici gând, spune. Apoi se uită la ceas şi adaugă: Deci n-ar trebui să te conduc până la şcoală.

— Nu, o să...

Ne zgâim unul la altul o clipă ce pare nesfârşită. Ochii lui căprui caută într-ai mei, ca şi cum ar vrea să-mi spună ceva foarte important, dar nu-şi găseşte cuvintele. În cele

din urmă, Louis oftează și-mi ia mâna într-a lui. E caldă și moale, iar mâna mea se potrivește precis în ea, ca și cum ar fi făcute una pentru alta.

— Trebuie să pleci, spune, iar vocea îi e caldă și aspră, dar în loc să-mi dea drumul la mână, mi-o strânge mai tare și mă trage mai aproape.

— Așa e, răspund eu, urmându-i exemplul și închizând astfel spațiul dintre noi.

Fețele noastre sunt la doar câțiva centimetri una de alta, iar picioarele parcă-mi sunt făcute din jeleu.

— Deci... ăăă... pa? mai zic eu, dar sună mai mult ca o întrebare decât ca un rămas-bun.

Louis se apleacă spre mine, dar în loc să se apropie de obrajii mei, fața lui e deasupra mea, iar eu nu pot face altceva decât să stau pur și simplu și să-mi țin respirația. Agitată. Plină de speranță. Emoționată și panicată în aceeași măsură. Am senzația că suntem în poziția asta de atât de multă vreme încât toată lumea s-a oprit să ne privească.

Arunc o privire în lateral, dar nimeni nu se uită la noi, nici măcar o clipire nu bag de seamă. E Orașul Dragostei, până la urmă. Am văzut atâtea cupluri, tinere și mai în vârstă deopotrivă, sărutându-se pe străzi, strângându-se în brațe pe trotuarele înguste sau doar sorbindu-se din priviri în vreun colț aglomerat, chiar în mijlocul traficului. În fiecare zi ai senzația că treci prin cel puțin o duzină de povești de dragoste, fiind martorul acestor clipe atât de intime. *L'amour est dans l'air*. „Dragostea plutește în aer." E ușor să fii atras.

Deodată mă lovește un gând: dacă-mi doresc ceva, nu pot să-l aștept la nesfârșit pe Făt-Frumos să mă ajute să-mi îndeplinesc dorința. Așa că mă ridic pe vârfuri,

îl privesc în ochi, apoi îmi înclin fața într-o parte, ceea ce face însă și el, așa încât oriunde și-ar fi propus buzele lui să ajungă, aterizează undeva în dreapta alor mele.

Aproape se ating, dar nu de tot.

Poate n-oi ști eu totul despre obiceiurile francezilor, dar ăsta clar nu e genul meu de sărut. Nu e nici sărut prietenesc. Nici sărut adevărat. E doar ceva ciudat, undeva între cele două, fără vreo însemnătate, dar în același timp plin de importanță.

Oare tocmai îmi ratasem prima șansă de a afla cum e un sărut franțuzesc adevărat? Așa mi-aș dori să am curajul să-mi strivesc buzele de ale lui, dar ora mea începe în câteva minute și mai trebuie să mă și schimb înainte. Va fi o cursă nebună, *din nou*. Nu pot să las lucrurile așa, dar, să fiu sinceră, dacă e să fie ceva între mine și Louis – în ciuda tuturor motivelor pentru care nu ar trebui să se întâmple asta –, îmi doresc un sărut *adevărat*. Nu ceva pe fugă, în spatele unei stații de autobuz, lângă o femeie în vârstă care mestecă zgomotos o gumă. Ăsta nu e un moment demn de Paris, cel puțin nu așa cum mi l-am imaginat eu. Iar timpul meu aici nu s-a terminat încă.

— Louis?

— Mia, răspunde el încet.

— Ne vedem la sfârșitul săptămânii?

Zâmbește.

— Nu mai e mult până atunci, așa e?

Mai este, chiar mult prea mult. Absolut, incredibil de mult.

CAPITOLUL 13

Când terminăm cea de-a doua săptămână de curs, *Monsieur* Dabrowski ne anunţă că va fi o schimbare de program: de acum înainte, după-amiezele noastre vor fi consacrate repetiţiilor pentru *Lacul Lebedelor*. Va începe cu corpul de balet, apoi va continua cu Odette, Odile (adică eu) şi cu Prinţul Siegfried. Cum Max ne învăţase deja coregrafia, mă obişnuisem să repet mişcările de fiecare dată când aveam ocazia: înainte şi după ore, desigur, dar şi la prânz, înainte de culcare, chiar şi la duş. Dacă vreţi să ştiţi, nu vă recomand să faceţi piruete pe o podea umedă...

— Mia, Fernando, să vedem intrarea şi adagiul din Actul II, pas în doi, spune *Monsieur* Dabrowski când rămânem doar noi patru în studio.

Mai era şi un pianist undeva în spate, dar oamenii ăştia sunt atât de discreţi, că pur şi simplu se ascund cumva în spatele muzicii. Trag adânc aer în piept, la fel şi Fernando, apoi mă aşez în poziţie în celălalt capăt al încăperii.

Nu mi-a trecut până acum prin cap să le propun să repetăm înaintea întâlnirilor cu *Monsieur* Dabrowski, dar pariez că Audrey o făcuse, de-asta duetul lor va fi cu siguranță ireproșabil. Arunc o privire spre Fernando și stomacul mi se face ghem. Fața lui Louis îmi apare deodată în minte și trebuie să-mi scutur capul ca s-o fac să dispară. Nu acum, Mia. Dacă ar ști *Monsieur* Dabrowski la ce sau, mai bine zis, la cine te gândești... Nu mă simt pregătită pentru a da piept cu judecata dură a profesorului, dar, din nou, nici că voi fi vreodată. Îl văd că-i face semn pianistului, iar muzica începe. Pornim unul spre celălalt, iar grijile mi se împrăștie cu fiecare pas făcut. Chiar *facem* asta.

— Trebuie să fii mai sigur pe tine aici! îi strigă lui Fernando când mă ridică în aer. Grijă la picior, Mia, un pic mai repede, Fernando!

Când încheiem bucata, ne spune să o luăm de la capăt, iar și iar.

— Mai multă atenție la *port de bras*[1], domnișoară Jenrow, arcuiește-ți mai mult brațele!

Nu mă surprind comentariile sale, mai ales cel despre brațe, acolo am cea mai mare bătaie de cap. E foarte important pentru *Lacul Lebedelor*, căci în timp ce lebedele adevărate au aripi puternice și pline de grație, noi, muritorii de rând, trebuie să facem să ne iasă la fel folosindu-ne de aceste bețe acoperite de carne cunoscute și sub numele

[1] Termen din baletul clasic ce se referă la tehnica, mișcarea și linia brațelor. Acestea trebuie să arcuite la trecerea prin diferite poziții fără a ridica umerii, mișcările trebuie să fie naturale, elegante și în perfectă armonie cu partea inferioară a corpului (n. tr.).

de braţe. Şi deşi nu *pare* greu, mişcarea asta îţi face muşchii să ardă atât de tare, încât ai senzaţia că nu vei mai putea vreodată să-ţi ridici mâinile. Mai simplu spus, dacă încă mai eşti în stare să rupi o bucată de baghetă, nu te-ai străduit prea mult la repetiţii. Cred că de-asta tot tresărea şi bombănea Audrey aseară, la cină, în timp ce-şi mânca tocana de legume. Mă evita de la incidentul cu telefonul, ceea ce nu mă deranja deloc: pur şi simplu nu am resursele necesare pentru a mă lupta cu proasta dispoziţie a altora.

— Hai să ne oprim aici, spune *Monsieur* Dabroski după – cred – a zecea tură.

Transpiraţia îmi acoperă pieptul şi încerc să-mi recapăt respiraţia cât de silenţios pot în timp ce profesorul ne trece în revistă interpretarea. I se adresează mai întâi lui Fernando:

— Trebuie să deţii mai mult controlul când o ridici, fiindcă trebuie să aibă încredere totală în tine ca să se poată concentra asupra paşilor pe care-i are de făcut. Dacă ea simte că-ţi tremură mâinile, o să aibă de suferit atât dansul tău, cât şi al ei.

Fernando aprobă din cap la fiecare cuvânt, însuşindu-şi critica. Mai văzusem şi înainte că părea foarte receptiv la părerile altora, nu arăta niciodată nici cel mai mic semn de enervare sau iritare, ci asculta cu mare atenţie.

Apoi vine rândul meu. Trag aer în piept şi îmi spun că, orice voi auzi, totul va fi bine. Voi îndrepta lucrurile.

— Trebuie să te mişti puţin mai repede, Mia, te-ai desincronizat de vreo câteva ori, iar el nu trebuie să te aştepte.

— Aşa este, îi răspund cu seriozitate, deşi pe dinăuntru simt cum mă cuprinde uşurarea. Din toate provocările rolului meu, asta e una pe care chiar am şanse să o depăşesc.

— Mai trebuie să lucrezi la *port de bras*, adaugă el, dând din cap. N-am de gând să mai repet, sper doar ca data viitoare să văd o mișcare mai fluidă. Nu mai vreau brațe drepte și țepene, ne-am înțeles?

— Desigur, aprob eu, așteptându-mă la ce e mai rău, dar ceea ce spune în continuare mă lasă cu gura căscată. Audrey, hai să le dăm timp să-și tragă sufletul cât ne arăți partitura ta din Actul II.

Stai, poftim? Aproape că-l întreb dacă nu cumva a uitat ceva. Mă pregătisem pentru o predică despre cum sunt departe de cum ar trebui să fie Lebăda Neagră sau, în cel mai bun caz, pentru o listă lungă de critici la adresa piruetelor sau a *grand jété*-urilor mele. Dar *Monsieur* Dabrowski deja trecuse mai departe. Se concentrează acum pe Audrey, care își ia poziția în mijlocul scenei, în timp ce eu și Fernando, gâfâind încă, ne așezăm pe o bancă, să o privim.

E impecabilă. Fiecare pas este executat cu mare grijă, iar mișcarea brațelor – desăvârșită. Fața i se relaxează când se oprește muzica. Deși nu schițează un zâmbet, pot să-mi dau seama că e mulțumită de ea.

Monsieur Dabrowski se plimbă o vreme prin încăpere, ca și cum tot cântărește ce va spune. Se oprește în cele din urmă și o întreabă:

— Cum te-ai simțit în timp ce dansai?

Audrey se încruntă:

— Păi... bine?

Profesorul aprobă din cap, apoi continuă:

— La ce te gândeai?

— În timpul dansului? întreabă Audrey, făcându-și de lucru cu degetele, confuză. (Aș fi la fel, în locul ei.) Cred

că la pași... la ce am de făcut în continuare. Nu pare prea sigură pe ea.

Profesorul nostru aprobă din nou, dar nu i se poate citi nimic pe față. Omul ăsta e un adevărat puzzle, unul extrem de dificil chiar.

— Poți să-mi spui povestea *Lacul Lebedelor*? Care-i povestea lui Odette?

Audrey se mai înveselește puțin, știm cu toții răspunsul la întrebarea asta, și spune:

— E blestemată să fie lebădă în timpul zilei și femeie noaptea. Nu se poate elibera decât dacă un bărbat jură că o va iubi pe ea și numai pe ea.

— Și ce crezi că simte în legătură cu asta?

Văd cum pieptul lui Audrey se ridică și coboară încet. Încă nu și-a recăpătat complet respirația și probabil că se roagă să scape odată.

— E tristă... și confuză. Poate... supărată? zice ea.

— Nu știi, spune scurt *Monsieur* Dabrowski. Nu trebuie să te întrebi. Ai memorat pașii, pe care îi faci, de altfel, extrem de bine. Doar că nu înțelegi cum se simte Odette. Nu te pui în pielea ei, în sufletul ei, în mintea ei. Nu ești Lebăda Albă. Ești doar Audrey Chapman, încercând să fie Lebăda Albă.

Audrey face ochii din ce în ce mai mari în timp ce-l ascultă. La fel și eu. Nu-mi vine să cred că a spus lucrurile astea. E cea mai bună balerină pe care o știu.

Mai repetăm o vreme, dar pot să spun cu mâna pe inimă că Audrey nu mai e cu noi. Iar în momentul în care *Monsieur* Dabrowski părăsește încăperea, o văd cum se repede la bancă, își trage puloverul pe ea și își șterge

transpirația de pe frunte, dar și colțul ochilor cu dosul palmei. Apoi își smulge rucsacul și se repede afară. Strig după ea, dar e hotărâtă să se facă nevăzută cât mai repede. Nu o condamn.

În drum spre cămin, aproape adorm în metrou, cu capul pe umărul femeii de afaceri de lângă mine. În vagon, un tânăr îngână un cântec în franceză, sperând să primească și el ceva mărunțiș, iar muzica e pe cale să mă trimită în lumea somnului. Nu sunt doar obosită. Sunt scursă, distrusă, terminată. De fapt, până acum cred că n-am știut ce înseamnă cu adevărat epuizarea. Desigur, am făcut multe băi cu sare amară, am avut nevoie de comprese cu gheață pentru fiecare părticică din corp și mi-am petrecut nenumărate ore din viață făcând exerciții de încălzire în timp ce mă uitam la înregistrări ale marilor balerine dansând în opere celebre. Dar n-am crezut niciodată că va veni ziua în care umărul unui străin mi se va părea cel mai mai potrivit loc să-mi pun capul ca să mă odihnesc.

Când ajung la cămin, fac un duș lung și fierbinte, îmi trag pe mine pantalonii de trening și un tricou și mă întind pe pat. Mai e o oră până la cină și, cu toate că plapuma pare să mă strige, am ceva de făcut care nu suportă amânare. Mama e prima care răspunde când sun acasă.

— Bună! spun, încercând să par cât mai binedispusă, dar sună cam aspru.

— Mia, în sfârșit!

— Bună, scumpo, spune și tata, care ridicase și el telefonul între timp. Nu-ți face griji pentru noi. Dacă aș avea

vârsta ta și mi-aș petrece vara la Paris, probabil nici eu n-aș telefona acasă.

— Ne bucurăm să primim vești de la tine, Mia, oricând poți s-o faci, adaugă mama. Aproape că pot s-o văd cum dă din cap spre tata. Ne-am trimis câteva sms-uri în ultimele două săptămâni, dar e doar a doua oară când reușim să ne auzim la telefon. Cu școala mea, programul lor încărcat și diferența de fus orar, e chiar mai greu decât m-aș fi așteptat să ținem legătura.

— Azi am avut prima repetiție oficială și a fost bine, le spun eu.

— Doar bine? întreabă tata.

Fac o pauză, în timp ce-mi aranjez așternutul.

— Bine e bine, tată. Chiar excelent, de fapt. Am primit câteva observații, dar putea fi mult mai rău.

Puteam fugi plângând, ca Audrey, mă gândesc. Arunc o privire spre patul ei. Geanta de balet e acolo, dar n-am văzut-o deloc de când am ajuns.

— Pari obosită, spune mama.

Niciun cuvânt despre repetiție, nicio întrebare despre cum merg lucrurile. Aș vrea să mă plâng, dar nu în fața ei.

— Chiar sunt.

— Te odihnești bine acolo? mă întreabă tata.

— Da, doar că...

— Doar că muncește din greu, termină mama propoziția în locul meu. Îi simt iritarea în voce, nici măcar nu încearcă să o ascundă.

— Nu muncesc decât atât cât trebuie.

Nu spun nimic despre dorul de casă. Parisul e minunat, dar și foarte diferit, în același timp. Mi-e dor de clătitele

tatei, mi-e dor să mă trezesc în patul meu, în așternuturi moi care n-au fost folosite de sute de alte fete înaintea mea, mi-e dor să nu aud altceva decât liniștea din încăpere în loc de claxoanele permanente ale mașinilor și sirenele ambulanțelor. Sunetul acestora, dacă-l poți numi așa, e complet diferit aici, are două tonuri diferite care se schimbă neîncetat. Primele dăți când l-am auzit m-am trezit panicată, nu-mi dădeam seama ce se întâmplă.

— Sunt sigur că-și poartă de grijă, zice tata, dar și vocea lui sună cam ciudat.

Îmi închid ochii. Îi simt grei și parcă un pic umflați.

— Mă străduiesc. Sunt așa de fericită că am primit rolul lui Odile, știți?

Dar chiar când spun asta îmi dau seama că n-au de unde să știe. Ei nu au cum să știe că asta e intensitatea pe care trebuie s-o aibă lucrurile.

Mai vorbim o vreme. Mama mă întreabă ce am vizitat, ce mănânc la micul dejun, ce planuri am pentru sfârșitul de săptămână. Îi răspund pe rând, încercând să nu par prea plictisită. Știu ce vrea să afle, de fapt: dacă mai fac și altceva în afară de balet.

Îi spun că mi-am făcut câteva prietene bune aici – pe Lucy și pe Anouk – și că ne plimbăm uneori prin cartier după ce luăm cina. Aseară, de exemplu, ne-am oprit la un magazin de brânzeturi de unde am cumpărat cele mai lipicioase batoane de brânză și ne-am provocat să vedem care termină prima. Nu a fost chiar atât de dezgustător pe cât am crezut că va fi, doar că respirația încă-mi mai mirosea urât a doua zi, chiar și după ce mă spălasem pe dinți.

Nu mă putusem gândi decât că nu trebuia sub nicio formă să mănânc brânză înainte de întâlnirea cu Louis.

— Sunt invidios, spune tata râzând, pare amuzant.

Casc zgomotos, iar mama oftează și spune:

— Mia...

— Da?

— Te rog...

— Ce, mamă?

— Te rog să nu te suprasoliciți, amintește-ți că noi suntem mândri de tine orice-ar fi.

Simt cum mi se strânge gâtul. Aș vrea să închid și să-mi șterg vorbele ei din amintire pentru totdeauna. Poate că mă va iubi și mă va respecta chiar și în cazul unui eșec, dar eu știu sigur că nu va fi cazul.

CAPITOLUL 14

Sosește până la urmă și sfârșitul de săptămână, iar eu sunt extrem de bucuroasă că pot dormi mai mult. Iau micul dejun târziu împreună cu fetele înainte să merg să mă întâlnesc cu Louis pentru... ei bine, nu știu pentru ce. Mi-a trimis un sms în care mi-a spus doar că i-a venit o idee nemaipomenită pentru după-amiaza pe care aveam să o petrecem împreună, dar când am vrut să aflu mai multe, mi-a spus că e o surpriză.

La masă, toată lumea spune ce planuri are – picnic, excursii, cumpărături. Dau din cap aprobator, dar în cea mai mare parte a timpului îmi mănânc în liniște tartinele.

— Vii cu noi la plajă? mă întreabă deodată Lucy râzând, după ce Anouk povestește despre Paris-Plages, „plaja" orașului, încropită pe malul Senei pe timpul verii.

— Nu pot, îi răspund eu, uitându-mă în altă parte. Vin mătușile mele încoace azi.

Lucy se încruntă, iar Audrey îmi aruncă o privire întrebătoare. Sunt o mincinoasă *atât* de jalnică.

— Și ce-o să faceți? mă întreabă Anouk, aplecându-se spre mine să ia un iaurt.

— E... o surpriză. Mă înroșesc, probabil, dar măcar e adevărat, într-o oarecare măsură.

— Bine, spune Lucy, dar mâine nu ne mai tragi clapa.

Va fi 14 Iulie, sărbătoarea națională a Franței. Toată săptămâna făcuserăm planuri pentru ziua asta, inclusiv de unde să privim focurile de artificii. Lucy chiar făcuse și un grup cu toți cei din cămin, ca să împărtășim idei și să ne inspirăm unii de la alții. Varianta câștigătoare fusese Champ de Mars, lângă Turnul Eiffel, dar dacă voiam un loc bun, trebuia să ajungem foarte devreme.

Am încercat să par jignită:

— Bineînțeles că nu!

Clar n-am nicio șansă să dispar mâine undeva cu Louis. Îmi spusese deja că întotdeauna petrecea *le 14 juillet* („14 iulie", cum spun francezii) cu tatăl lui și cu o parte din familie.

— La ce oră te întâlnești cu mătușile? mă întreabă Lucy, aruncându-și o căpșună în gură, dar fără să mă slăbească din ochi. Și unde?

Rămân o clipă pe gânduri, întrebându-mă dacă e doar curioasă sau... Stai puțin! Doar e Lucy, curiozitate e al doilea ei nume. Îmi verific ceasul:

— Păi, foarte curând chiar.

Adevărul e că mă văd cu Louis abia după-amiază, dar știu că n-o să fiu în stare să mai rezist multă vreme cu toate minciunile astea. Simt cum obrajii îmi iau foc și îmi dau

seama că ar trebui să dispar cât mai repede de aici înainte să spun adevărul și, mai ales, numele lui Louis.

Lucy, Anouk și Audrey mă privesc în același timp, ceea ce mă face să cred că sunt pe cale să mă prindă cu minciuna. Neagă cât poți, Mia, e spre binele tău!

— Păi atunci, distracție plăcută, îmi zice Anouk, dându-și coate cu Lucy.

Audrey rânjește și... asta a fost. Am scăpat. Totuși, n-am de gând să-mi forțez norocul. Mă ridic, îmi strâng farfuria și resturile și-mi iau rămas-bun repede, după care dau fuga pe scări să mă pregătesc.

Când ies, decid, în ciuda picioarelor mele pline de răni, să-mi omor timpul plimbându-mă pe străzi, cu destinația Opera Garnier. În câteva minute, trec podul și ajung în fața Catedralei Notre-Dame, iar de data asta am în sfârșit timp să stau să o admir. Acum câțiva ani a trecut printr-un incendiu îngrozitor, de altfel, încă mai sunt porțiuni acoperite de schele, dar pot să-mi imaginez măreția ei. Trag aer în piept, un pic ametită când mă gândesc ce norocoasă sunt să descopăr un oraș pe care atâția oameni visează să-l viziteze. Într-o bună zi, când voi fi balerină profesionistă, sper să ajung să dansez peste tot prin lume, dar nu știu dacă voi mai simți vreodată ceea ce simt acum.

Când ajung pe celălalt mal al Senei, studiez harta de pe telefon și îmi dau seama că drumul mă duce către Luvru. În timp ce merg, încerc să ascult conversațiile din jurul meu și prind câteva frânturi în franceză. O vreme, mă țin după un grup de fete de vârsta mea, care râd zgomotos și se tot înghiontesc, zicând mereu *ce mec*, chestie care mă face curioasă, așa că, în timp ce mă apropii mai tare de ele,

caut cuvântul în aplicația instalată în telefon. Descopăr că înseamnă „tipul ăsta", deci vorbesc despre ceva probleme cu băieții. Îmi amintesc de micul dejun cu o împunsătură de vinovăție. N-am spus nimănui despre Louis, nici măcar prietenilor de acasă. Știu că par paranoică, dar mi-e teamă că și dacă trimit un mesaj cuiva pe subiectul ăsta, vreuna dintre fetele din cămin o să afle și toată viața mea o să fie distrusă: cursul, rolul lui Odile și orice șansă de a ajunge la ABT.

Mulțimea de lângă Marea Piramidă de la Luvru e chiar mai mare decât cea de la Notre-Dame. Contrastul dintre surprinzătoarea structură triunghiulară și clădirea tradițională mă fascinează și pierd ceva timp făcând ceea ce pare să facă toată lumea din jur: selfie-uri. Aș vrea să am pe cineva lângă mine cu care să împărtășesc asta, căci e mult mai frumos în realitate decât pe un ecran de telefon.

Mă învârt apoi pe Rue Saint-Honoré, o stradă plină de magazine superbe. Când mă uit în jur, mi se pare că toate fetele arată ca scoase din paginile revistelor de modă: rochiile de mătase, sandalele cu barete elaborate și genții de firmă par să fie ceva obișnuit pe aici. Devin din ce în ce mai conștientă de mine cu fiecare pas pe care-l fac...

Îmi place că Louis face pe misteriosul și chiar n-am nimic împotriva surprizelor, dar există și o parte mai puțin plăcută, și anume că, din moment ce nu știi unde mergi, nu știi nici cu ce să te îmbraci. Într-un final, mă hotărâsem să aleg o variantă de mijloc, așa că îmi pusesem o salopetă neagră fără mâneci, sandale maro și îmi prinsesem părul într-o coadă de cal.

Până la Opera Garnier, ajung la concluzia că ținuta mea e nepotrivită din absolut toate punctele de vedere.

Când plecasem de la cămin, aveam impresia că arăt aproape ca o adevărată *Parisienne*, dar acum mi-e limpede că sunt departe de a fi o chiar și o palidă copie.

Înainte de a face un atac de panică, îmi spun două lucruri: ajunsesem cu o oră mai devreme și se întâmpla să fiu la doi pași de câteva dintre cele mai cunoscute magazine din lume. Înainte să plec, bunica Joan îmi dăduse niște bani „special pentru Paris" și mă pusese să-i promit că o să mă răsfăț puțin. Pare să fie cel mai potrivit moment pentru asta.

Galeriile Lafayette sunt atât de aglomerate, încât simt că mă ia cu amețeală. Peste tot văd nume de branduri – unele complet necunoscute –, nici nu știu de unde să încep. După ce mă uit pe indicatoare, urc scările rulante, trec de un etaj dedicat bijuteriilor de lux și de altul unde sunt expuse creații de lux și văd într-un final și lucruri care par să fie mai apropiate de gusturile mele, dar și de bugetul de care dispun. Nu prea fac cumpărături – asta dacă nu punem la socoteală colecția de costume de balet, desigur – și nu trece mult până îmi dau seama că habar n-am ce fac.

Căutam deja de vreo zece minute, simțindu-mă total depășită de situație, când una dintre vânzătoare, o blondă platinată de vreo 20 de ani, cu degetele acoperite de inele și un ecuson pe care scrie Kim, se apropie și mă întreabă, zâmbind cu amabilitate:

— *Je peux vous aider?* „Aș putea să vă ajut?"

— *Non*, nu, răspund repede. Nu știu ce altceva să mai spun.

Fata îmi zâmbește însă și mai larg:

— *Vous cherchez quelque chose de particulier?* „Căutați ceva anume?"

— Da, păi... încep eu și mă uit la hainele mele, gândindu-mă la Louis. Oare cum spui în franceză „vreau să-i pice fața"? *J'ai un date*, „am o întâlnire..."

Vânzătoarea chicotește și o dă pe engleză:

— Ai o întâlnire romantică, oare? Cu un tip?

Zâmbește, entuziasmată de provocare. Dau din cap în semn că da:

— *Oui*... „Da"... și aș cam vrea să-l impresionez.

Chiar dacă n-o cunosc deloc, mă simt bine că pot spune în sfârșit cuiva despre Louis.

— Vino cu mine, spune fata, conducându-mă spre niște rafturi, am câteva idei.

Privesc cu admirație cum scoate cu mișcări rapide și precise vreo jumătate de duzină de lucruri. Scoate umerașele, le agață de brațe și se rotește prin spațiul pe care în mod evident îl știe atât de bine ca într-un dans. Câteva clipe mai târziu, mă conduce la o cabină de probă și mă lasă acolo cu prada, spunându-mi:

— O să revin în câteva minute să văd ce faci.

Trag adânc aer în piept și inspectez lucrurile pe care le-a ales. Văd o rochiță neagră cu buline mici, o cămașă albă cu mânecă scurtă, o pereche de pantaloni roz, o bluză cu imprimeu floral ușoară ca aerul și multe altele. Toate sunt foarte drăguțe, dar parcă nu prea sunt stilul meu. Sau poate tocmai asta e ideea?

— Cum ești? întreabă deodată Kim de dincolo de perdea.

Scot capul, ocazie cu care observă că sunt tot în salopeta mea plictisitoare.

— Nu știu de unde să încep, îi răspund râzând.

Zâmbește și se strecoară în cabina de probă, studiază fiecare articol, apoi spune:

— Întrebarea e cum vrei să te vadă. Rochița asta e romantică și numai bună pentru un flirt... pe de altă parte, fusta de acolo ar arăta nemaipomenit cu nasturii deschiși până la jumătate, te-ar face mai atrăgătoare.

Face o pauză, lăsându-mă să cântăresc opțiunile.

— Atrăgător sună bine, dar n-aș vrea să fie *prea* atrăgător...

Pare jignită:

— Sigur că nu! Atrăgător, varianta franceză – sugestiv, senzual, dar niciodată prea mult!

Chicotesc și spun:

— Da, asta vreau.

— Stai, zice ea.

Pare să-i fi venit o idee.

Fuge și se întoarce o clipă mai târziu cu o rochie bleumarin discretă, fără zorzoane, doar cu un decolteu în V și bretele subțiri. Arată aproape ca un articol de lenjerie, dar materialul din care e făcută e atât de frumos încât nu mă pot abține să nu-l ating. E moale ca untul și atât de plăcut la atingere, că nu-mi vine să-mi mai iau mâinile de pe el.

— Ai încredere în mine, mai spune Kim.

Chiar am, dar tot am senzația, încă înainte să ies din cabină, că materialul nu-mi acoperă suficient corpul. Pășesc afară având impresia că trebuie să-mi acopăr cumva cu mâinile pielea rămasă descoperită.

— Mă simt cam goală, spun, uitându-mă în oglindă.

Kim nu zice nimic, doar mă studiază din cap până la tălpi. Mă rotesc, gândindu-mă că n-am cum să port rochia asta, dar pe de altă parte, e o senzație așa de plăcută... Mă simt bine.

— Pot să fiu sinceră cu tine? mă întreabă Kim.

Fac semn din cap că da, fără să-mi pot lua ochii de la oglindă.

— Ai picioare superbe, trebuie să ți le arăți. Și uite ce fund ferm ai!

E adevărat, materialul moale îmi scoate în evidență formele.

— Dar... încep eu, însă Kim ridică un deget, dându-mi de înțeles să nu-mi uit ideea, intră în cabina de probă și ia cămașa albă, apoi mă ajută să mi-o trag pe mine.

Deschide repede vreo doi nasturi, leagă capetele în talie, apoi mai aranjează puțin rochia.

— Iată, zice apoi, dându-se un pas în spate să-și admire opera. Cum te simți acum?

Mă holbez la oglindă:

— E greșit dacă spun că mă simt foarte atrăgătoare?

Kim râde și ia o cutie de pantofi pe care n-o băgasem în seamă:

— Iar acum, trucul meu preferat: la o ținută sexi punem pantofi *casual*. E cea mai bună metodă de a arăta ca și cum nu te-ai străduit deloc, chiar dacă porți o rochie de seară.

Deschide cutia și scoate o pereche de espadrile bleumarin. Văzusem o mulțime de fete prin Paris purtându-le la absolut orice, de la rochii elegante la pantaloni. Mi le pun în picioare – estimase corect mărimea – și îmi dau seama

imediat cât sunt de comode. Mă simt ca și cum aș sta cu tălpile goale pe nisip.

— Și ceva în plus, mai spune Kim, venind în spatele meu, defăcându-mi coada și lăsându-mi părul să mi se reverse pe umeri.

Mă privesc în oglindă și simt fluturi în stomac. Știu că trebuie să mă îmbrac în primul rând pentru mine, iar ținuta asta este doar despre mine, nu despre ce ar putea crede un băiat despre mine. Dar Louis pare atât de stăpân pe el, că mă întreb uneori de ce-și pierde timpul cu mine. Azi vreau să arăt la fel ca el: îndrăzneață, irezistibilă, în largul meu în Paris. Abia aștept să mă vadă așa.

CAPITOLUL 15

— Uau! spune Louis când ne întâlnim la intersecția dintre bulevardul Haussmann și Rue Drouot, la doar câteva minute distanță de Opera Garnier. Continuă să mă studieze cu ochi strălucitori: Ți-ai făcut ceva la păr? mai întreabă.

— Nu chiar, spun eu, dar în gând mă felicit.

— Ah... păi, arăți minunat, zice atunci Louis. *Absolut* minunat. Mă mai privește o clipă, strângând din buze. Chiar și numai asta făcea toți banii pe care-i spărsesem pe haine.

— Mulțumesc, îi răspund, zâmbind indiferentă. Îmi îndesasem hainele cu care plecasem de la cămin în geantă, dar n-aș recunoaște pentru nimic în lume prin ce criză vestimentară tocmai trecusem. Deci ce căutăm aici? mai adaug.

Nu prea vreau să schimb discuția de la felul în care arăt, dar chiar sunt curioasă. Căutasem punctul de întâlnire pe Google, dar nu aflasem prea multe. Louis pornește în jos pe strada îngustă, așa că îl urmez.

— M-am gândit mult la legenda familiei tale, spune el.

— Serios? zic, surprinsă.

Ne oprim în fața unei clădiri moderne, acoperite de steaguri roșii pe care scrie cu litere mari: HÔTEL DES VENTES DROUOT[1]. Câteva persoane în vârstă, cu niște cataloage de aceeași culoare în mâini, trec pe lângă noi și intră în clădire.

— Vino, îmi spune Louis și se ia după ei.

— O să-mi spui și ce căutăm aici? îl întreb eu.

— Noi, îmi răspunde în șoaptă, luându-mă de mână și conducându-mă de-a lungul holului înțesat de persoane cu părul cărunt, suntem într-o casă de licitații, cea mai cunoscută din Paris.

— De prima parte m-am prins și eu, îi răspund râzând, dar de ce? Cred că suntem cei mai tineri de aici, cel puțin cu vreo 30 de ani.

Louis se oprește atunci în mijlocul mulțimii și fața i se luminează când îmi spune:

— Licitația de azi este pentru picturi impresioniste care n-au mai fost văzute de zeci de ani, dacă nu mai bine. Despre unele dintre ele experții nici măcar nu au știut că există.

Inima mea o ia la goană.

— Vrei să spui că e și vreun Degas pierdut printre ele?

— *Oui*, îmi răspunde Louis, delectându-se cu expresia mea. Vrei să-l vezi?

Aprob. Nu apucasem să mă mai gândesc nici măcar un minut la tabloul din sufrageria mătușii Vivienne sau la povestea lui. Dar Louis își amintise, ba chiar făcuse niște

---

[1] Casă de licitații franceză specializată în comercializarea operelor de artă și a antichităților care a fost înființată în 1852 (n. red.).

cercetări. Ce să spun, dacă încerca să mă impresioneze, funcţiona de minune.

Ajungem la sala cu exponatele şi prin uşa deschisă văd pereţii roşii acoperiţi de sus până jos cu picturi, mari şi mici, înrămate şi neînrămate. Câteva persoane se plimbă prin încăpere, privind de la catalog la pereţi, arătând cu degetul şi purtând discuţii serioase. Paznicul îmi cercetează geanta, ne spune că nu avem voie să atingem nimic, apoi întreabă ceva despre o invitaţie.

Louis se încruntă şi spune:

— *On n'a pas d'invitation*, „nu avem invitaţie".

Paznicul dă din cap:

— Îmi pare rău.

Mai adaugă ceva, iar Louis pare tot mai îngrijorat.

— *Non, non*, spune el, agitat, nu stăm decât două minute.

— Nu ne lasă să intrăm? îl întreb eu când prind un moment.

Louis se întoarce spre mine, ca lovit de trăsnet:

— Mia, îmi pare aşa de rău... N-am ştiut că se intră doar pe bază de invitaţie.

Mă desumflu complet, şi nu doar pentru că Louis pare atât de dezamăgit. În ultimele câteva minute nu făcusem decât să-mi reamintesc poveştile bunicii Joan, entuziasmată de gândul că eram pe punctul de a afla misterul familiei. Sunt pe cale să accept că nu se va întâmpla asta când paznicul aruncă o privire în spate, apoi se uită la Louis şi de la el la mine, oftează şi ne şopteşte:

— Treizeci de secunde, *c'est tout*, „atât".

Surprins, Louis face ochii mari, în timp ce paznicul se îndepărtează, ignorându-ne voit. Îl iau de mână şi năvălim

înăuntru, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul. Pereții sunt acoperiți de culori pastel, tușe creative și linii delicate. Multe par cunoscute, însă doar pe unul dintre pictori îl pot recunoaște fără să stau pe gânduri: pânza mică înfățișând o balerină într-un costum albastru-deschis, așezată pe o bancă, aplecându-se să-și lege poantele. Pictura e atât de clară că mă trezesc dorindu-mi să pot mângâia cu degetele mătasea panglicilor.

Din nefericire, nu i se poate vedea fața, ci doar partea de sus a părului castaniu, prins într-un coc simplu. Citesc plăcuța aflată lângă tablou:

EDGAR DEGAS
CIRCA 1789
ORIGINE NECUNOSCUTĂ
NUME NECUNOSCUT
LOC NECUNOSCUT

Oftez. Am senzația că, ori de câte ori îmi permit să sper că povestea asta e adevărată, apare ceva care-mi reamintește că visurile nu sunt decât ceva drăguț la care să te gândești când iei o pauză de la realitate. Cercetez din nou pictura, dar și pe mine. Ce simt? Oare ea este? Dar, chiar înainte să apuc să mi le formulez în minte, paznicul își drege vocea cu subînțeles. Louis îmi aruncă o privire neliniștită. Paznicul e suficient de înfricoșător cât să nici nu ne treacă prin cap vreo intenție de ceartă. Mai arunc o privire la tablou înainte ca Louis să mă ia de acolo.

Afară, ne oprim o clipă pe trotuar. Louis e cel care rupe tăcerea:

—Chiar am sperat că ar putea fi... ceva.

— Erau puține șanse.

Vreau să pară că nu-mi pasă, dar știu că mint, și pe el, dar și pe mine. Louis pare sincer supărat, așa că de ce n-aș accepta că și eu mă simt la fel?

— Îmi pare rău, Mia, n-ar fi trebuit să-ți dau speranțe. M-am gândit doar că... poate tabloul stă în vreun pod de vreo sută de ani, de-asta îl caută familia ta. Am fost prea naiv.

— Cred că amândoi am fost, zic eu, râzând amar, dar el se mulțumește să ridice din umeri, uitându-se în jos. Dar hai să nu lăsăm asta să ne strice după-amiaza.

— Nu, doar că... începe Louis, dar nu mai continuă.

— Hei, am o idee, zic eu, simțind nevoia să înveselesc puțin atmosfera. Poate că nu găsim pictura, dar asta nu ne împiedică să n-o retrăim.

— Ah! răspunde el, îndreptându-se, apoi mă ia de mână și pornim.

Îmi place la nebunie că știm amândoi unde mergem fără să fie nevoie să o spunem.

Jumătate de oră mai târziu, suntem primii la coadă la casieria Operei Garnier. Mă străduiesc să pronunț cât mai corect și reușesc să spun:

— *Deux tickets, s'il vous plaît*! „Două bilete, vă rog!"

Dar, când îmi scot portofelul, Louis mă prinde ferm de braț:

— Fac eu cinste! mă anunță. Poate reușesc să mă revanșez pentru misiunea eșuată de la Drouot.

Dau din cap, spunându-i:

— Nu e vina ta.

Louis ridică din umeri, clar simțindu-se responsabil, și plătește înainte să reușesc să o fac eu.

Imediat ce începem să explorăm clădirea, mintea mi se umple de gânduri despre bunica străbunicii mele, care, *poate*, a dansat aici. De la scara dublă imensă, împodobită cu statui din bronz la tavanul colorat al scenei principale și la sala de bal uriașă ale cărei detalii aurite te copleșesc, tot ce văd în spațiul acesta minunat mă face să tânjesc și mai mult să devin balerină, ca să pot dansa aici într-o bună zi.

— Faptul că m-ai dus să văd tabloul înseamnă foarte mult pentru mine, îi spun eu în timp ce ne îndreptăm spre sala principală. E mai liniște în partea asta a clădirii. Grupurile de turiști pe care le văzuserăm la capătul de jos al scărilor se mișcă mai încet, e clar. Tu chiar... mă înțelegi și nu sunt mulți oameni despre care să pot spune asta. Mă uit în altă parte în timp ce-mi termin propoziția, aproape regretându-mi cuvintele.

Louis vine mai aproape:

— De ce spui asta? Sunt sigur că ai mulți prieteni acasă.

Oftez. Adevărul trist atunci când ai „un vis imposibil", cum spune mama, este că, adesea, ești doar tu cu visul tău. Pasiunea umple atât spațiul din jurul tău, cât și pe cel interior, făcând aproape imposibil pentru ceilalți să poată ajunge la tine.

— Păi, da, am prietenii de la balet, dar restul... nu prea înțeleg cum e. Spre exemplu, mama.

— Nu-i place baletul?

Mă gândesc un pic înainte să-i răspund.

— Ba cred că-i place sau, cel puțin, i-a plăcut la un moment dat. A fost balerină și ea, dar a renunțat, nu știu sigur de ce. Dar acum se poartă ca și cum și eu ar trebui să fac la fel: să mă distrez o vreme, apoi să mă întorc la viața reală.

— Și ăsta e cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla? întreabă Louis serios.

— Hmmmm... da, zic și mă holbez la el, întrebându-mă dacă nu cumva își bate joc de mine.

— Iartă-mă, Mia, spune el atunci, ridicând mâinile, în defensivă. N-am vrut să... Pur și simplu sunt de părere că poți iubi să faci ceva, doar că nu trebuie să-ți acapareze întreaga viață.

— Doar că în cazul meu chiar așa se întâmplă, spun eu, fără să pot ascunde umbra de tristețe din voce. *Îmi doresc* ca baletul să fie viața mea.

Pare rănit, dar apoi dă din cap și spune:

— Și-atunci, care e problema? Vrei ca mama ta să-ți împărtășească visul?

Dau din umeri.

— Muncesc din greu de atâta vreme, iar ea se poartă ca și cum nu fac alegeri bune sau ceva de genul ăsta. Ar fi drăguț să mă sprijine puțin.

— Înțeleg. Părinții mei sunt opusul alor tăi. Își doresc să am o pasiune, așa cum au avut ei la vârsta mea. Întotdeauna m-au împins să mă implic mai mult, să mă concentrez, dar, sincer, nu sunt sigur că vreau să fiu ca ei.

— Bineînțeles că trebuie să-ți croiești propriul drum, dar gândește-te că ei pur și simplu iubesc ceea ce fac și probabil își doresc ca și tu să simți asta...

— Poate, dar, crescând, am simțit uneori că nu prea era loc și pentru mine. Mama obișnuia să spună că baletul este „adevărata soție" a lui tata. El dansa tot timpul, mama pleca deseori cu săptămânile la filmări, iar eu... păi...

Privește în jos cu tristețe, în timp ce vorbele i se pierd.

— Îmi pare rău, spun eu, mângâindu-i mâna. Nu pare prea distractiv.

— Și mie îmi pare rău pentru chestia cu mama ta. Noi încercăm să fim cât mai sinceri cu noi înșine, doar că ei nu văd lucrurile în același fel.

— Așa e, îi răspund eu, dând din cap și gândindu-mă la toate discuțiile pe care le-am avut cu mama pe tema asta. I-am spus-o de atâtea ori, pur și simplu asta e ceea ce îmi doresc.

— Atunci n-ar trebui să încerce să te facă să te răzgândești, spune Louis, privindu-mă plin de compasiune. În plus, am senzația că te-ai distrat deja foarte bine până acum.

Îmi zâmbește, iar eu îmi mușc buza de jos, simțindu-mă în același timp fermecătoare și înțeleasă.

— Iar părinții tăi ar trebui să știe că într-o bună zi îți vei găsi adevărata pasiune, spun eu.

— Poate, răspunde Louis cu inima grea. Poate că voi descoperi într-o zi acel lucru care mă va face să sar din pat dimineața. Ca tine.

Izbucnesc în râs.

— Mai degrabă aș zice că mă ridic șchiopătând din cauza durerii, dar da, știu ce spui. Și simt că dacă mama ar fi aici, dacă ar putea să mă vadă pe scenă, poate ar reuși să înțeleagă și ea, într-un final.

— Hmmm, spune atunci Louis, cu o sclipire în ochi. Cred că ar trebui să o văd cu ochii mei.

— Ce anume?

— Pe tine. Dansând.

— Nu se poate! mă reped eu.

Sunt pe punctul de a mă lansa într-o tiradă despre cum nimeni de la şcoală nu trebuie să ne vadă împreună, despre ce necazuri aş putea avea, când privirea lui amuzată mă face să mă opresc.

— Aici, spune el, asta voiam să spun.

Mă încrunt:

— Acum?

Louis rânjeşte:

— De ce nu?

Ne uităm în jur. Sunt câteva persoane în celălalt colţ al încăperii, dar, cum am mai spus, nu mă sperie un public restrâns.

— Dar nu e muzică...

— Pun pariu că ştii melodia din *Lacul Lebedelor* pe de rost. Şi nu numai pe asta, spune el, făcând o mutriţă drăgălaşă.

Chiar *mai* drăgălaşă ca de obicei, vreau să zic.

Nu mai găsesc niciun fel de argument, aşa că îmi sprijin geanta de perete, mă dau câţiva paşi în spate şi mă întorc spre Louis. Mă priveşte vesel în timp ce îmi iau poziţia. Noua mea rochie mi se lipeşte de coapse şi îl surprind uitându-se la picioarele mele. Zâmbesc în sinea mea. N-or fi hainele astea la fel de confortabile ca un costum de balet, dar, altfel, sunt de-a dreptul perfecte.

Dansez o secvenţă scurtă pe care am tot exersat-o în ultimele zile pentru spectacolul care se apropie, fără să-mi iau ochii de la Louis, a cărui faţă se luminează cu fiecare mişcare pe care o fac. Fac o piruetă, apoi încă una, apoi, nemaifiind suficient spaţiu între noi, îmi înfăşor braţele în jurul gâtului său. La rândul lui, mă prinde de mijloc

și mă trage atât de aproape de el că-mi pot simți inima izbindu-se de pieptul său.

— Ești atât de frumoasă! îmi șoptește la ureche.

Trag adânc aer în piept, speriată că, dacă spun sau fac ceva, aș putea distruge momentul. Buzele lui îmi găsesc gâtul și urcă încet. Tremur și am senzația că privesc scena de undeva de sus. Chiar mă cuibăresc în brațele acestui francez superb într-o cameră veche de câteva secole, decorată cu aur de la podea până la tavan? Cum s-a întâmplat una ca asta?

Când buzele lui ajung la urechea mea, Louis se dă înapoi cât să mă poată privi în ochi.

— Louis, încep eu.

— Mia...

Louis oftează adânc, ceea ce mă face să cred că poate nu doar eu mă simt atât de emoționată. Am senzația că mă lasă picioarele. Noroc că mă ține el.

— Hm! exclamă cineva lângă noi.

La început, nu facem nicio mișcare - eu, una, clar nu vreau să fac -, dar când altcineva își drege vocea tare în apropiere, ne dăm seama că nu avem de ales. Ne îndepărtăm ușor unul de altul, doar o idee, și ne uităm încet în lateral. Un grup de chinezi mai vârstnici - vreo treizeci - se holbează la noi ușor enervați, dar și amuzați. O doamnă scundă, cu părul roșcat, dă nemulțumită din cap, în timp ce însoțitorul ei ne privește ursuz. Când mă uit în jur, îmi dau seama care e problema: blocam intrarea în următoarea sală. Mă uit la Louis, el la mine și începem să chicotim, cu obrajii în flăcări. Ne dăm la o parte, încă îmbrățișați, nepregătiți încă să lăsăm clipa să treacă.

CAPITOLUL 16

— Ah! exclam eu, emoționată. Mă simt încă plină de la micul dejun întârziat, dar întotdeauna mai e loc de înghețată. Știi vreun loc prin apropiere?

Louis face fețe-fețe, cu o privire ultragiată, și-mi spune:

— Nu poți lua pur și simplu înghețată de oriunde! E un singur loc în Paris pentru asta – crede-mă, până și înghețata de vanilie e extraordinară la ei!

— Te cred, îi răspund eu, râzând.

Așa că urcăm pe Vespa și pornim. În timp ce traversăm jumătate de oraș, cea mai mare parte de-a lungul Senei, îmi amintesc o conversație de la cămin despre cele mai bune locuri unde poți să mănânci în Paris. Unde găsești cele mai bune clătite, cele mai bune deserturi, cea mai bună cafea, cel mai bun *bistrot*... am schimbat adrese pe grupul nostru de WhatsApp și sunt aproape sigură că a fost menționată și cea mai bună înghețată.

Îmi amintesc chiar în clipa în care parcăm lângă două magazine ale căror fațade îmbrăcate în lemn se înfruntă de o parte și de alta a unei străduțe înguste, deasupra cărora scrie, cu litere gotice, „Berthillon". Vreo douăsprezece persoane stau la coadă afară și încă și mai multe pândesc la colț. Da, ăsta e locul. Venisem aici cu Lucy și Anouk într-o seară, acum ceva vreme – e foarte aproape de căminul nostru –, dar eram mult prea obosite ca să mai stăm la rând.

Azi, coada se mișcă surprinzător de repede. Când ne vine rândul, ne e foarte greu să alegem dintre numeroasele sortimente. Louis ia până la urmă un sorbet de căpșuni și piersici, în timp ce eu hotărăsc să îmbin deja menționata vanilie și un caramel sărat. Pornim apoi agale pe Île Saint-Louis, mâncându-ne cât de repede putem înghețatele pe cale să se topească. Ne oprim la marginea podului – Pont de la Tournelle – să admirăm priveliștea.

Arăt spre conul din mâna mea și spun:

— Ai avut dreptate, asta e, de departe, cea mai puțin „vanilinată" înghețată de vanilie pe care am gustat-o vreodată.

Louis se încruntă.

— Adică nu e deloc „de vanilie", înțelegi? E atât de aromată și diferită!

Louis se încruntă și mai tare.

— Nu înțeleg, spune el, uitându-se de la mine la înghețată și invers. Păi *e* de vanilie, deci ar trebui *să aibă* gust de vanilie, *non*?

Ne uităm unul la altul o vreme, apoi îmi dau seama.

— La noi se spune de obicei „de vanilie" când e vorba de ceva fad, plictisitor. Obișnuit.

Louis aprobă din cap:

— Ha! face el, adică opusul, cum ar veni.

— Foarte amuzant, zic eu, lovindu-l în glumă peste mână.

— Serios, răspunde el, prinzându-mi mâna cu care-l lovisem.

Își trece apoi degetele de-a lungul palmei mele, făcându-mă să mă înfior. Apoi se apleacă spre mine, dar chiar atunci telefonul lui începe să sune.

Oftez. Îmi spusese că trebuie să se întâlnească neapărat cu Max mai târziu, dar nu vreau să plece încă.

Louis își mușcă buza de jos:

— E Max, spune el după ce-și verifică telefonul. Hmm, stai să văd dacă n-aș putea să amân pentru diseară. Îl sun acum.

Când începe să vorbească, se duce câțiva pași mai încolo. Mă gândesc să-mi verific și eu telefonul. Grupul nostru a explodat de mesaje de azi-dimineață. Frunzăresc un pic și deodată simt cum mă părăsește curajul. „E cineva la cămin?", scrisese Lucy cu 15 minute în urmă. „Mergem la Berthillon chiar acum, în caz că vreți să veniți."

Mă uit în jur, întorcându-mă ca să pot vedea mai bine. Louis dispăruse undeva în aglomerație, iar eu fac câțiva pași mai la dreapta, încercând să mă liniștesc. Île Saint-Louis e o insuliță, dar ce șanse sunt oare ca prietenele mele să mă fi văzut cu Louis?

Se pare că sunt pe cale să aflu, pentru că iată-le – Lucy, Anouk, Audrey și încă vreo câteva fete de la cămin, fiecare cu câte o înghețată în mână –, chiar în fața mea, pe partea cealaltă a străzii. Iau în calcul și ideea de a mă ascunde după vreun grup, dar e prea târziu, căci Lucy se uită fix spre mine.

Îmi face cu mâna, mai întâi nesigură, apoi, după ce-și dă seama că sunt chiar eu, văd cum i se luminează fața.

Alerg spre grupul lor, departe de Louis, care, ultima dată când mă uitasem după el, vorbea încă la telefon.

— Uau, ce haine grozave! zice Lucy în timp ce mă studiază din cap până în picioare, după care privirea i se oprește pe șervețelul imprimat cu sigla Berthillon pe care încă îl mai am în mână.

— E delicioasă, nu-i așa? Eu am luat de vanilie și de caramel sărat, a fost așa de bună că aș fi în stare să-mi mai iau una, zic repede, aproape fără să respir.

— Unde-s mătușile tale? mă întreabă Anouk, uitându-se în jur.

Îi urmăresc privirea, dar Louis nu se vede nicăieri.

— Tocmai ce ne-am despărțit. Ne-am luat câte o înghețată și apoi...

— ...au dispărut, termină Anouk propoziția în locul meu, pe un ton ușor batjocoritor.

— De fapt, mă duceam spre cămin, zic eu.

Pornim toate într-acolo, iar eu mă străduiesc să nu mă uit înapoi. Nu știu ce a văzut Louis, dar pot să-i explic mai târziu.

— Ai de gând să ne spui pe unde ai umblat azi? mă întreabă Audrey.

Mă încrunt la ea, întrebându-mă care e problema. Asta e prima întrebare mai personală pe care mi-a pus-o vreodată. De obicei, nu mi se adresează decât dacă e ceva legat de balet sau ca să mă sâcâie.

Doar că acum ea, Lucy și Anouk nu mă scapă din ochi, așteptând un răspuns.

— Am fost la o casă de licitații, ca să vedem un tablou al lui Degas.

Audrey mă privește cu ochii îngustați, dar rămân pe poziție. Nu spun decât adevărul. Într-o oarecare măsură.

Anouk se distrează:

— Deci ți-ai petrecut toată săptămâna făcând balet, iar în weekend te-ai dus să vezi tablouri cu alte fete dansând?

— A fost ideea mătușii mele. S-a gândit c-o să-mi placă.

Și, dacă stau să mă gândesc, Audrey s-a uitat la clipuri cu balerine toată dimineața, la micul dejun, și nimeni n-a găsit *asta* ciudat.

Mă străduiesc să-mi iau o expresie cât mai glumeață, gândindu-mă în același timp dacă n-ar fi o idee bună să renunț la balet în favoarea cursurilor de actorie. Încep să mă pricep.

Audrey ridică din umeri, Anouk și Lucy dau din cap. Șah mat.

Lucy mai ia o înghițitură de înghețată, apoi se întoarce spre mine și, cu un zâmbet de încântare pe față, mă întreabă:

— Ai citit toate mesajele de azi?

— Păi, nu încă, zic, scoțându-mi telefonul.

Fusesem cam ocupată tot așteptând ca Louis să mă sărute, dar, desigur, nu suflu un cuvânt despre asta.

Lucy începe să țopăie:

— Avem o super idee pentru mâine!

Anouk izbucnește în râs:

— Și mai mult dans!

— Da, dar la modul amuzant și fără presiune, adaugă repede Lucy.

Încep să-mi facă pe rând un rezumat al mesajelor de pe grup. Niște studenți din alt cămin auziseră despre un club de noapte de pe o ambarcațiune ce naviga pe Sena, locul perfect pentru a vedea artificiile de 14 Iulie.

— Pun muzică niște DJ celebri, spune Anouk.

— Și o să vedem cele mai magice locuri din Paris, și o să petrecem cele mai frumoase clipe din viața noastră! sare Lucy.

Urăsc să fac asta, chiar urăsc, dar trebuie să le stric bucuria:

— N-o să intrăm niciodată într-un club de noapte.

— Ba sigur că o să intrăm, spune Anouk, doar prietenii mei fac asta tot timpul.

— Au acte false? o întreb eu, încercând să nu las impresia că-i judec pe alții.

N-am nimic împotriva oamenilor care încalcă regulile și fac ce vor, dar eu una aș muri de rușine dacă aș fi prinsă, așa că n-am încercat niciodată să... ei bine, n-am încercat niciodată să fac ceva nepermis.

Lucy se bagă în discuție:

— N-avem nevoie de acte false.

Anouk o aprobă:

— Da, nu e nevoie decât de ceva încredere în tine și să-i zâmbești tipului de la intrare ca și cum l-ai cunoaște de ani buni, și gata, ai intrat.

Încerc să-mi ascund surpriza și mă întorc spre Audrey, convinsă că o să facă tot posibilul să le scoată nebunia asta din cap.

— Știu, zice ea, 18 ani e vârsta legală, dar se pare că aici nu se ține prea mare cont de asta.

Ochii dau să-mi iasă din orbite, dar ele se mulțumesc să ridice din umeri. Lucy o aprobă dând din cap cu entuziasm, așteptând să mă alătur grupului. Sunt oare chiar atât de conformistă? O, Doamne, sunt chiar mai conformistă decât Audrey Chapman? Ei bine, asta se va schimba chiar acum!

CAPITOLUL 17

Încă şi mai şocant, Audrey se hotărăşte să vină cu noi la petrecerea de pe vas. Bine, asta doar după ce Lucy îi aduce numeroase argumente: ar fi o crimă împotriva Parisului să nu petrecem 14 Iulie afară; suntem toate suficient de responsabile pentru a ne odihni bine ca să fim pline de energie înainte de ore şi, în plus, vor mai veni mulţi colegi de-ai noştri – deci va fi un fel de ieşire oficială. În acest timp, Audrey ba îşi muşca buzele, ba dădea din umeri, dar în sinea mea sunt convinsă că voia să meargă. La urma urmei, numărul videoclipurilor cu balet de pe YouTube e şi el limitat. Eu ştiu cel mai bine.

Pierdem aproape toată după-amiaza pregătindu-ne. Dezbatem îndelung cu ce să ne îmbrăcăm – elegant şi negru sau degajat şi deschis la culoare? Facem schimb de produse de machiaj – eu iubesc rujul roşu, aşa că am mai multe de dat. Şi, desigur, mai sunt pantofii.

Uite un lucru pe care nu ți-l spune nimeni când vrei să te apuci de balet: după ani și ani de dans, picioarele tale vor arăta... îngrozitor. Torturate, pline de bășici, răni și umflături. Când trebuie să-ți iei încălțăminte de vară, alegi doar ce ascunde toate aceste neajunsuri, de aceea niciuna dintre noi nu are vreo pereche de sandale minimaliste, cele care se poartă acum. Trebuie să ascundem partea nu-atât-de-frumoasă a baletului ca să ducem mai departe visul. Espadrilele mele noi sunt perfecte pentru seara asta.

Odată ce terminăm cu îmbrăcatul, ne îndreptăm toate patru către o clătitărie aflată la doar câteva străzi distanță, unde ne întâlnim cu restul celor care participă la petrecere. E o zonă preferată a studenților și a turiștilor de toate felurile, așa că e plină cu localuri ieftine unde se servesc feluri de mâncare din toată lumea. În seara asta, vrem ceva franțuzesc. Primim o masă, iar eu arunc o privire în jur să văd ce mănâncă lumea înainte să mă hotărăsc pentru un *complète* (șuncă, ou-ochi și brânză de Gruyère). În timp ce așteptăm comanda, Lucy și Anouk ne pun la curent cu ce s-a mai întâmplat la nivelul 4: cine e foarte bun, cui îi place drama și cine place pe cine.

— Chiar aveți timp pentru lucrurile astea? întreabă Audrey, dând din cap dezaprobator.

Anouk îi răspunde pe un ton batjocoritor:

— Pentru ce, să vedem care băieți sunt simpatici? Hmm, da...

Audrey oftează, ca și cum nu i-ar veni să creadă.

— Nu-mi spune că nu te-ai uitat niciodată la Fernando, îi zice Lucy.

— Bineînțeles că m-am uitat la el, doar e partenerul meu de dans!

Audrey răspunde cu superioritate, dar e nevoie de mult mai mult ca s-o faci pe Lucy să bată în retragere. Își dă ochii peste cap, apoi izbucnește în râs, iar Anouk o urmează.

— Hai, Mia, spune-ne tu bârfele de la nivelul 5!

Ridic din umeri.

— Nu sunt prea multe de spus, pur și simplu muncim din greu și cam atât.

Audrey expiră zgomotos și spune:

— Exact. Dăm tot ce avem mai bun din noi, iar după asta, indiferent de cât de bine am dansat, *Monsieur* Dabrowski începe să se plângă că expresia de pe fața noastră nu este ceea ce trebuie.

— Nimeni nu-i perfect, zice Anouk.

— Cu excepția lui Audrey, comentez eu. A fost o glumă, dar e destul de adevărat ce am spus. Îi arunc o privire să-i văd reacția, iar ea-mi răspunde cu un zâmbet abia schițat.

— Dar tot nu e destul, spune ea cu amărăciune.

Nu mai spunem niciuna nimic. Nu mi-aș schimba locul pentru nimic în lume, dar trebuie să recunosc că nivelul 5 e uneori foarte solicitant. Mă uit la Audrey, cum stă adusă de spate și mototolește șervetul de pânză fără să-și dea seama ce face. Poate să lase impresia că e foarte dură, ca și cum nimic n-o poate afecta. Cred că asta vrusese să spună *Monsieur* Dabrowski când îi comentase soloul. E ciudat să o văd atât de vulnerabilă acum.

În timp ce terminăm de mâncat, schimbăm subiectul și ne întoarcem la clătitele pe care tocmai le-am mâncat. A mea a fost perfectă, dar Lucy e plină de entuziasm în

ceea ce o privește pe a ei, care a fost plină de ciuperci și *crème fraîche*, „smântână".

Ne îndreptăm apoi spre vas. Un club de noapte pe apă. Anouk avusese dreptate, nimeni nu ne-a cerut acte, nimeni nu ne-a întrebat nimic, așa că toate patru balerinele au înșfăcat câte un pahar și au pornit către ringul de dans. Aici, o mulțime de tineri la modă: fete îmbrăcate în rochii și purtând tocuri înalte, băieți în tricouri albe și cu tenișii de hipster. Recunosc multă lume de la școală: pe Fernando, care e însoțit de încă vreo câțiva balerini de la nivelul 5, apoi Lucy și Anouk ne duc direct la colegii lor. Muzica îmi pulsează în tot corpul. E atât de tare încât nu-mi pot auzi nici măcar gândurile. Peste tot, doar muzică, corpuri transpirate și băutură, absolut opusul a orice legat de balet, ceea ce mă face să mă relaxez. Îmi place la nebunie.

Vasul pleacă, iar orașul începe să se îndepărteze. Lucy mă prinde de mână, emoționată:

— Hai afară!

Le fac semn cu mâna lui Audrey și Anouk, care vin după noi spre partea din spate a vasului. Când ajungem, avem parte de o priveliște spectaculoasă a catedralei Notre-Dame, care se ridică spre cerul înstelat în toată măreția ei. Vă rog, ciupiți-mă! Pe bune! Fiindcă nu-mi vine să cred că-i adevărat!

— Îmi place atât de mult aici! țipă Lucy în vânt, în fața noastră. Hai să chiulim și să facem asta în fiecare seară!

Anouk izbucnește în râs, dar simt cum Audrey se încordează lângă mine.

— Singura problemă, spune Anouk, ar fi repetiţiile de mâine pentru *Lacul Lebedelor*. *Madame* Millet ne va învăţa coregrafia, n-avem cum să ratăm asta.

Arunc o privire spre Audrey. *Madame* Millet este *maître de ballet* pentru nivelul 4, dar nu asta, ci restul informaţiei ne bagă în ceaţă, pe amândouă în aceeaşi măsură.

— Voi încă învăţaţi coregrafia? întreb eu, uşor uimită. Noi a trebuit să o învăţăm deja pe dinafară până acum.

— Pe dinafară? Ce nebunie! strigă Lucy.

Anouk se învârte pe vârful degetelor, râde şi spune:

— Da, dar asta înseamnă că petreci mai mult timp repetând doar tu cu Fernando!

Mă aplec peste balustradă, inspirând aerul proaspăt al nopţii de vară, şi-i răspund:

— Mda, nu e chiar aşa, să ştii.

Vasul trece pe sub Pont-Royal, lăsând în urmă catedrala Notre-Dame.

— Pricepe aluzia, Mia, mă înghiontește atunci Lucy cu cotul, Anouk încearcă să întrebe dacă a pus cineva de la nivelul vostru ochii pe Fernando. Sau, mai bine zis, dacă Fernando a pus ochii pe cineva!

Anouk roşeşte puţin, dar aşteaptă înfrigurată să vadă ce spun. Îmi pare rău că trebuie să o dezamăgesc.

— Sincer, chiar nu am idee. N-am prea dat atenţie băieţilor de la nivelul nostru.

Audrey îmi aruncă o privire dezaprobatoare:

— Asta cam aşa e. Mia nu le dă atenţie decât celor *din afara* cursului.

Anouk şi Lucy se luminează la faţă, însetate de bârfă.

— Ooo, Mia! zice Anouk cu o voce cântată.

— Da, primește mereu mesaje, adaugă Audrey.

— Nu e ce credeți voi... încep eu.

Dar Audrey nu pare să mă fi auzit, căci continuă:

— Ia spune, mătușa ta de 90 de ani e cea care îți trimite mesaje noaptea?

— Trebuie să ne spui tot! exclamă atunci Lucy, aruncându-și un braț pe după umerii mei.

— Nu cred că lui Fernando îi plac fetele, bolborosesc eu, încercând să schimb subiectul.

Dar Lucy nu mă lasă să scap așa ușor:

— Hai, spune-ne, Mia! Ai cunoscut vreun francez drăguț?

— Ah! exclamă atunci Anouk de parcă tocmai și-ar fi dat seama de ceva extrem de important, deci de-asta arătai așa de bine ieri după-amiază?

— Și de-asta n-ai venit cu noi duminica trecută? continuă Audrey.

Fetele mă înconjoară. Nu e cale de scăpare, clar.

— Dar eu *chiar* am fost în vizită la mătușa mea și am rămas peste noapte acolo...

— Dar nu ți-ai luat nimic cu tine, se bagă Lucy.

— Am pierdut ultimul tren, doar v-am zis!

— Da, numai că nu te-a crezut nimeni, comentează Audrey.

Celelalte două nu mai spun nimic, doar izbucnesc în râs. E adevărat, clar. Încep să mă întreb dacă într-adevăr îmi acceptaseră scuzele cu o zi în urmă sau mă suspectaseră tot timpul ăsta.

— Hai, Mia, spune, cum îl cheamă?

Trei contra unu – lupta e extrem de nedreaptă.

— Paul! spune Audrey, cu buzele strânse și un accent perfect.

— Martin! zice Anouk.

Lucy ia o poziție gânditoare, cântărind serios întrebarea:

— Trebuie să fie un nume tipic franțuzesc. Mia n-a venit la Paris să se îndrăgostească de un american! Să fie... Pierre?

Scuturdin cap:

— Vă înșelați toate!

— Pierrrrrre... spune Anouk cu un accent franțuzesc exagerat.

— *Paul, je t'aime!* „Te iubesc, Paul!" adaugă și Lucy, cu o voce aspră.

Audrey se întoarce spre mine, mai serioasă decât celelalte două, și-mi zice:

— Hai odată, chiar nu e deloc distractiv să ai secrete!

Vasul trece pe lângă Musée d'Orsay, dar sunt singura care-i admiră ceasurile uriașe și ferestrele curbate. Nimănui nu-i pasă de priveliște până nu spun tot.

— Eu... încep, dar nu sunt în stare să continui.

În momentul în care voi spune o minciună despre Louis, obrajii mei vor lua cu siguranță foc. Dar dacă o să admit că există, într-adevăr, un francez *foarte* drăguț, Audrey o să-mi facă viața iad pentru că am în minte și altceva în afară de Odile. Iar dacă vor afla și despre cine e vorba... O iubesc pe Lucy, dar nu cred că ar putea ține asta doar pentru ea. Până mâine la prânz, toată lumea din școală va crede că am primit rolul datorită lui Louis. Nu pot lăsa să se întâmple asta.

— Ai strălucirea aia, îmi întrerupe Lucy firul gândurilor, arătând spre obrajii mei.

— Strălucirea draaagosteeei, adaugă Anouk.

În timp ce-mi storc creierul să găsesc o idee pentru a schimba subiectul, Audrey ridică o sprânceană, privind undeva în spatele meu.

— Fir-ar! zice ea. Știați că vin și ei? le întreabă apoi pe Lucy și pe Anouk.

Mă întorc să văd despre cine e vorba... și simt cum îmi cade fața. Max, Emilie și Sasha – instructorii care se ocupă de noi – stau de vorbă în cealaltă parte a bărcii.

Louis e și el cu ei.

— Oare ce se întâmplă dacă *Monsieur* Dabrowski află despre escapada noastră? întreabă Audrey, iar vocea îi tremură.

O dată în viață sunt de acord cu ea.

Lucy dă din umeri:

— Jumătate din școală e aici.

Înainte să apucăm să mai spunem ceva, în fața noastră apare Turnul Eiffel. Clopotul unei biserici din apropiere bate de zece ori, puternic și răsunător. Turnul uriaș de metal se luminează de sus până jos, sclipind în întuneric. E prima dată când stau destul de mult afară cât să-l văd luminat.

Arunc o privire spre Louis și nu-mi pot stăpâni un zâmbet când văd că și el mă privește. Între noi se îngrămădește lumea, încercând să prindă un loc bun de unde să admire priveliștea, dar pentru o clipă noi doi suntem singurii oamenii de pe vasul ăsta. Ieri am reușit să-i trimit un mesaj când am ajuns la cămin, încercând să-i explic de ce-i trăsesem clapa. Se pare că mă văzuse totuși stând de vorbă cu fetele și pusese totul cap la cap.

Deodată, artificiile împânzesc cerul. Eu și fetele ne prindem de mână, aproape fără să mai respirăm de plăcere, admirându-le cum strălucesc și pocnesc.

Mă întorc spre terasament și văd adunați laolaltă tineri și oameni mai în vârstă, cu sticle de vin și pături întinse peste tot de-a lungul Senei, veniți să admire priveliștea spectaculoasă. Vântul îmi face părul să fluture, iar inima mi-e plină de dragoste. Pentru vara acesta. Pentru orașul acesta. Pentru dans. Pentru tot. Clipa asta e aproape perfectă.

Dar chiar atunci simt o atingere ușoară pe mijloc. E aproape imperceptibilă, dar sunt sigură că în spatele meu e Louis. E multă lume în jur, sper să nu observe cineva... Dar fiecare părticică a corpului meu se trezește la viață și nu mă mai pot gândi decât la mâna lui pe spatele meu și la distanța dintre noi. Simt fiori pe șira spinării, în cel mai bun sens al cuvântului. Artificiile explodează în ceață, dar abia dacă observ. Clipa asta pare să dureze o veșnicie – dar în același timp nu suficient.

Când ultima explozie se pierde în fum, nelăsând în urmă decât o ceață, mâna lui se retrage. Mă desprind de celelalte fete și mă întorc. Nici urmă de Louis.

— Hai să dansăm! strig peste muzica asurzitoare. Pot să jur că după focurile de artificii e chiar mai tare ca înainte.

Lucy scoate un „Uuuu!" și fetele mă urmează pe ringul de dans. Anouk dispăruse de ceva vreme cu câțiva dintre prietenii ei, care veniseră între timp; Lucy dăduse peste Charles – pasiunea ei – și acum dansau împreună în celălalt capăt al ringului. Cât despre Audrey, sunt aproape sigură că stă pe undeva resemnată, regretând că a venit. În ceea ce mă privește, țopăi și mă rotesc, lăsând muzica să mă pătrundă, cu inima bubuind și cu respirația tăiată. Dar nu mă pot opri să nu mă uit după Louis. Într-un final, îl zăresc în spatele barului. Îmi asum riscul și pornesc spre el.

În spatele lui e un hol întunecat, o ascunzătoare destul de decentă.

— Ce cauți aici? îl întreb, rezistând cu greu dorinței de a-mi înfășura brațele în jurul lui.

— Mă duceam acasă de la chestia aia a mea cu familia, când Max mi-a trimis un mesaj să-mi spună despre petrecerea asta.

Ia o înghițitură de bere, iar cu mâna cealaltă îmi prinde o mână. Reușește cumva să facă asta fără să se apropie un milimetru. Gestul ăsta interzis mă face să tremur.

— Știai că voi fi și eu aici?

Scanez încăperea cu privirea să mă asigur că nimeni nu ne vede, dar aglomerația e prea mare, iar partea asta a vasului e foarte întunecată. Cred că suntem în siguranță.

— Speram că vei fi, îmi răspunde Louis. Mă gândeam că poate vom reuși să fim siguri măcar câteva minute.

Lângă noi, un cuplu își face de cap la marginea ringului, nemișcați, în contrast cu cei care dansează lângă ei, de parcă restul lumii nu mai există. Sunt invidioasă.

— Poate... încep eu. Doar că la petrecere sunt foarte mulți colegi de-ai mei, nemaivorbind de profesori. Nu mă pot abține totuși să nu mă uit în jur în căutarea unui colț mai ferit – doar pentru o clipă, numai pentru un sărut –, dar chiar atunci o văd pe Audrey îndreptându-se spre mine prin mulțime.

Îmi trag mâna dintr-a lui Louis și mă îndepărtez imediat, dar îi văd expresia împietrită mult înainte să ajungă în fața mea.

— Trebuie să plecăm! strigă ea, acoperind muzica. Acum!

Nu protestez. Ceva din purtarea ei îmi spune să n-o fac.

Vasul se întorsese deja la doc, dar petrecerea nu e nici pe departe terminată. Nu spunem niciuna nimic până nu ajungem pe mal. Lucy și Anouk par că se distrează mult prea bine, așa că le lăsăm în urmă. Străzile sunt pline de lume chiar și la ora asta târzie. E o noapte atât de frumoasă... căldura verii și sărbătoarea de azi par să ne anime pe toți. Mai puțin pe Audrey, care pare stăpânită de un cu totul alt sentiment.

— Oare ce se va întâmpla dacă instructorii îi vor spune lui *Monsieur* Dabrowski că am stat atât de târziu? mă întreabă ea.

— Sunt sigură că totul va fi bine, îi răspund, deși nu sunt *chiar* atât de sigură. Nu mi-l pot imagina dându-ne binecuvântarea de a merge la o petrecere în timpul săptămânii, dar, altfel, n-am făcut nimic greșit.

— Noi suntem cei mai buni! izbucnește Audrey. Nouă ni se aplică alte reguli. N-ar fi trebuit să vin!

— Și Fernando a fost cu noi, îi zic eu, încercând să-mi păstrez calmul.

Audrey scutură însă din cap și spune:

— Băieții sunt tratați diferit!

Are dreptate. Sunt atât de puțini băieți în lumea baletului, încât le e foarte la îndemână să se simtă speciali și să li se observe talentul. Sunt mai puține roluri masculine, e drept, dar și competiția e incomparabil mai mică. Sau poate ține de faptul că băieților li se trec în general mai multe cu vederea, cine știe.

Ajungem în fața căminului, iar eu încep să scotocesc în geantă după chei. Audrey încă fumegă lângă mine.

— Cum de poți fi așa? mă întreabă ea.

O clipă îmi trece prin cap dacă nu cumva și-a dat seama după fața mea ce făceam înainte să vină după mine, dar nu cred totuși că la asta se gândește.

— Așa... cum? întreb, încruntându-mă.

Să fiu sinceră, nu mă supăr prea tare că am plecat mai repede de la petrecere. Sfârșitul ăsta de săptămână a fost extrem de obositor, în atâtea feluri! Oricât mi-aș fi dorit să mai stau și să mă fac nevăzută pe undeva cu Louis, cel mai bun lucru pe care-l pot face e să mă odihnesc cât mai bine înaintea unei alte săptămâni istovitoare de ore și repetiții.

— Spune-mi că pui cursul – și spectacolul – pe primul loc! zice ea, ignorându-mi întrebarea.

Descui ușa, oftând.

— E mult prea important, pentru amândouă, adaugă ea.

— Poți să fii sigură de asta, îi răspund încet. Holul de la intrare e cufundat în liniște. Îmi doresc la fel de mult ca tine ca totul să iasă perfect.

— Nimeni nu-și dorește asta cât mi-o doresc eu!

Urcă scările două câte două și dispare. În timp ce o urmez încet, mă întreb dacă are dreptate. Mi-am dorit mereu să fiu balerină, mai mult decât orice, dar, cumva, acum ceva e diferit.

Oare m-am schimbat? Sau să fie de vină Louis, cu ochii lui superbi și zâmbetul care îmi distrage atenția? Ori Parisul e cel care mă face să nu mai fiu eu? Îmi strâng tare ochii, încercând să alung somnul. Oricare ar fi motivul, vara asta nu se poate termina decât într-un singur fel: le voi fura inima celor de la ABT și mă voi întoarce triumfătoare acasă.

CAPITOLUL 18

Îmi făcusem atâtea griji încât aproape uitasem că azi nu aveam programul obişnuit, ci, dat fiind că ajunseserăm la jumătatea cursului, aveam să prezentăm o parte dintre dansurile pe care le învăţaserăm în ultimele două săptămâni. Dansez însă de atâţia ani în faţa publicului încât pentru mine e ceva obişnuit: lupta pentru a obţine un loc în faţa oglinzii ca să-mi prind părul şi să-mi fac un machiaj rezistent, îmbrăcarea tutu-ului alb, după care din nou o luptă, de data asta pentru un loc unde să-mi pot lega poantele în aglomeraţia din jur.

— Fetele din *Paquita*, strigă *Monsieur* Dabrowski, începeţi în două minute!

Audrey îşi priveşte reflexia din oglindă, apoi se ridică şi se duce la fetele alături de care dansează. Azi nu facem decât dansuri de grup, niciun solo, nicio miză, doar o ocazie pentru profesorii noştri de a ne evalua evoluţia într-un cadru mai formal. Fiecare dintre noi dansează de două ori,

iar costumele pe care le purtăm reflectă ideea zilei, simplitatea: alb pentru nivelul 5, negru pentru toate celelalte.

Se apropie timpul să începem. Trag adânc aer în piept, iar stomacul mi se face ghem. Aşteptam momentul ăsta. De fapt, sunt chiar încântată. Nicio balerină nu visează să danseze în faţa oglinzii, la bară. Ne antrenăm cu lunile doar ca să avem ocazia de a dansa câteva minute pe o scenă, aşa că nu mă deranjează emoţiile, atâta timp cât vin la pachet cu un spectacol în fiecare zi. Daţi-mi o încăpere întunecată plină cu necunoscuţi şi voi apărea în faţa lor hotărâtă şi concentrată la exterior, mândră şi plină de bucurie la interior.

Înainte de a mă duce în culise, îmi deschid telefonul şi citesc pentru a mia oară mesajul pe care îl primisem dimineaţă de la Louis: „Baftă la spectacol!"

Nu-l mai văzusem de duminică, adică de două zile. Îmi trecuse prin cap să-l invit azi aici, dar apoi realitatea mă adusese cu picioarele pe pământ. Oricât de mult mi-aş dori să fiu cu el, rolul lui Odile şi visul meu de a ajunge la ABT sunt mai importante. Cu toate astea, mi-e dor de el. Ne-am mai trimis câteva mesaje, dar nu mi-a mai propus o altă întâlnire. Şi probabil nici n-ar trebui să-mi mai doresc vreuna, din toate motivele care-mi ridică semne de întrebare. Mi-l scot din minte însă în momentul în care grupul din care face parte Audrey intră pe scenă.

Câţiva studenţi veniseră în culise să le vadă, aşa că mă alătur grupului. Fetele dansează o bucată din *Giselle*. În timp ce ele îşi iau poziţia, arunc o privire în jur. Profesorii şi membrii echipei ocupă primele două rânduri, iar restul îmi sunt necunoscuţi, membrii familiei şi prietenii celor

câțiva colegi din Paris care au putut ajunge într-o după-amiază de marți. Exact în momentul în care sunt pe punctul să-mi îndrept atenția spre scenă, ceva mă oprește.

Fac ochii mari, încercând să-mi dau seama dacă în al treilea rând sunt chiar mătușa Vivienne și Madeleine. Vivienne poartă o rochie deschisă la culoare, cu imprimeu floral, și își ține în poală geanta albă, iar Madeleine e foarte elegantă, îmbrăcată toată în albastru-închis și cu un pandantiv mare, auriu la gât. Nu-mi vine să cred că sunt aici! Nu le-am zis de spectacol; de fapt, ultima oară când le-am văzut, nici măcar nu știam când va fi.

Încerc să-mi dau seama cum s-a putut întâmpla asta. Îi spusesem mamei, dar nu păruse prea interesată de detalii. Dacă stau să mă gândesc, bunica Joan era la noi când am sunat. Nu cred că am zis și la ce oră va fi, dar poate și-a dat ea seama și le-a spus să vină?

Când îmi vine rândul, alerg spre mijlocul scenei să-mi iau poziția alături de alte câteva fete de la nivelul 5. Risc și arunc o privire către Madeleine și Vivienne. Madeleine observă și-mi face discret semn, apoi se apleacă spre mama ei, care se pune să-mi facă atât de entuziasmată cu mâna că lumea din jur începe să bage de seamă. E genul de întâmplare care acasă m-ar fi scos din sărite – oricât de snob ar suna, toată lumea ar trebui să știe că nu trebuie să distragi atenția unui dansator când iese pe scenă –, dar acum, că vine din partea mătușii mele în vârstă, nu pot decât să zâmbesc. Abia dacă mă cunoaște, și totuși pare atât de bucuroasă că e aici. Fluturii din stomac mi se înmulțesc. Îmi doresc ca, la sfârșitul spectacolului, mătușa mea să știe că destinul meu este acela de a deveni balerină profesionistă.

N-oi ști eu prea multe despre ea, dar bunica străbunicii mele, faimoasa *danseuse étoile*, „prim-balerină", e în spatele meu la fiecare pas. Destinul ei e și al meu, el mă poartă spre scenă. *Bourrée, waltz turn, piqué, arabesque...* și tot așa, înconjor scena din nou și din nou, cu „Valsul Fulgilor-de-Nea" din *Spărgătorul de nuci* pe fundal.

Picioarele mele se desprind energic de podea, iar mișcările se completează aproape fără efort. Mi-aș dori totuși să fie și Louis aici. Nu-mi place să o recunosc, dar poate-ar fi fost bine să-l invit. Abia după ce încheiem îmi dau seama că aterizasem în fața celorlalte fete. Ar fi trebuit să ajungem să stăm în linie dreaptă, dar eu sunt la vreo jumătate de metru în fața lor. Mă trag înapoi, încet și discret, în timp ce sala izbucnește în aplauze. Când văd fețele încântate ale celor din public uit de orice altceva. Facem o reverență, iar când ne ridicăm, toată lumea ne aplaudă în picioare. Zâmbesc cu gura până la urechi, trăgându-mi sufletul. Nu există satisfacție mai mare decât să faci o sală întreagă să trăiască o astfel de stare de bucurie, de frenezie. Iar aceasta e o senzație pe care o s-o vânez spectacol după spectacol, pentru tot restul vieții.

Vivienne și Madeleine mă așteaptă în holul principal.

— *Ma Mia*, Mia mea! exclamă Vivienne, luându-mi fața în palme, după care mă sărută pe obraji, lăsându-mi urme de salivă.

— *Merci*, mulțumesc, îi răspund eu, căutându-mi cuvintele pentru o clipă și strângând tot ce știu în franceză pentru a le putea spune cât de emoționată sunt că au bătut tot drumul ăsta pentru mine. *Merci beaucoup d'être là!*

C'est tellement gentil d'être venues! „Mulțumesc foarte mult că ați venit, e atât de frumos din partea voastră!"

Vivienne strălucește de mândrie, impresionată în mod evident de progresele mele. Mă întorc spre Madeleine:

— Cum ați aflat de spectacol? o întreb eu, încă un pic amețită după spectacol.

— Ne-a sunat Louis, îmi răspunde Madeleine încet.

Lui Vivienne i se luminează fața când aude numele lui Louis, și sunt sigură că și cu a mea se întâmplă același lucru.

— Louis? exclam eu, mai tare decât intenționasem.

Holul e plin de studenți, profesori și cei care veniseră să vadă spectacolul. Toți vorbesc, fericiți, doar Audrey stă de una singură, ceva mai în spate, în apropiere. Îi zâmbesc și îi fac un semn care sper să spună: „Ai fost foarte bună." Se mulțumește să-mi arunce o privire ciudată. Mă întreb dacă motivul e că le vede pe Vivienne și Madeleine – dovada clară a faptului că-mi petrec timpul cu familia. Nu am prea mult timp de gândire pentru că în spatele ei, vorbind cu Max, Emilie și Sasha –, îl văd pe Louis. Simte că mă uit la el și-mi prinde, pentru o clipă doar, privirea.

— Mulțumesc, încerc să-i spun, fără vorbe.

Îmi zâmbește discret, după care se întoarce spre prietenii lui. Inima mi se oprește o clipă. Mi-ar plăcea să mă pot duce chiar acum la el și să-l întreb cum i se păruse spectacolul, dar și întâlnirile astea secrete au ceva foarte romantic.

Cu engleza stricată a lui Madeleine și franceza mea jalnică, reușesc totuși să pun cap la cap restul poveștii. Se pare că, acum câteva zile, Louis o sunase pe Vivienne să-i mai mulțumească o dată pentru cină. Ea îi spusese că speră să o mai vizitez, dar Louis îi reamintise că e posibil să nu mai

am timp să o fac. Îi mai spusese și de spectacol, dar și cât de fericită aș fi dacă m-ar vedea dansând. Mai mult decât atât, se dusese chiar să le ia de la gară.

— Mama îl place foarte mult, mai adaugă Madeleine, zâmbind sugestiv.

Și eu, îmi spun. Dar nici nu e nevoie să o zic cu voce tare, sunt sigură că își pot da seama de asta după expresia de pe fața mea. Mă întorc să văd dacă mai e aici, dar holul se golise, nu mai rămăseseră decât câțiva studenți.

— Trebuie să plecăm, îmi spune Madeleine. Mama se teme să nu pierdem trenul spre casă, adaugă ea râzând.

Îmi ia o secundă să-mi dau seama ce vrea să spună. Parcă a trecut o viață de când coboram în fugă din mașina ei în fața gării închise. Încă o dată îmi blestem franceza de baltă. În schimb, ea caută o clipă în poșetă și scoate un plic micuț, pe care mi-l oferă. Ochii îi sclipesc când îl deschid și scot două fotografii vechi, sepia, cu marginile zdrențuite. În ambele apare aceeași tânără brunetă. Într-una, e pe o stradă pietruită, stă împreună cu alte două fete în fața unei clădiri. Cea de-a doua o înfățișează în costum de balet – poante, un cardigan scurt și fustă lungă din tul –, în prima poziție.

Vivienne începe să vorbească repede, însoțindu-și cuvintele de gesturi ample, dar își dă apoi seama că nu înțeleg prea multe. Am nevoie de Louis. E mult mai puțin amuzant să fac asta fără el. Vivienne renunță și se întoarce spre Madeleine:

— *Dis à Mia.* Spune-i Miei.

Ceea ce Madeleine și face:

— Noi credem că ea e... fata... știi tu, balerina din povestea noastră.

Madeleine nu pare la fel de emoționată ca mama ei. Vivienne arată spre dosul celei de-a doua poze, așa că o întorc și descopăr câteva cuvinte, scrise cu o caligrafie deosebit de frumoasă:

Élise Mercier,
Opera din Paris, 2 februarie 1880

Rămân cu gura căscată.

— *C'est vraiment elle?* „Chiar ea e?" o întreb pe Vivienne.

Rânjește și aprobă din cap în același timp:

— Élise Mercier. Strămoașa ta: o balerină în fața Operei din Paris.

În clipa asta, nici nu mai contează dacă Degas a pictat-o sau nu. Fotografia asta e o comoară în sine.

— Mama le-a găsit în pod după ce ai plecat, îmi explică Madeleine în franceză, iar Vivienne îmi așteaptă reacția. S-a gândit că te poate ajuta să găsești tabloul lui Degas. O privește pe mama ei, după care adaugă încet: În cazul în care există unul.

Gândul mă umple de căldură. Îmi vine să o sun pe mama și să-i zic: „Ți-am spus eu!" Mai mult decât atât, abia aștept să-i spun bunicii Joan că a avut dreptate în tot acest timp. Dar mai mult decât orice, îmi doresc să-i dau pe toți la o parte, să mă arunc în brațele lui Louis și să-i spun să-și pună casca de motociclist. Căci aventura nebunească în care am pornit în ziua în care ne-am întâlnit pe treptele școlii abia acum începe, de fapt.

CAPITOLUL 19

A doua zi, dansul e deja amintire. Am intrat în linie dreaptă cu spectacolul de final, așa că totul începe să pară din ce în ce mai real. La repetiții mă simt tot mai tensionată și e evident că la fel sunt și colegii mei. Nu mai stăm de vorbă cum făceam de obicei înainte să vină profesorii, cearcănele ni s-au adâncit, iar zâmbetele ni s-au împuținat. Ca și cum faptul că mai sunt doar două săptămâni până la spectacol nu e destul, azi avem prima întâlnire cu echipa care se ocupă de costume la Opera din Paris.

După oră, mă îndrept spre Departamentul costume, aflat la etajul de sub recepție. În drum, fac ceea ce fac de fiecare dată când ajung în partea asta a clădirii: mă opresc la tabelul cu informații și mă uit la distribuția pentru repetițiile din ziua următoare. Urmăresc rândurile cu degetul, în timp ce inima îmi bate să-mi spargă pieptul, deși știu exact ce voi vedea – Mia Jenrow (eu! eu! eu!) în dreptul numelui „Odile". Nu mă plictisesc niciodată.

Rămân o clipă în fața tabelului care anunță distribuția, luându-mi porția de încredere pentru următoarea zi.

Câteva minute mai târziu, așteptarea îmi face mâinile să mă furnice în timp ce o femeie pe nume Valérie îmi arată un costum negru, brodat, cu un tutu atașat. Bineînțeles că mă gândesc că e *al meu*, dar se dovedește că mă înșel. Minunat.

— Myriam Ayed a purtat costumul ăsta în ultima punere în scenă a *Lacului Lebedelor*, îmi spune ea, iar ochii îi strălucesc.

Rămân cu gura căscată.

— Myriam Ayed a purtat costumul *ăsta*?

— Nu-ți face griji, a fost dus la curățat, râde Valérie.

Încep să țip:

— O să port costumul de Lebădă Neagră al lui Myriam Ayed!

Lângă mine, Audrey primește aceleași recomandări atente de la una dintre colegele lui Valérie. Își dă ochii peste cap. Îmi dau seama că și costumul ei de Lebădă Albă fusese purtat tot de Myriam Ayed, dar Audrey e prea rece ca să se lase emoționată de ceva de genul ăsta.

Mă întorc la costumul negru din tul pe care-l țin în brațe. E moale și țepos în același timp și, deși are nevoie de câteva reparații – câteva broderii s-au desfăcut, iar la piept are o mică ruptură –, e o senzație minunată să-l țin în brațe. Mi-l pun peste costumul pe care îl port și dau la o parte bretelele, ca să văd mai bine decolteul în formă de inimă. La modul cel mai serios, e o experiență extracorporală.

— Să vedem, spune Valérie după ce termin de îmbrăcat.

Mă studiază atent, după care își ia trusa de cusut.

— Ups, face ea, înțepându-mă ușor în coapsă cu acul. E atât de gros tulul acesta!

Oare ar fi prea ciudat să-i spun că poate să mă înțepe cât vrea ea? Balerinele sunt obișnuite cu durerea. Ne însoțește în fiecare zi, fie că e vorba de unghiile despicate sau de mușchii încordați.

Audrey se învârte ca să o ajute pe croitoreasă, care începe să coasă topul la spate. Acum e cu fața la mine, așa că mă studiază de sus până jos, cu fața impasibilă.

— Ai dansat bine, îmi spune ea, pe un ton care nu lasă să se întrevadă nimic. *Fouetté*-urile îți ies mai bine.

Înainte să venim aici, avuseserăm repetiție cu *Monsieur* Dabrowski, care, ca de fiecare dată, ne făcuse praf: „Nu vă mai bulucîți așa! Sunteți lebede, pentru Dumnezeu, nu cai!"

— Ah... zic eu, luată prin surprindere. Audrey Chapman îmi face un compliment de bunăvoie. Of, Paris, oraș al miracolelor!

— Sunt impresionată, continuă ea, dând din umeri, ca și cum mi-ar putea citi gândurile.

— Mulțumesc. Tu ai fost fantastică. Mereu ești.

Audrey ridică din nou din umeri, dar chiar și gestul ăsta îi trădează oboseala. Văd cum i se lasă efectiv umerii în timp ce se îndepărtează.

Adevărul e că *Monsieur* Dabrowski e deosebit de dur, mai ales cu noi, cei în rolurile principale. Nu auzim decât: „Unde ți-e sufletul, Audrey? Ești o tânără îndrăgostită de un prinț care te poate scăpa de blestem, oare asta nu înseamnă chiar nimic pentru tine?" Nu renunță niciodată. Sau: „Picioarele alea trebuie să fie mai ferme, Mia! Trebuie să te susțină tot timpul ăsta! Ce-ai de gând să faci

la spectacol, să țopăi ca un iepure?“ Ba chiar l-a făcut pe Fernando Oompa Loompa[1], ceea ce e destul de amuzant, de altfel, dacă mă gândesc cât e de înalt.

— Cum e? mă întreabă Valérie, conducându-mă spre oglinda imensă, care acoperă tot peretele. Se așază în spatele meu, zâmbind mulțumită de iscusința ei.

— Perfect, mulțumesc!

Vede o bucată de material desprinsă la talie și o prinde cu un ac, spunând:

— Mai e nevoie doar de un mic retuș aici.

Ceva mai târziu, eu și Audrey ne scoatem costumele, atente la ace. Valérie ne spune că săptămâna viitoare vor reveni pentru o nouă probă și vor atașa tutu-urile.

— Vedeți să nu slăbiți până atunci, mai zice ea. Știm cât de stresate puteți fi.

— Nu-ți face griji, doza zilnică de *croassants* n-o să lase să se întâmple asta, spun eu, zâmbind.

Audrey chicotește, apoi ne întoarcem prin școala pustie. Când ajungem la ușă, mă opresc și-i spun:

— Știi, de fapt, eu mai am ceva de făcut... Ne vedem mai târziu.

— Ah, face Audrey, fără să pară prea surprinsă. Unde te duci?

— Ies puțin, îi răspund, cu vocea mai tensionată decât mi-aș dori. Ce altceva aș putea să-i spun?

---

[1] Bățtinași din Loompaland, scunzi, cu pielea portocalie și părul verde, personaje din *Charlie și fabrica de ciocolată*, romanul scriitorului britanic Roahld Dahl. Micuților Oompa Loompa le place să cânte și să danseze; aici, referire la dansul lor caraghios (n. tr.).

— Hmm, zice ea, ridicând o sprânceană.

— Păi da, m-a invitat mătușa la cină, adaug eu, încercând să rămân impasibilă, deși simt cum mă înroșesc la față.

Audrey mă privește serioasă.

— A, da, mătușa, zice ea, ușor sarcastică.

Notă pentru mine: nu cumva să o mai subestimez vreodată. Nu e ușor de prostit.

— Da, ea... încep, gata să mă afund și mai mult în minciună, dar ceva din privirea lui Audrey mă face să mă opresc. Nu stau mult, continui, o să fiu pregătită pentru repetiția de mâine dimineață.

Audrey dă din cap și spune:

— Distracție plăcută.

Cred că sunt cele mai ciudate cuvinte pe care mi le-a spus vreodată.

— Serios?!

— Serios.

Și, poate pentru prima dată, ne zâmbim.

De data asta, nici eu, nici el nu mai suntem puși pe surprize. Nu m-am mai lăsat pradă emoțiilor și nici n-am mai stat să mă gândesc de o mie de ori. Mi-am făcut în sfârșit curaj să accept ce vreau să fac și i-am trimis un mesaj lui Louis prin care îl invitam la cină la restaurantul lui preferat. Drept urmare, în momentul ăsta îl aștept pe o stradă foarte cunoscută din arondismentul 9, sub o firmă luminoasă pe care scrie „Hôtel Amour". Exact, asta alesese Louis, un loc care se numește „Hotelul Dragostei". N-ai cum să inventezi așa ceva. Dacă am învățat ceva în timpul ăsta despre francezi, e că nu se tem să fie

romantici. Ceea ce la americani ar părea exagerat e normal în Parisul care roiește de Cenușărese moderne îmbrăcate în tricouri marinărești, date cu ruj roșu și cu părul decolorat de soare săltându-le pe umeri, care se duc relaxate să se întâlnească de acum cu cavalerii lor în armură strălucitoare. Sau cu o Vespa strălucitoare, în cazul meu.

— Mia! strigă Louis imediat ce-și scoate casca.

Cum nu știu dacă rămânem la pupăturile tradiționale pe obraji sau am trecut deja de faza asta, mă hotărăsc să abordez varianta americană și-l strâng în brațe.

— Sunt sigur că nu ți-a mai zis nimeni asta până acum, îmi spune el în timp ce ne îndreptăm spre masa pe care o rezervasem în grădina luxuriantă din spatele restaurantului, dar trebuie să-ți spun că ai dansat minunat ieri! Trebuie să sărbătorim!

Izbucnesc în râs, dar el pare foarte hotărât, așa încât când ni se ia comanda, spune:

— *Deux coupes de champagne!* „Două pahare de șampanie!" Din partea mea, îmi zice apoi.

Fac ochii mari:

— Ai comandat șampanie?!

Louis ridică din umeri:

— Ai băut vin când am fost la mătușa ta!

Cu toate că are dreptate, acum e totuși altceva. Una e să bei câteva înghițituri de vin la o reuniune de familie și alta e să bei o șampanie scumpă la o întâlnire pe o terasă superbă, într-o noapte fierbinte de vară, printre parizieni. E un pic prea pentru oameni mari, am senzația că joc rolul unei Mia adulte.

Dar, dacă e să fiu sinceră, am senzația că am îmbătrânit cu cinci ani de când am ajuns aici. Habar n-am avut cât de normal o să mi se pară să am grijă de mine de una singură într-un oraș străin, dar m-am descurcat destul de bine până acum. Chiar mai bine decât mă așteptasem, dacă stau să mă gândesc.

Chelnerița ne aduce două pahare înalte pe care le umple ceremonios cu șampanie și ni le pune în față.

— *À toi!* „În cinstea ta!" spune Louis, ridicându-l pe al lui.

Îl iau pe al meu și spun, la rândul meu:

— Și a ta!

— Bine atunci, în cinstea noastră! zice Louis, apăsând pe *noastră* și privindu-mă cu subînțeles.

Îi susțin privirea, iar el îmi face cu ochiul. În sinea mea, mă felicit că reușesc să nu roșesc. *Cred.* Iau o mică înghițitură care îmi pișcă limba, după care scot cele două fotografii din geantă și le împing către el pe masă.

— Am ceva să-ți spun, încep eu, un pic ametită.

— Lasă-mă să ghicesc, îmi răspunde Louis. Vivienne a găsit în pod pozele astea și ți le-a dat după spectacol ca să poți găsi pictura lui Degas.

Gata cu amețeala.

— *Désolé!* „Îmi pare rău", nu m-am putut abține, adaugă el, râzând.

Abia atunci încep să pun lucrurile cap la cap.

— Să înțeleg că ai avut ceva de-a face cu asta? îl întreb eu.

Louis ridică inocent din umeri și spune:

— Ce pot să spun? Bunicile mă iubesc.

Nu doar bunicile, mă gândesc eu. Abia acum *roșesc* de-a binelea.

Chelneriţa se întoarce să ne ia comanda, dar încă nu sunt gata să mă uit în meniu, aşa că ne mai lasă timp. Trag adânc aer în piept şi spun:

— Vreau să te rog ceva. Nu mai e mult până plec, dar sunt pregătită să bat tot Parisul, să scotocesc toate muzeele, să vorbesc cu toţi colecţionarii de artă, ba chiar să intru prin efracţie în vreun pod, dacă va fi nevoie, ca să găsesc dovada că Degas a pictat-o pe această balerină. Aş fi atât de fericită dacă aş putea rezolva asta înainte să mă întorc acasă! Ai vrea să faci toate astea cu mine?

— Louis zâmbeşte, apoi spune:

— Da, Mia. Aş face orice ca să fii fericită.

Se anunţă cod roşu de obraji în flăcări, dar nu-mi pasă.

— I-am povestit mamei despre tine, zice el atunci, înainte să mai ia o înghiţitură de şampanie.

Ochii dau să-mi iasă din orbite.

— Serios?

Aprobă din cap.

— Da, i-am povestit despre o balerină frumoasă şi talentată cu o legendă minunată, spune el, apoi face o pauză. După care da, i-am zis şi despre tine.

Are un ton aşa de neutru că îmi ia o clipă să mă prind. Dau ochii peste cap.

— Aşa, şi ce părere are mama ta despre balerina asta frumoasă şi talentată?

— I-a plăcut foarte mult povestea ei. În plus, cunoaşte o mulţime de oameni din lumea artelor aici, în Paris. Cu unii a lucrat, alţii sunt prieteni de-ai unor prieteni... Mi-a dat numărul de telefon al unui curator de la Musée d'Orsay.

Îmi țin respirația, abia așteptând continuarea.

— Și?

— Se pare că are un doctorat în Impresionism sau ceva de genul ăsta. Numele ei este Charlotte Ravier, dar eu îi zic „dr. Pastel".

Chicotesc și iau telefonul ca să-mi notez numărul, dar Louis scoate din rucsac un carnețel și un stilou, deschide la o pagină goală și scrie numele, numărul de telefon și adresa de e-mail. Apoi, din câteva mișcări rapide, desenează o balerină care se învârte cu mâinile ridicate deasupra capului. Zâmbesc impresionată în timp ce el rupe pagina, dar el doar ridică din umeri. Plănuim să o sunăm a doua zi și nu ne mai luăm ochii unul de la altul întreaga seară. Comandăm, dar nu-mi pot aminti ce am luat. Poate paste. Sau pește. Sau la fel de bine un cactus, la cât de atentă am fost. Nimic nu e atât de important ca felul în care mă privește el. Râdem și mâncăm, povestim și bem șampanie.

Când îi amintesc că eu plătesc, Louis protestează vehement, dar rămân pe poziție. *Eu* l-am invitat și, oricât de mult ar mormăi, număr banii, îi las pe masă, apoi îi zic că mă poate răsplăti ajutându-mă să găsesc tabloul.

Când ieșim din restaurant, mă ia de mână. Mă furnică tot brațul când mă atinge. Câteva fete trec pe lângă noi și se uită la el. *Da, știu, nu-i așa?* îmi vine să le spun. *Nici mie nu-mi vine să cred.* Pentru că ăsta e adevărul: nici mie nu-mi vine să cred. De când am ajuns în Paris, nimic nu a fost așa cum mă așteptam eu. Luni întregi am visat la cum va fi vara asta, dar niciodată n-aș fi reușit să-mi imaginez așa ceva și refuz să mă gândesc că o să las toate astea în urmă în curând.

— M-aș oferi să te conduc acasă, spune Louis când ajungem la Vespa lui, dar am senzația că seara nu s-a terminat încă.

Dau din cap, căci am gura prea uscată ca să pot scoate un cuvânt.

— Ar fi prea siropos să te duc în cel mai turistic cartier din Paris? mă întreabă el cu un zâmbet larg. Nu e departe.

Oricât de emoționată aș fi când sunt cu el, știe cum să mă facă să mă simt bine.

— Păi, îmi plac dulciurile, mai ales cele franțuzești, îi răspund eu.

Nenumărate trepte mai târziu, ne aflăm în fața bisericii Sacré-Coeur, în inima cartierului Montmartre. Încă ne mai tragem sufletul după urcuș, dar priveliștea îmi taie complet respirația. Soarele tocmai apune peste acoperișurile din ardezie. Mă uit spre orizontul nesfârșit și probabil Louis ghicește ce caut, căci mă trage de mână și arată fără vorbe undeva în dreapta, în direcția Turnului Eiffel, care se poate vedea în depărtare.

— Chiar e real ce văd? întreb eu.

Louis stă în spatele meu, îmi înconjoară mijlocul cu brațele, admirând priveliștea, și îmi șoptește la ureche:

— Așa sper.

Simt cât de tare îi bate inima și-i inspir cu nesaț mirosul când se lipește de mine. Își lasă capul pe umărul meu și simt că aș putea sta așa toată noaptea. De fapt, nu: aș vrea să mă întorc și să-l sărut, dar sunt atâția oameni în jur că abia dacă ne putem mișca.

— Vino, spune el, rupând magia momentului.

Mă conduce pe străduțele încâlcite, pline de restaurante, galerii de artă și magazine de suvenire. Observ că aproape la fiecare colț e câte o clătitărie, dar atracția principală e o piață pietruită, Place du Tertre, unde numeroși artiști își expun lucrările. E plin de lume, așa că n-avem încotro și încetinim, admirând tablourile – unele moderne și abstracte, în timp ce altele, clasice, înfățișează împrejurimile. Ceva îmi atrage atenția.

— Ce e asta? îl întreb pe Louis arătând spre un artist care îi face o caricatură unei fetițe oprite în fața lui. Părinții fetei privesc cu mândrie cum îi desenează urechi gigantice și dinți lungi. Trecurăm pe lângă mulți oameni cărora li se făceau portrete în diverse stiluri, dar caricaturile par de departe cele mai populare.

Louis dă din umeri:

— Ceva ce face toată lumea pe aici.

— Hai și noi! zic repede și mă uit în jur, căutând artistul potrivit. Descopăr o femeie care tocmai termina un portret.

— Ce? Nu! exclamă Louis, roșind ușor. Doar turiștii fac asta!

Îl trag de mână și nu-mi rezistă.

— Dar eu *sunt* turistă, îi spun, arătând spre locul care tocmai se eliberase și o întreb pe pictoriță dacă putem să ne așezăm. Ți-am zis, adaug apoi, că mă dau în vânt după dulcegării.

Louis chicotește și își dă ochii peste cap în același timp.

— *Comme ça*, „așa", ne arată pictorița cum să stăm, punându-mă să mă așez și să stau puțin înclinată, iar pe Louis să îngenuncheze în fața mea.

Femeia se încruntă puternic în timp ce se uită de la noi la blocul de schițe din fața ei, cărbunele aleargă zgomotos pe hârtie, iar eu mă străduiesc să nu-l privesc pe Louis.

— *Et voilà!* „Iată!" spune ea după o vreme, terminând.

Se uită la noi zâmbind, iar eu aproape sar de unde stau ca să văd rezultatul. Mie îmi desenase un coc atât de mare că părea un halou care-mi înconjura capul și niște buze pline, întunecate, iar Louis avea niște sprâncene atât de groase că practic îi acopereau ochii și un maxilar ascuțit ca o lamă.

— Arăți minunat, spune Louis, privind peste umărul meu.

— Nici tu nu arăți rău deloc.

Louis plătește caricatura înainte să apuc să-mi scot portofelul.

— E cadoul meu pentru tine, îmi spune el, dându-mi hârtia, rulată frumos. O amintire a timpului petrecut în Paris.

— *Merci*, le spun și lui, și artistei, după care o iau și o bag în geantă.

Ne îndepărtăm, iar Louis oftează adânc când intrăm pe o străduță ceva mai liniștită.

— Sper că-ți vei aminti de mine, spune el.

— Desigur! Nu cred că voi uita vreodată... vara asta. Aș fi vrut să spun *pe tine*, dar se pare că inima mea are propria ei voință.

— Nu știu ce-o să fac, continuă Louis, privind în jos.

— La ce te referi? îl întreb eu.

Strânge din buze.

— La tine. La mine. La plecarea ta, în timp ce eu rămân aici.

Dau încet din cap, în timp ce lacrimile îmi umplu ochii. Oare s-a gândit la asta în tot acest timp? Dacă stăm să ne gândim, nu e prea înțelept să începem o relație. Sunt atâtea motive să nu o facem! Dar, cel puțin în ceea ce mă privește, ideea de a nu fi împreună cât timp simțim așa este de-a dreptul... ridicolă. Inacceptabilă. Ceva ce voi regreta toată viața.

— Mi-aș dori atât de mult să pot rămâne, reușesc să spun după ce ne privim fără cuvinte o vreme.

— Nu cred că vorbești serios, mă contrazice el trist. Visul tău e să ajungi la ABT. Iar baletul va fi mereu pe primul loc, chiar tu ai spus-o.

— Da, dar... încep eu. Are dreptate, dar, în același timp, se și înșală. Ce am învățat vara asta nu are nimic de-a face cu baletul. E drept că am aflat că am potențial și că am o șansă reală să ajung la ABT. *Monsieur* Dabrowski a crezut suficient în talentul meu cât să-mi încredințeze rolul lui Odile, iar mie nu-mi mai e atât de teamă de eșec ca atunci când am venit. Să fiu balerină e tot ce îmi doresc, dar viața mea nu se rezumă numai la asta. În inima mea e loc pentru multe altele – și în mod sigur pentru Louis.

— Baletul nu e pe primul loc în momentul ăsta, ci noi, îi spun eu, apropiindu-mă de el.

Louis face ochii mari și mă trage spre el. Clipa asta e altfel, tensionată, plină de așteptare. Îmi trec brațele pe după gâtul lui. Louis se apropie mai mult și își sprijină fruntea de a mea.

Îmi frec nasul de al lui și-i trag încă o dată în piept aroma, de soare amestecat cu cedru. Inspir adânc, încercând să mi-o întipăresc cât mai bine în memorie. Momentul

ăsta e perfect: zgomotul îndepărtat al străzii, căldura aerului, mirosul dulce al respirației lui. Inima mea nu mai poate rezista, așa că-mi desfac buzele și pornesc în căutarea alor lui.

Sunt sigură că ați mâncat *croissants*, măcar o dată. Se găsesc aproape oriunde. De obicei, au un gust fin, uneori chiar destul de fad. La Paris, în schimb, sunt complet diferiți de tot ce ați gustat până acum. Sunt calzi și moi, aurii și plini de unt. Ca niște norișori proaspăt scoși din cuptor, delicios de decadenți. Poate că *arată* la fel ca orice alți *croissants*, dar sunt de departe mai buni, din toate punctele de vedere. De ce mă gândesc la asta acum? Pentru că așa sunt și săruturile. Nu știi cum sunt cu adevărat până nu ai parte de unul în Paris. Iar acum pot să spun cu mâna pe inimă că sărutul franțuzesc e de un milion de ori mai bun în Paris.

CAPITOLUL 20

Dansatoare fiind, sunt și în măsură să înțeleg cum funcționează corpul uman. Spre exemplu, dacă fac o sută de releveuri, știu că a doua zi mă vor durea gambele. E normal, ba chiar înseamnă că le-am executat corect. Așa știu și că voi avea buzele umflate în dimineața imediat următoare după lecțiile de sărut franțuzesc cu Louis (1, 2, 3 și 4 – să zicem doar că a fost un curs intensiv). În timp ce mă pregătesc pentru oră, îmi trec degetele peste ele de câteva ori și îmi verific fața în oglinda din vestiar. Nu se vede nimic, dar nici nu am nevoie de vreun semn ca să-mi amintesc de noaptea trecută. Louis abia dacă m-a lăsat să respir, dar asta nu m-a deranjat deloc, respirația părea oricum total opțională în acele momente. Aș zice că mă simt de parcă aș merge pe curcubeu, dar e chiar mai bine decât atât: fac piruete în sus și-n jos pe un curcubeu de fericire.

Care dispare undeva în jurul orei 8:50, când ies din vestiar. *Monsieur* Dabrowski mă așteaptă în față:

— *Mademoiselle* Jenrow, trebuie să vorbim.

Arată apoi spre cel mai îndepărtat studio, care acum e gol. Când intru, mă întreb deja dacă o să mai ies vie de aici.

— Ia loc, îmi spune el.

Îmi amintesc ziua în care mi-a zis că voi fi mutată la nivelul 5. Același loc, aceiași doi oameni, dar de data asta n-am nicio îndoială: nu are vești bune.

Mă așez pe o bancă, iar el își trage un scaun.

— Voiam să vorbesc cu tine despre spectacol.

Mi se strânge inima. Încercasem din răsputeri să-mi scot asta din cap, dar bineînțeles că observase. Oare cum de-mi trecuse prin cap că n-avea să o facă?

— Ce s-a întâmplat, *Mademoiselle* Jenrow?

Cum nu zic nimic, insistă:

— Nu știi?

Trag aer adând în piept și spun:

— Ba da. Până la urmă, trebuie să accept și să termin odată cu asta. Am ratat ultimul pas.

Aprobă încet din cap.

— Și? insistă el.

— Diferența nu a fost foarte mare, dar probabil că nu m-am sincronizat cu celelalte fete.

Asta e, Mia, îmi spun. S-a întâmplat și nu mai e nimic de făcut acum. Trebuie să continui să-mi repet asta...

— Crezi că publicul a observat?

Mă uit în jos, cu gâtul sufocat de emoție. N-o să-mi facă viața ușoară, e clar. Nu zic nimic.

— Știu că te-au aplaudat toți, că ți-au apreciat dansul, dar chiar ai dat tot ce aveai mai bun?

Tonul lui devine mai aspru, disprețuitor chiar.

Dau din cap. Oftează puternic, iar când îmi ridic ochii, îi întâlnesc privirea rece, ca de piatră.

— Eu aș spune că nu ai făcut-o. Poate-ai să zici că standardele mele sunt prea ridicate, *Mademoiselle* Jenrow. Poate că-ți vei spune că aproape nimeni nu poate atinge nivelul de perfecțiune pe care-l aștept de la studenții mei. Și poate că, în multe feluri, așa și este.

Face o pauză, dar nu cred că se așteaptă să-i răspund ceva. Chiar ratasem un pas. În sinea mea, știusem oricum că aveam să dezamăgesc chiar înainte să apuc să o fac.

— Îmi pare rău, reușesc să spun într-un final, încercând să umplu cumva tăcerea.

— Nu sunt aici pentru scuze, ci ca să mă asigur că înțelegi despre ce e vorba.

— N-o să se mai întâmple, promit.

Ce tâmpenie! Nimeni nu poate promite că nu-și va mai pierde vreodată controlul, nici măcar o balerină. Ne antrenăm din răsputeri, repetăm pașii de sute de ori, dar nu putem ști cu siguranță ce se va întâmpla în momentul în care se aprind luminile și intrăm pe scenă.

Monsieur Dabrowski schițează o grimasă. Mă uit la ceasul de deasupra ușii. Trebuie să începem curând, iar sala noastră e în capătul celălalt al holului, dar el nu pare să se grăbească.

— Vezi tu, în clipa în care am văzut pasul acela, am știut că am o problemă, ceea ce înseamnă că și tu ai una. Ai unul dintre rolurile principale. Ești Lebăda mea Neagră. Ți-am dat șansa de a-ți deschide aripile în fața directorilor unor companii de balet din toată lumea.

Reușesc să îngaim, înțelegând acum ce încearcă să-mi spună:

— *Monsieur* Dabrowski, vă implor, nu-mi luați rolul!

— Dar nu e rolul „tău", *Mademoiselle* Jenrow! Sute de balerine l-au avut înaintea ta și vor mai fi sute și după tine. Nu ți se datorează nimic!

Are dreptate, îmi vine să-mi dau una că am fost în stare să spun asta. Nu știu ce aș putea face ca să îndrept situația, dar trebuie să încerc:

— Spuneți-mi ce trebuie să fac și o voi face!

Nu-mi răspunde nimic, doar mă studiază o vreme, apoi spune:

— Vreau să te concentrezi. Să nu te lași distrasă.

Îmi duc degetele la buze. Încă mai simt buzele lui Louis pe ale mele. E prea târziu, am fost deja distrasă.

Aprob din cap și spun:

— N-o să vă dezamăgesc!

Monsieur Dabrowski scoate un sunet nervos și se ridică. Pentru o clipă, am senzația că o să iasă din încăpere, în schimb, începe să se plimbe încolo și-ncoace, încet și plin de grație, în încălțările negre de piele pe care le poartă în fiecare zi.

— Dar deja ai făcut-o! Am văzut mult potențial în tine, așa că am fost cu atât mai dezamăgit să-mi dau seama că m-am înșelat.

Simt cum totul se strânge în mine de frică:

— A fost doar un pas... Nu vi s-a întâmplat niciodată să ratați vreunul?

Oftează.

— Ba da, chiar de mai multe ori. Odată, pe când dansam în *Frumoasa din Pădurea Adormită*, în Moscova, aproape mi-am scăpat partenera în mijlocul unui pas în doi.

Se îndreaptă încet spre fereastră înainte să continue.

— Dar noi nu vorbim acum doar despre o simplă greşeală, ci despre cum îţi ratezi viitorul pentru o aventură de-o vară. Şi e doar vina ta, *Mademoiselle* Jenrow.

Îngheţ. Mintea mi se goleşte brusc, încerc să procesez ceea ce tocmai am auzit.

— Ceea ce faci în afara acestor ziduri nu e treaba mea. Dar dacă eşti lebăda mea şi aflu că-ţi consumi energia în fiecare seară flirtând prin oraş când mai ai doar câteva săptămâni ca să înveţi unul dintre cele mai grele roluri de balet... păi, *asta* chiar e treaba mea.

Înghit în sec, incapabilă să scot o vorbă. Sunt sigură că Louis n-a scos o vorbă. De ce ar fi făcut-o? Doar ştie cât de important e pentru mine să-l impresionez pe tatăl lui, nu atât pentru a avea succes aici, ci pentru viitorul meu ca balerină. Dacă *Monsieur* Dabrowski nu e convins că sunt complet dedicată baletului, n-o să mă recomande nimănui. Sau chiar mai mult, o să le spună să mă evite, ceea ce e şi mai oribil, iar cariera mea se va sfârşi înainte chiar să fi început.

— Nu e ceea ce credeţi! Ce e între Louis şi mine...

— A fost şi între el şi alte fete, mi-o taie el.

— Poftim?!

Abia reuşesc să vorbesc, vocea mi-e mai mult o şoaptă. Lacrimile pe care mi le stăpânisem cu greu până acum încep să mi se rostogolească pe faţă, dar nu mă obosesc să mi le şterg. Nu pot să cred ce se întâmplă.

Monsieur Dabrowski oftează iritat:

— I-am spus lui Louis să nu mai piardă timpul pe aici. Problema lui e că... pur și simplu nu are un vis al lui. Nu înțelege cum e. Dar fetele astea... ele au un scop, un viitor. Cărora le dau cu piciorul pentru o mică distracție.

— Ce fete? întreb eu, dându-mi seama prea târziu că întrecusem orice limită.

Serios, chiar stau să-mi dezbat viața personală cu directorul artistic al Institutului Operei din Paris? Cred că mi-am pierdut mințile, dar, judecând după privirea lui, e prea târziu pentru regrete.

Lacrimile nu se mai opresc. Acum chiar trebuie să mi le șterg, nu mai reușesc să văd printre ele.

Monsieur Dabrowski schițează o grimasă, apoi se uită în altă parte, lăsându-mă să-mi revin puțin, apoi spune:

— N-am vrut să te fac să plângi... dar, *Mademoiselle* J... Mia, continuă el, cu vocea ceva mai blândă, trebuie să hotărăști ce e mai important pentru tine. Și trebuie să o faci chiar acum. Nu-ți iau rolul pentru o singură greșeală, dar e ultima dată când îți spun asta: ai șansa de a-ți construi o carieră ca balerină. Ai de gând să-ți bați joc de ea?

Se îndreaptă apoi spre ușă, dar eu nu sunt în stare să mă mișc.

— Hai, stai puțin și revino-ți, adaugă el. Ne vedem apoi în sala de curs.

Rămân singură. Mă scurg pe podea, scuturată de suspine zgomotoase, dar nu-mi pasă dacă mă aude cineva. Louis fusese atât de înțelegător când îi spusesem că nu vreau ca nimeni de la școală să afle despre noi. Chiar am

fost impresionată de calmul și respectul lui. Dar poate că-i convenea și lui situația...

Oare cu câte alte fete mai făcuse asta? Mă izbește însă o idee chiar mai chinuitoare: dacă se vede în timpul ăsta și cu alte balerine?

Cum am putut să fiu atât de proastă?

Mă uit în jurul meu prin studioul gol, privesc pianul negru, lucios și lumina care pătrunde prin fereastră. Claxonul unei mașini ajunge până aici. Afară, e o zi obișnuită. Din geanta pe care o lăsasem pe bancă se ivește vârful uzat al unei poante, alături de costumul meu de un alb imaculat – medalia mea de onoare. Doar că eu nu sunt demnă de ea. De ani de zile îmi doream să intru într-un astfel de program; visam dintotdeauna la un rol de o asemenea importanță. Îmi promisesem că nu voi lăsa nimic să se pună în fața visului meu. Dar exact asta făcusem.

CAPITOLUL 21

A trecut mult timp până am reușit să mă mișc. Mușchii îmi ard când mă ridic de pe podea, iar genunchii îmi trosnesc când îmi scot picioarele de sub mine. Mă opresc la baie, să mă spăl pe față și să-mi aranjez părul. Nu știu unde găsesc puterea de a intra la oră, dar când ajung la jumătatea drumului, *Monsieur* Dabrowski îmi face un semn discret, dându-mi de înțeles că pot să-mi reiau locul la bară. E prima dată când i se permite unui elev să întârzie, de aceea mulți colegi mă privesc confuzi.

Mi se mai întâmplase să trebuiască să dansez, deși aveam gripă. Dansasem chiar și cu picioarele pline de răni, cu degetele umflate. Dar niciodată până acum nu mai dansasem cu inima frântă. Nu-mi doream decât să fug la cămin, să mă târăsc în patul meu și să nu mă mai dau jos din el. Dar asta ar însemna că aș pierde timp important la repetiții și să o dezamăgesc pe Odile. Și cred că am făcut-o deja destul până acum. Sunt atât de furioasă pe Louis că m-a

făcut să mă simt specială, dar încă și mai mult pe mine însămi, pentru că am lăsat un băiat să se pună în calea celui mai important vis al meu.

Ani de zile le-am tot spus părinților mei că o să fac orice e nevoie ca să devin balerină. De când îmi amintesc, la fiecare zi de naștere nu mi-am dorit decât echipamente de dans. Am renunțat la toate sfârșiturile de săptămână. Am fost sârguincioasă, motivată, concentrată. Am citit biografiile celor mai cunoscute balerine și în toate am regăsit aceeași idee: singurul mod în care poți reuși în lumea asta este dorindu-ți-o mai mult decât orice altceva.

Nu e vorba doar de talent sau de timp petrecut în studio, ci despre voință, despre ambiția extremă care va distruge tot ce apare în cale. Până în momentul în care am ajuns la Paris, credeam că asta fac. Și exact în momentul în care visul meu avea nevoie mai mult decât oricând de atenția mea, l-am scăpat și l-am făcut fărâme.

Iar asta trebuie să se termine acum. Tot restul zilei, pașii mei sunt tot mai siguri, picioarele mai precise, iar privirea ațintită unde trebuie, fără să-mi fugă vreo clipă în altă parte. Și nu sunt singura care observă.

— Uau, Mia! exclamă Fernando după repetiția pasului nostru în doi. Ai fost incredibilă! Orice ar fi determinat asta... continuă s-o faci.

Dau din cap în semn de aprobare.

— Așa voi face. Odile o să fie mândră de mine.

— Cred și eu, îmi răspunde el de pe podea, unde stătea cu picioarele depărtate, relaxându-și coapsele și scuturându-și gleznele, după care se ridică, își pune o pereche de șosete groase, tricotate și își închide geanta.

Pleacă apoi, lăsându-mă singură cu Audrey în studio. Îmi masez picioarele, în timp ce ea își scoate agrafele din coc. Mă privește un pic cam mult.

— Ce e? o întreb în cele din urmă, după care mă ridic și mă duc în mijlocul încăperii.

Repetiția se terminase, dar eu mai aveam ceva de spus.

— Nimic, spune ea după o clipă.

Rămân mult după ce pleacă. Mă uit la mine în oglindă, îmi ridic bărbia cu degetul arătător și cel mijlociu, cercetându-mi ținuta. Ridic un picior pe bară și mă aplec peste el, relaxându-mi tendoanele și partea inferioară a spatelui, după care o iau de la capăt cu celălalt picior. Apoi încep să dansez. La un moment dat, îngrijitorul vine să aspire sala, dar mă milogesc de el să mă mai lase puțin. Îmi pun muzică la telefon și, nemaifiind nimeni să mă privească, sunt liberă să greșesc, să înjur și să-mi las lacrimile să-și facă de cap. Fac *fouetté*-uri până simt că mă prăbușesc.

Cu doar o seară în urmă mă plimbam îndrăgostită prin Paris și credeam că în sfârșit lucrurile încep să se așeze în viața mea, când se pare că era fix invers. Știam că ratasem pasul ăla, dar încercasem să mă port ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Asta e cea mai rea parte. Oare chiar crezusem că *Monsieur* Dabrowski nu băgase de seamă? Chiar avusesem impresia că nu contează? În cazul ăsta, cea care s-a înșelat amarnic am fost eu. Mă provoc singură la o nouă serie de zece solo-uri, spunându-mi că dacă dansez de două ori impecabil de la primul arabesc și *tendu derrière* până la ultimul, pot să mă duc acasă. Mai bine decât atât, reușesc de cinci ori.

Când plec în sfârșit, aproape am senzația că sunt bine, ba chiar mă păcălesc că mi l-am scos pe Louis din minte.

Îmi trece când dau peste el afară, pe scări, în exact același loc unde ne întâlniserăm prima oară. Abia acum îmi dau seama ce naivă sunt.

Inima îmi bate să-mi spargă pieptul. Aș vrea să-l ignor, să mă prefac că nu-l văd, dar așa n-aș putea să-l fac să înțeleagă cât de tare m-a rănit. Iar acum, singurul lucru pe care mi-l doresc e să-l fac, la rândul meu, să sufere.

— Știu că n-ar trebui să fiu aici, spune el, dar nu mi-ai răspuns la niciun mesaj și am început să-mi fac griji.

Se ridică și își scutură pantalonii, apoi se apleacă spre mine să mă sărute. Mă trag imediat înapoi.

— E totul în ordine? mă întreabă atunci.

Trag adânc aer în piept, cu nările fremătând, și spun:

— Absolut... *deloc*.

Se întinde să mă prindă de talie, dar îl împing la o parte.

— Nu face asta, îi zic. S-a terminat. Deși vorbesc foarte serios, cele două cuvinte reușesc să-mi mai facă o gaură dureroasă în inimă.

Louis se încruntă și mai tare:

— Ce se întâmplă? Credeam că ne-am simțit minunat aseară...

— Hai să te întreb ceva, Louis, câte alte seri minunate ai mai petrecut și cu alte balerine? De câte ori ai stat pe treptele astea, studiindu-le și alegând-o pe cea care-ți plăcea mai mult?

— Ce tot spui acolo?!

Încearcă din nou să mă ia de mână, dar reușesc să mi le încrucișez la piept.

— Hai să mâncăm ceva și să stăm de vorbă, nu vrei?

— Spune-mi, ai fost de acord să ținem totul secret pentru că mai ai o prietenă aici, la școală?

— Ce?! Nu, bineînțeles, e ridicol ce spui!

Dau din cap, furioasă.

— Vrei să spui că n-ai mai ieșit niciodată cu vreo fată de aici?

Recunosc, o parte mică din mine încă mai speră că toate astea nu sunt decât o neînțelegere groaznică și că, de fapt, *Monsieur* Dabrowski a fost doar foarte nervos din cauza prestației mele. Că a inventat pur și simplu totul ca să mă aducă repede cu picioarele pe pământ.

Doar că Louis nu neagă nimic. Doar oftează, apoi mă întreabă:

— Cine ți-a spus asta?

Îmi vine să mă arunc pe jos și să urlu. Cineva să mă trezească din acest coșmar!

— Ăsta e singurul lucru de care îți pasă? spun.

— Mia, îmi pasă *de tine*, n-ai cum să nu știi asta. E diferit decât cu celelalte...

Celelalte. Mai multe.

— Nu mai vreau să te văd niciodată!

Țip atât de tare, că un cuplu care se întâmpla să treacă pe lângă noi se întoarce să ne privească, dar nu-mi pasă. Două eleve mai mari – probabil de la cursul anual – vin la ușa de la intrare, iar eu îl surprind pe Louis privind-o pe cea mai scundă, blondă.

— Ea e? întreb eu, mult prea tare.

— Oprește-te, spune Louis, fără să ridice vocea.

Dar eu tremur deja, dezgustată. Mă duc spre fetele care coboară scările și spun:

— Scuzați-mă, îl știți pe tipul ăsta?

Cele două par puțin speriate când se uită spre Louis.

— Hmmm, face blonda, ridicând o sprânceană.

Louis vine mai aproape și se oprește între noi.

— Da, el. Louis Dabrowski? Se pare că iese cu toate fetele de aici.

— Mia! exclamă Louis. O să mă omoare tata!

Apoi se întoarce spre fete:

— *Désolé*, îmi pare rău, mormăie încet, împovărat.

— Nu te va răni la fel de tare ca pe mine, stai liniștit! spun eu.

Fetele fac ochii mari și înțepenesc.

Louis le mai spune ceva în franceză, dar sunt prea supărată ca să mai încerc măcar să înțeleg. Înainte să dea colțul, se uită înapoi la mine, chicotind.

Mă întorc spre Louis:

— Habar nu ai cum e să ai un vis, ceva pentru care să trăiești sau să mori. Crezi că e amuzant să le distragi atenția fetelor, să te pui în calea visului lor?

Lui Louis îi cade fața:

— Dar n-am încercat niciodată să te opresc să faci ceea ce-ți dorești!

— M-ai mințit.

Dă din cap:

— Poate că nu ți-am spus tot despre trecutul meu, dar...

— Oprește-te!

— Nu, n-am să mă opresc! Îmi doresc să reușești, Mia. Vreau să fii aleasă de directorul artistic de la ABT, chiar dacă asta înseamnă că n-o să te mai văd niciodată.

Pare dărâmat, aproape vulnerabil, dar nu mai cred nimic din ce spune. Vorbele lui alunecă peste mine, căci furia mea le curăță de orice sens ar putea avea.

— Ai dreptate într-o privință, Louis. Nu înțelegi cât am muncit să fiu aici pentru că ție nu-ți pasă de nimic. Gata, nu mai am de gând să-mi distrug viitorul pentru cineva care doar se joacă.

Louis înghite în sec. O clipă, am senzația că o să înceapă să țipe la mine, ca tatăl lui mai devreme. În schimb, dă abătut din cap și se îndepărtează. Încalecă pe Vespa, își pune casca și pornește fără să se uite înapoi.

Ca să-mi țin mintea ocupată cu altceva, decid ca în seara asta să inaugurez o nouă pereche de poante. Îndoi fără încetare porțiunea întărită, ceea ce mă face să mă simt foarte bine. Lovesc apoi de mai multe ori cu vârfurile în podea, poate ceva mai tare decât ar trebui. Iar după ce ard capetele panglicilor și cos elasticul așa cum îmi place, le pun mulțumită în geanta de dans. Sunt pregătită acum pentru următoarea repetiție.

Dar acolo, la fundul genții, sunt cele două fotografii ale bunicii străbunicii mele, Élise Mercier. Mă așez pe pat și, în timp ce le privesc, mă lovește gândul că Louis nu e singura greșeală pe care o făcusem de când ajunsesem în Paris. A mai fost ceva care m-a abătut din drum: am lăsat această legendă a familiei să mă afecteze prea mult. Am crezut cumva că viitorul meu era deja hotărât, că fusese decis cu secole în urmă.

Dar mama avea dreptate: nu contează dacă e sau nu adevărată legenda asta. Fie că Élise Mercier a fost într-adevăr pictată de Degas, fie că a fost o balerină cunoscută în acea

perioadă, totuși, trecutul nu mă definește. Doar de mine depinde ce va fi, iar pentru asta trebuie să fac exact ce am făcut până acum: să muncesc din greu, să mă concentrez pe ceea ce îmi doresc cu adevărat, apoi să muncesc încă și mai mult. Pun pozele la fundul sertarului noptierei și sting lumina. De acum înainte, până în clipa în care voi fi din nou în avion, în drum spre casă, nu mă voi mai gândi decât la balet.

CAPITOLUL 22

Sigur că nu e ușor. Tot sfârșitul de săptămână mă trezesc noaptea de nenumărate ori, neștiind unde mă aflu, apoi rămân trează, reluând la nesfârșit în minte discuția cu Louis. Nu regret ce i-am spus. În schimb, regret... totul. Luni dimineață, când sună alarma, sunt deja trează, obosită și neliniștită. O opresc și mă târăsc jos din pat. O să fie o zi lungă.

La micul dejun, Audrey e chiar mai tăcută ca de obicei. De fapt, de la ultima mea întâlnire cu Louis, abia dacă mi-a spus două vorbe. Nu e ca și cum înainte am fi stat cu orele la taclale, dar mai vorbeam uneori despre repetiții și despre secvențele care ne dădeau bătăi de cap. Mă evită. Și vreau să aflu de ce.

— Vrei să repetăm împreună azi? o întreb, luându-mă prin surprindere chiar și pe mine.

— Plec acum, spune ea, apoi se uită de la mine la micul meu dejun, abia pe jumătate mâncat.

Mesajul e clar: acum sau niciodată. Îmi înghit restul de iaurt cu zmeură, îmi curăț farfuria și alerg după ea, destul de surprinsă că a stat să mă aștepte, chiar dacă nu-mi trebuiseră decât câteva secunde să fac toate astea.

Odată ajunse în studio, pare complet absentă în timp ce eu îm exersez soloul. Ratez un releveu, iar ea nu zice nimic. Pe la jumătate, mi se pune un cârcel în gambă care mă face să mă strâmb de durere, dar nu-mi atrage atenția că mi-am pierdut ținuta. Audrey pe care o știu eu ar pufni sau ar da din cap dezaprobator. Dar acea Audrey nu e azi aici, se pare.

Când termin, e rândul ei să-și ia poziția în mijlocul încăperii. Dă din cap spre mine, așa că pornesc muzica pe telefonul meu. Se aud primele acorduri, dar o opresc înainte să apuce să facă primul pas. Trebuie să-mi iau ceva de pe suflet.

— Ai ceva să-mi spui?

Spre surpriza mea, nu protestează deloc că am întrerupt-o, dar nici nu-mi răspunde.

— Probabil că voi afla la un moment dat, dar aș prefera să o aud de la tine, mai adaug.

Mă roade chestia asta încă de la discuția cu *Monsieur* Dabrowski. Cum aflase oare?

— Tu i-ai spus! exclam, cu obrajii în flăcări.

Audrey își dă ochii peste cap:

— Pornește muzica, Mia.

Cum nu fac nicio mișcare, pornește spre mine. Încearcă să-mi ia telefonul, dar îl trag spre mine.

— Tu i-ai spus! repet eu.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești, mi-o taie ea. Repetăm sau ce facem?

— Bănuiesc că nu, spun, luând hotărârea în timp ce vorbesc.

Mă gândisem iar și iar la tot ce se întâmplase, iar concluzia la care ajunsesem e că singura persoană care i-ar fi putut spune profesorului nostru despre mine și Louis stă chiar în fața mea. Habar nu am cum aflase, poate atunci, pe vapor, sau poate mă auzise vorbind despre el cu Vivienne și Madeleine, dar un lucru e sigur: nu crezuse o clipă poveștile mele despre întâlnirile cu mătușile. La petrecerea de pe vas crezusem că fetele doar glumeau atunci când mă tachinau cu francezul misterios. Oare știuseră tot timpul ăsta? În orice caz, e limpede de ce mă turnase Audrey: voia ambele roluri doar pentru ea, voia să fie și Lebăda Albă, dar și Lebăda Neagră. Probabil se supărase foarte tare când îi suflasem rolul lui Odile.

— M-ai trădat! continui eu, cu vocea tremurându-mi. Iar eu nu sunt ca tine, nu pot să mă prefac că totul e bine!

Audrey oftează iar, apoi se îndreaptă spre bancă și se așază. Dă de câteva ori din cap, apoi se uită la mine și spune:

— Știu că nu poți, nu te pricepi deloc la asta.

— Ce să zic, îmi pare rău că am sentimente, mormăi eu.

— Ai prea multe, mă întrerupe Audrey, dându-și ochii peste cap. Atât de multe, că eu nici nu mai încap aici. La tine, totul e despre sentimente; sentimente în sus, sentimente în jos! Uite, ți-am mai spus-o și altădată, eu sunt aici să dansez, nu să bârfesc sau să mă plimb prin oraș. Nu vreau să știu ce s-a întâmplat cu prietenul tău sau mai știu eu ce, nu vreau să am de-a face cu dramele tale.

— Nu-mi vine să cred că i-ai spus tatălui său, Audrey. E josnic, chiar și pentru tine!

Audrey izbucnește într-un râs ascuțit.

— Cum aș putea ști eu cine e tatăl lui? spune, apoi adevărul o lovește. Stai, vrei să spui că iubitul tău e fiul lui *Monsieur* Dabrowski?

Neîncrederea din privirea ei e vizibilă chiar și din celălalt capăt al studioului.

— Nu mai e iubitul meu.

— Cred că-ți bați joc de mine! Dintre toți tipii din Paris, tu te-ai gândit să ieși fix cu fiul profesorului nostru, iar când lucrurile merg prost, decizi că e vina mea?! Chiar crezi că m-aș fi dus să-i spun? Mi-e frică și să vorbesc cu el!

— Dar cine altcineva ar fi putut să o facă? o întreb eu.

Pentru o persoană care își arată foarte greu sentimentele, Audrey pare sincer șocată.

— Nu e problema mea, spune ea răspicat, dar să știi că nu aș sabota niciodată o rivală, mai ales una valoroasă.

Îmi storc creierul să găsesc un răspuns sarcastic, dar mă opresc. Nu cumva spusese... ceva de bine?

Audrey își scoate poantele și începe să-și întindă picioarele, mormăind:

— Bănuiesc că s-a zis cu repetiția dinaintea orei.

Mă uit la telefon, melodia pe care trebuia să danseze e tot pe pauză. Îl las deoparte și mă duc spre banca pe care s-a așezat. Mă așez lângă ea.

— Crezi că sunt valoroasă?

— Da, răspunde ea scurt, fără să mă privească.

Aștept să continue cu un „dar". Nu o face. În schimb, adaugă:

— Uneori mă tem că tu vei fi cea care le va atrage atenţia celor de la ABT, şi nu eu.

— Ne vor remarca pe amândouă, spun eu, fără prea mare convingere însă.

—N-am spus nimănui ce făceai. Nici măcar nu ştiam nimic.

— Bine, spun eu. Şi o cred.

— Dar ştii ce mă enervează cel mai tare? mă întreabă, întorcându-se spre mine. Că te distrezi! izbucneşte ea, ca şi cum ar fi fost cel mai rău lucru din lume. Ieşi noaptea cu tipul tău misterios, te întorci îmbujorată şi fericită, iar eu îmi spun că n-ai cum să te trezeşti a doua zi şi să vii la repetiţii, o să fii prea obosită, prea îndrăgostită, prea nu ştiu cum. Dar uite că reuşeşti să o faci. În fiecare zi. *Urăsc* chestia asta.

E prima oară când aflu ceea ce crede cu adevărat despre mine.

— Urăşti faptul că mă distrez? Ei bine, eu urăsc că tu nu o faci!

Pare la fel de surprinsă ca mine de ceea ce tocmai i-am spus. Când o spui aşa, nu are mare sens, dar e adevărat.

— Întotdeauna pentru mine ai fost Audrey Robotul. Mi se pare că tot ce trebuie să faci e să apeşi pe un buton şi gata: ţinută perfectă, tehnică impecabilă, niciun pas greşit vreodată. Nici măcar nu clipeşti când dansezi.

— Nu-mi pot permite să clipesc, spune Audrey, miza e mult prea mare.

Râd cu amărăciune.

— Dar suntem fiinţe umane, Audrey, clipitul nu e opţional!

— N-ai întâlnit-o încă pe mama, oftează ea.

— Sunt sigură că e foarte mândră de tine, spun eu, dar după expresia lui Audrey, pot să-mi dau seama că lucrurile nu sunt așa de simple.

— Nu știu ce să zic despre asta. Fac tot ce vrea, tot ce așteaptă de la mine, dar niciodată nu e suficient.

— Ești cea mai bună balerină pe care o știu, îi spun, fără să-mi prea vină să cred că poate să-i treacă prin cap cuiva că Audrey Chapman nu se străduiește suficient.

Buzele îi tremură o clipă, dar își regăsește cumpătul înainte de a continua:

— De la prima lecție de balet la care m-a dus, are un plan pentru mine, și anume să fac tot ce a făcut și ea, exact la fel. Eu mi-aș fi dorit să merg la cursul de vară de la ABT, dar ea nu și nu, *trebuia* să vin la Paris, pentru că aici a fost ea remarcată de cei de la Balșoi Teatr. E de părere că ar trebui să mă mut la Moscova, cum a făcut ea când era de vârsta mea, și să am o carieră la fel de grozavă ca a ei. Nu crede că ABT e suficient...

Fac ochii mari:

— Toate balerinele din Statele Unite visează la ABT!

Dă din cap cu tristețe, apoi își fixează privirea pe podea. Rămânem tăcute câteva minute și abia atunci îmi dau seama ce făcusem. Îmi adusesem viața personală la școală și o târâsem în ea pe singura persoană care îmi spusese mereu foarte clar că nu vrea să aibă de-a face cu astfel de lucruri. Mă copleșește vinovăția. Chiar trebuie să-mi fi pierdut mințile săptămânile astea! N-am nici cea mai vagă idee cum aș putea să îndrept lucrurile, dar trebuie cel puțin să încerc:

— Îmi pare rău că ți-am spus că ești un robot, spun, după o vreme.

Audrey ridică din umeri.

— Și mie îmi pare rău că sunt invidioasă pe tine.

— Dar nu ești, îi zic eu, scoțându-mi ideea din minte.

— Nu mă face s-o mai spun o dată.

Rămânem din nou tăcute, de data asta pentru mai mult timp.

— Și chiar ai ieșit cu fiul lui *Monsieur* Dabrowski? mă întreabă ea, neîncrezătoare, după câteva minute.

Aprob dând încet din cap. Îmi rețineam lacrimile încă de când începuserăm să vorbim, iar acum e momentul să le las să curgă.

— Am creat o întreagă nebunie.

Audrey oftează și mă întreabă:

— Poți să îndrepți lucrurile cumva?

Izbucnesc în râs, apoi plâng din nou. Nu doar că am creat-o, eu însămi sunt nebună de legat.

— Nu știu.

— Am o idee, spune Audrey, ridicându-se.

Mă uit la ceasul de deasupra ușii. În curând trebuie să intrăm la oră.

— Ne putem ajuta reciproc, continuă ea, pe un ton ușor nesigur. Tu mă înveți să mă distrez sau să *simt*...

Ultima parte o spune aproape dezgustată.

Nu pot să mă abțin și zâmbesc.

— Nu e un început prea bun.

— Bine, să spunem altfel: mă înveți să fiu ca tine – partea ta bună, căreia îi place să danseze, nu cea dată peste cap, vreau să spun. Iar eu o să te ajut să fii ca mine.

Mă încrunt. Oare chiar spune ce cred eu că spune?

— Ca un fel de echipă? o întreb eu.

Rămâne puțin pe gânduri.

—Da, ca o echipă, spune, după care adaugă: Dar asta nu înseamnă că trebuie să ne și plăcem.

Izbucnesc în râs, dar are dreptate.

— Nu, trebuie doar să ne respectăm.

— Exact, spune ea, întinzându-mi mâna.

Ezit o clipă, și nu doar pentru că mâinile mele sunt pline de lacrimi și de urme de rimel. Dar Audrey ține în continuare mâna întinsă, așa că i-o strâng. Avem o înțelegere.

— Dar, Audrey, contează sau nu, să știi că eu chiar te plac, îi spun, privind-o drept în ochi.

CAPITOLUL 23

— Cunoşti regula, îmi zice Audrey când începem repetiţia cu numărul o sută. Repetăm împreună zilnic, dimineaţa şi seara. Câteodată suntem doar noi două, alteori ni se alătură şi Fernando, aşa că putem repeta şi duetele.

Audrey aruncă o privire la telefonul meu, care îmi distrage atenţia.

— Gata, l-am închis! îi spun, arătându-i ecranul negru.

În ultimele zile, inima îmi stă în loc de fiecare dată când telefonul meu scoate vreun sunet, dar niciodată nu e un semn de la Louis. Niciun mesaj, niciun semn de viaţă. Ca şi cum totul n-ar fi fost decât în mintea mea.

Audrey aprobă cu o mişcare din cap:

— Bun. Hai să începem!

În minte mi se iveşte brusc o imagine: Audrey Chapman peste 20 de ani, în acelaşi studio, îmbrăcată în negru, bătând la cap elevii care nu stăpânesc mişcarea picioarelor sau a mâinilor. Toţi se tem de ea, iar ea savurează fiecare clipă.

Ne încălzim câteva minute, începând cu gâtul și terminând cu degetele de la picioare și un rând de *plié*-uri. Îmi dau jos puloverul, jambierele și papucii pufoși, până rămân doar în costumul alb, fustă și colanți.

— Hai să începem cu *fouetté*-uri, propun eu, punându-mi repede poantele.

Lui Audrey i se luminează fața. Deși nu ar schimba vreodată rolul cu mine, pun pariu că se bucură de provocarea solo-ului Lebedei Negre, cu toate cele 32 de *fouetté*-uri. Dar eu sunt cea care trebuie să-l atace.

Îmi iau poziția și, fără muzică și alte amânări, încep să mă rotesc, din nou și din nou.

— Hei! strigă Audrey, un pic cam tare. Ai grijă la piciorul ăla, îl miști prin frișcă, nu prin ciment!

— Prin frișcă, prin frișcă! Frișcă, frișcă, frișcă! strig de fiecare dată când mă învârt.

Mă opresc și izbucnesc în râs, încercând să-mi recapăt respirația. Chiar și asta e o provocare de ordin tehnic.

Audrey își dă ochii peste cap.

— Hai, Mia, concentrează-te!

— Eu sunt cea responsabilă cu distracția, ai uitat?

Se preface că nu m-a auzit și mă întreabă:

— Ce ți-am spus eu?

Oftez.

— Că nici măcar o secundă nu trebuie să-mi treacă prin cap că n-o să fiu în stare să le fac.

— Exact. În momentul în care începi să te îndoiești de tine, ai pierdut lupta. Corpul știe când mintea ia o pauză și cedează.

Sunt de acord cu ea. La începutul săptămânii, *fouetté*-urile mele erau departe de a fi perfecte. Ajungeam și acolo, dar încet. Iar acum, datorită sfaturilor motivaționale ale lui Audrey Chapman, erau *aproape* perfecte. Am un control mult mai bun asupra piciorului de sprijin, iar șoldurile și piciorul sunt la același nivel tot timpul.

Tehnica mi se îmbunătățește pe zi ce trece, dar, odată cu asta, vacanța mea la Paris se apropie de sfârșit. Sunt aici cu un scop și exact asta fac: mă perfecționez, devin o balerină tot mai bună și încerc să dau pe spate un director artistic de la o școală de balet. Chiar dacă încă mai sar în sus de fiecare dată când îmi sună telefonul, tot am senzația că sunt pe plus pe toate planurile.

— Ai evoluat foarte mult, îmi spune Audrey când ieșim de la duș.

Dacă-mi spunea asta doar cu câteva zile în urmă, mi-ar fi căzut fața, dar ceva se schimbase între noi. O barieră fusese ridicată.

Ceea ce înseamnă că pot fi la fel de sinceră cum e și ea cu mine.

— Dar tu n-ai făcut nici cel mai mic progres.

Mă privește ciudat, dar am senzația că știe exact unde vreau să ajung.

— Toată săptămâna am lucrat doar la tehnica mea, continui eu.

— Și a dat rezultate! spune ea, zâmbind sincer.

— Da, dar e doar o parte din înțelegerea noastră: tu mă ajuți să fiu ca tine și invers. Dar de fiecare dată când încerc să te fac să te relaxezi puțin, mă trimiți să mai fac o serie de *fouetté*-uri.

— Niciodată nu sunt prea multe.

— Nu asta discutam acum, îi zic eu, punându-mi fusta.

Audrey își pune cureaua la blugi și spune:

— Bine. Face apoi o pauză și adaugă, băgându-și tricoul în pantaloni: Putem să mai stăm, dacă vrei.

— Nici gând, răspund eu, uscându-mi părul cu un prosop, ce am eu în minte nu se poate face între zidurile astea!

Audrey Chapman, eleva conștiincioasă, e de acord să mă însoțească. Când ieșim, briza serii se face deja simțită pe străzi. În ultimele zile plouase mult, cel puțin așa văzusem din studio, dar acum e senin și peste tot e plin de lume. Ne plimbăm prin cartierul Marais, aruncăm câte o privire prin vitrinele magazinelor, apoi cotim pe Rue de Rivoli, cea mai importantă stradă din dreapta Senei, care ajunge dincolo de Luvru. Dar noi nu mergem acolo, ci ne oprim mult înainte, în piața din fața primăriei, la Hôtel de la Ville.

— Un concert? Asta ai plănuit? mă întreabă Audrey, arătând spre scenă.

Încă nu începuse nimic, dar se adunaseră deja sute de oameni.

— Nu chiar, răspund eu.

Studiasem programul ceva mai devreme, iar azi trebuia să cânte o trupă franțuzească de reggae niște cover-uri Bob Marley, printre altele. Majoritatea oamenilor stau chiar în fața scenei, dar mai e și un grup mai mic undeva în lateral, cu Notre-Dame în spate.

Trupa intră pe scenă, se aud primele acorduri, iar mulțimea izbucnește în urale.

— Vreau să te duci lângă ei, îi spun atunci lui Audrey, arătând spre grupul mai mic. Descoperisem locul ultima dată când trecusem cu Louis pe aici; văzusem că sunt concerte toată vara și-i remarcasem pe cei care dansau cât îi țineau puterile chiar în mijlocul pieței. Dacă stau să mă gândesc, dansul lor e exact opusul dansului *nostru*: oamenii ăștia, fete și băieți deopotrivă, se mișcă după cum simt, legănându-se și strâmbându-se în toate felurile. Nu le pasă nici cum arată, nici cine îi privește. E perfect.

— N-ai să vezi, îmi zice Audrey, dându-se înapoi de parcă îi era teamă să nu ia vreo boală de la ei.

— Tu, încep, cu cel mai autoritar ton pe care îl am, o să dansezi chiar aici, în fața tuturor oamenilor ăstora. Și nu ai voie să te gândești la pași.

Face ochii mari și scutură din cap:

— Nici gând.

Basul face pământul să se zguduie, iar Audrey se uită jur, părând tot mai îngrijorată.

— Nu mă prea dau în vânt după reggae, spune în cele din urmă.

Nu zău!

— Audrey, trebuie să ieși din zona ta de confort.

Se mulțumește să-și încrucișeze brațele la piept și să-mi spună:

— N-ai decât să găsești altceva.

— Bine, zic, ridicând din umeri, mai cântă și alte trupe în seara asta, așa că, dacă nu dansezi acum, o s-o faci la următoarea.

Audrey cercetează mulțimea din ce în ce mai mare din jur și oftează:

— Bine...

— Deci ne-am înțeles, la următoarea, indiferent ce-o să cânte!

— Am zis bine!

Ne mai plimbăm puțin pe marginea Senei până când dăm de o altă adunare. Când începe să se audă muzică de undeva de lângă apă, Audrey se încruntă. Ne ducem mai aproape, iar eu încerc cât pot să-mi ascund zâmbetul. Sunt mai puțini oameni aici, dar toți s-au strâns în jurul unui tip care care mormăie într-un microfon. O femeie îmbrăcată într-o rochie roșie vaporoasă dansează în jurul lui, alături de alte câteva cupluri.

— Salsa să fie, zic eu, abia reușind să nu izbucnesc în râs.

Audrey șoptește:

— E un dans pentru cupluri. Eu sunt una singură.

Ridic din umeri:

— Trebuia să te gândești la asta acum câteva minute.

O împing ușor, dar nu se mișcă. Chiar în fața noastră, o femeie și un bărbat de vârsta alor noștri se freacă unul de altul, aruncându-și priviri lacome. E un pic cam scârbos, dar altfel dansează foarte bine. Când melodia se termină, tipul își trage partenera înapoi și o sărută lipicios drept pe buze.

Expresia de pe fața lui Audrey face toți banii. O mai împing o dată, așa că face doi pași în față, extrem de reticentă. Îmi aruncă o privire rugătoare, dar sunt de neclintit. De fapt, abia aștept spectacolul.

Și iată cum o elevă înaltă și grațioasă, dar deloc în largul ei, se trezește dând din șolduri, abia putând să se miște în spațiul îngust pe care reușise să și-l croiască între

cuplurile trecute de prima tinerețe. Nu zic că e amuzant, dar vreo câțiva din jurul meu încep să șușotească, încercând în zadar să nu râdă. Să ne înțelegem, nu vorbim de oameni ascunși în întunericul de sub scenă, căci suntem cu toții chiar aici, în fața ei. Dar Audrey dansează în continuare, cu privirea ațintită la picioarele celor din jur și cu obrajii în diverse nuanțe de roșu. Și oricât ar încerca să dea din fund, tot ce pot spune e că salsa sigur nu e pentru ea.

Încep să mă întreb dacă nu ar trebui să o salvez, dar altcineva mi-o ia înainte. Femeia din cuplul de mai devreme arată spre Audrey și-i șoptește ceva partenerului său. Acesta aprobă și se retrage, în timp ce femeia o prinde pe Audrey de mână.

— *Regarde moi*, „uită-te la mine", îi spune, arătând spre picioare.

Audrey se conformează și fac amândouă câțiva pași înainte și înapoi, după care femeia arată spre șoldurile ei, pe care și le mișcă de la stânga la dreapta, arătându-i cum să facă. Franceza colegei mele mai poate fi îmbunătățită, dar nu se poate spune că nu înțelege limbajul dansului.

Așa că învață. Femeia dă din cap încurajator, punându-și mâinile pe șoldurile lui Audrey ca s-o ghideze. Încă mai e tensionată, se vede în privirea ei, dar umerii încep să i se relaxeze și nu-și mai ține maxilarele încleștate. Mulțimea din jur, care le privise îndeaproape în timpul ăsta, începe să bată din palme în ritmul melodiei. Aplauzele se întețesc în momentul în care femeia o prinde pe Audrey de mână și o învârte. După încă o serie, Audrey are un zâmbet mare pe față și se întoarce spre mine, radiind.

— Mă distrez de minune! țipă ea să acopere muzica.

Râd și eu, și vreo două persoane de lângă mine. Arunc o privire spre mulțime, care devine tot mai numeroasă. Toată lumea e relaxată, unii lângă alții pe trotuarul îngust, tineri și mai puțin tineri, cupluri sau grupuri de prieteni. Și exact atunci dau cu ochii de el, în partea cealaltă a cercului nostru. Păr negru, tricou lălâu, cu o fată de mână. Mi se taie respirația. Mi-aș fi dorit să nu-l mai văd niciodată, dar în momentul ăsta simt cum inima mi se face cât un purice în timp ce mă rog să se întoarcă și să mă vadă. Exact așa a fost din prima clipă în care ne-am întâlnit, n-am avut decât sentimente contradictorii pentru el. Simplu și complicat. Imposibil și totuși extrem de natural. Se mai termină o melodie și oamenii încep să se miște încoace și încolo, inclusiv Louis. Îmi strâng tare pumnii, încercând să-mi dau seama ce să fac.

Se întoarce spre mine.

Dar nu e Louis, e doar cineva care seamănă foarte mult cu el. Realitatea mă lovește din plin; expir profund.

Audrey vine spre mine, îndepărtându-mi gândurile. Femeia cu care dansase se întorsese la partenerul ei, așa că rămăsese din nou singură.— Nu-ți face griji, nu plec de pe ringul de dans, îmi spune înainte să apuc să scot o vorbă. Dar de data asta trebuie să vii cu mine.

Mă ia de mână și îmi arată câteva mișcări.

— Vreau acasă, zic eu cu ochii plini de lacrimi după ce mai arunc o privire spre cel care seamănă cu Louis.

— Nicio șansă, mi-o taie Audrey râzând.

Îmi admir opera: Audrey Chapman se prostește în mijlocul străzii, în văzul întregului Paris.

— Mulțumesc, Mia, îmi spune ea învârtindu-se pe loc. Se izbește de cuplul de lângă ea, dar nu pare să-i pese prea tare. E chiar foarte amuzant, trebuie să mai facem asta!

Zâmbesc, de data asta sincer. Poate că nu-mi găsisem sufletul-pereche în persoana unui francez perfect, dar se pare că reușisem între timp să-mi fac o prietenă extrem de puțin probabilă.

CAPITOLUL 24

După sesiunea de dans stradal de vineri seară, hotărâm să nu mai facem repetiții in weekend. În mod ciudat, Audrey e cea care vine cu propunerea asta.

— Din când în când, corpul meu are nevoie de o pauză, ne informează ea la micul dejun.

După un schimb rapid de priviri cu subînțeles, începem să facem programul zilei. Fetele se hotărârc să se ducă să se plimbe prin Grădinile Luxemburgului, un parc extrem de îngrijit, cu un pod imens, aflat nu departe. Fusesem deja și pot să spun că nu-mi venise să cred: era înconjurat de scaune verzi din metal care făceau parcul perfect pentru plajă sau picnic. E foarte popular și printre copii, care se pot juca aici cu bărcuțe în miniatură, cu vele colorate în nuanțe vii de albastru, roșu, verde sau galben, pe care le pot împinge prin apă cu bețe de lemn. Cu toate că vremea e perfectă pentru plimbare, nu prea am chef să merg

cu fetele. De fapt, nu prea am chef de nimic, așa că hotărăsc că am nevoie de o zi pentru mine.

Încep prin a-mi pune hainele la spălat, apoi îmi verific poantele, să văd în ce stare sunt. Par cam obosite, dar jumătate de sticlă de lipici și multe capse mai târziu, sunt puse la punct pentru ziua de luni și pentru ultima săptămână de curs. Apoi îmi fac unghiile, îmi sun părinții și răspund la mesajele celor câtorva prieteni de acasă. Toți au impresia că mă distrez de minune la Paris, așa că nu le menționez că petrec ziua asta minunată de vară în cămin, în pantaloni de trening. La sfârșit de săptămână primim sandviciuri și salate pentru prânz, care ne sunt lăsate în frigider, ca să ne facem singuri programul. Nu mai e nimeni pe aici în afară de mine, așa că mănânc în picioare, în bucătăria goală în care domnește tăcerea.

După-amiaza aduce chiar mai multă distracție: după un somn lung, îmi strâng hainele împrăștiate prin cameră. Când trag sertarul noptierei ca să-mi așez bijuteriile, dau cu ochii de un pliculeț. Inițial, mă întreb ce-o fi cu el, dar apoi îmi amintesc.

Parcă trecuseră luni bune de când primisem pozele astea de la Vivienne! Îmi amintesc privirea ei din ziua aceea, plină de speranță că voi reuși să rezolv misterul care nu-i dădea pace de atâția ani! Oftez și mă așez pe pat, cercetând fotografiile. În mine se dă o luptă. Nu voi mai sta prea mult la Paris, dar nici nu mă pot lăsa distrasă de la ce am de făcut... Încă mai am telefonul și adresa curatoarei de la Musée d'Orsay, pe care mi le dăduse Louis... dar nu mai am un Louis cu care să împărtășesc toate astea. Mă cuprinde tristețea când mă gândesc la aventura pe care nu

mai apucaserăm să o ducem la bun sfârșit. Dar, până la urmă, e vorba de istoria familiei mele! N-am nevoie de ajutorul niciunui băiat pentru a afla din cine mă trag!

După ce dau un telefon și fac o călătorie cu metroul până în celălalt capăt al Parisului, mă trezesc într-o bucătărie plină de culoare, unde beau ceai negru cu gheață împreună cu Charlotte Ravier, cunoscută și drept doamna doctor Pastel, o tipă tânără, cu o claie de păr roșu și creț.

— Există o înregistrare despre o anume Élise Mercier care a dansat la Opera Garnier de la inaugurarea acesteia, în 1875, până în 1886, mă informează acesta.

Nu-i spusesem prea multe la telefon. În momentul în care-i pomenisem despre mama lui Louis și despre Degas, mă invitase imediat la ea ca să stăm de vorbă. E calmă și vorbește încet, într-o engleză perfectă, ca și cum pentru ea n-ar fi decât o zi obișnuită la birou. Cu toate astea, sunt foarte impresionată că găsise această informație în intervalul scurt de când o sunasem până ajunsesem la ea. Probabil de asta este curatoarea unuia dintre cele mai cunoscute muzee din lume...

— Poate știi că Degas nu a pictat foarte mult aici, mai spune, împingând spre mine un platou cu biscuiți.

Iau unul și mă încrunt.

— A mai existat o clădire înainte, Opera Le Peletier, îmi explică ea zâmbind, și acolo își petrecea aproape tot timpul, pictând scene de balet. Nu-i plăcea foarte mult Opera Garnier, era prea mare și prea strălucitoare pentru gusturile lui.

— Aaa, şoptesc, dezamăgită. Şi ce s-a întâmplat cu Opera Le Pel...

Mă chinui să pronunţ cum trebuie, iar doamna doctor Pastel îmi sare în ajutor:

— Le Pe-le-ti-er. A ars.

— Groaznic! exclam eu şi mă înfior imaginându-mi Parisul înghiţit de flăcări.

— Da, iar asta înseamnă că toate documentele s-au pierdut, de asta sunt atât de multe goluri în ceea ce ştim despre acea perioadă.

Pare mai afectată de partea asta decât de incendiul propriu-zis.

— Am ceva ce ar putea fi de ajutor, zic şi îmi deschid geanta.

Doamna doctor Pastel trage cu ochiul la plicul meu.

— Astea sunt pozele? mă întreabă ea, aşteptând nerăbdătoare să i le dau.

Mă încrunt, căci nu apucasem să-i menţionez la telefon că aş avea aşa ceva.

— Mi-a povestit Louis despre ele, dar mi-a zis şi că nu va putea să mi le aducă, îmi explică ea imediat, în timp ce deschide cu grijă plicul şi scoate fotografiile cu vârful degetelor.

— Te-a căutat Louis? o întreb, surprinsă.

Aprobă cu un semn din cap:

— Da, chiar ieri a trecut pe la mine. I-am spus că nu pot să fiu de mare ajutor dacă nu văd pozele... şi iată-te pe tine azi. *Parfait!* „Perfect!"

— Ieri?!

N-are niciun sens. Curatoarea zâmbește, dar nu-și ia ochii de la poze.

— Da, păi mai întâi a venit cam acum o săptămână, mi-a pus niște întrebări și mi-a zis că o să revină cu o prietenă și cu fotografiile, dar apoi s-a întors singur. M-am gândit că le-a pierdut.

Louis a fost aici. A venit să stea de vorbă cu femeia asta despre misterul *meu*, despre legenda familiei *mele*, deși ne despărțiserăm între timp. Deși i-am spus atâtea lucruri oribile...

— Stai o clipă, spune dr. Pastel, apoi iese din bucătărie și se întoarce imediat cu un laptop. După ce am aflat toată povestea de la Louis, am făcut o listă cu toate picturile lui Degas în care ar putea fi înfățișată ruda ta.

— Serios? zic eu și fac ochii mari de uimire.

— De fapt, am eliminat toate picturile în care nu ar fi avut cum să fie ea, în funcție de perioada respectivă și de ceea ce mai știm despre modelele lui Degas. Vezi tu, a făcut și el niște însemnări, deși incomplete. Uneori nota numele real al balerinei, dar de cele mai mule ori scria codificat, așa încât doar el putea înțelege. Artiștii nu sunt chiar cei mai organizați oameni.

O aprob, apoi spun:

— Dar fotografiile astea...

— Poate reușesc să restrâng posibilitățile, mă întrerupe ea, întorcându-și laptopul spre mine. Pe ecran e o listă detaliată cu nume de tablouri, locuri, date și numele modelelor folosite. Această din urmă coloană are multe semne de întrebare. Fotografiile astea sunt perfecte, continuă ea, sunt datate și conțin câteva elemente distinctive.

Spre exemplu, candelabrul seamănă foarte bine cu cele din Opera Le Peletier. Și, în plus, sunt destul de sigură că o recunosc cel puțin pe una dintre fetele astea.

Mă aplec să mă uit la ecran.

— Incredibil, zic, în timp ce softul de pe laptopul ei continuă să filtreze rezultatele.

— Așa e arta, îmi răspunde ea zâmbind. Iar norocul tău e că în seara asta nu mi-am propus să mă uit la vreun film de Hitchcock cu un pahar de vin alături, în timp ce soțul meu e plecat din oraș. Oricum, asta e de o mie de ori mai interesant!

— Deci să revin altădată? o întreb eu, dar ea deja se întorsese spre fotografii, uitându-se când la ele, când la ecran.

— Dacă vrei, spune ea. Dar dacă ai timp, putem face asta acum. Știu că ții la pozele astea și n-aș vrea să trebuiască să mi le lași.

Și iată-mă frunzărind un teanc de reviste de modă în sufrageria aerisită, de un alb imaculat, a unei străine. Doamna doctor Pastel se retrăsese în biroul ei, nu înainte însă să-mi mai toarne un pahar de ceai rece și să-mi spună cum mi-l pot pregăti singură acasă.

Îmi iau apoi telefonul și mă uit prin lista apelurilor până găsesc numele lui Louis. Degetul îmi rămâne o vreme deasupra lui, cât încerc să mă lupt cu propriile sentimente. Nu pot să vorbesc cu el. Nici nu mai contează cum aflase *Monsieur* Dabrowski despre noi, cert e că avea dreptate: nu am cum să renunț la tot doar pentru ceva distracție. Nimic nu e mai important decât să dau ce am mai bun pentru rolul lui Odile. Și chiar dacă nu aș avea acest rol,

povestea noastră oricum nu ar putea avea un final fericit. Peste două săptămâni părăsesc Parisul. Cu toate astea, ceva mă împinge să apăs butonul ăsta și să las consecințele pe mai târziu. Singurul lucru care mă oprește e expresia dezgustată a lui Louis dinainte să dispară pe Vespa. Expresia aia o să mă urmărească toată viața mea.

Ies din apeluri și deschid YouTube-ul. Înainte să o apuc încoace, plănuisem să mă uit din nou la cele mai bune puneri în scenă ale *Lacului Lebedelor*, din Londra până în Singapore, Rio și New York. Timp de mai bine de o oră, călătoresc în jurul lumii alături de Odile. Iar când în sfârșit apare și dr. Pastel, văd că ține în mână o foaie.

— Acum, spune ea, așezându-se lângă mine pe canapea, trebuie să precizez că aceste căutări ale mele nu sunt foarte exacte. Singurul mod în care putem fi sigure că Degas a pictat-o într-adevăr pe ruda ta ar fi să-l întrebăm pe unul dintre ei.

— Da, ar fi destul de complicat, încerc eu o glumă.

— *En effet*, „exact". Louis mi-a spus că treaba asta e foarte importantă pentru tine, de aceea nu aș vrea să-ți faci speranțe prea mari.

— Înțeleg, zic eu, aruncând o privire spre hârtie. Inima îmi bate mai tare când o întinde spre mine.

— Asta-i tot? o întreb când văd cele două-trei rânduri.

Aprobă printr-o mișcare din cap.

— După informațiile pe care mi le-ai dat și după pozele astea, pot să afirm că, dacă într-adevăr Degas a pictat-o pe Élise Mercier, atunci rezultatul trebuie să fie una dintre aceste trei opere de artă.

— Mulțumesc, îngaim după ce primesc lista.

— A fost plăcerea mea. Nu mi se întâmplă de multe ori să ajut la rezolvarea unui mister de familie. A, și trebuie să-ți mai spun că ești foarte norocoasă că...

Face o pauză, iar eu îmi țin respirația. O fi ceva legat de Louis?

Dr. Pastel zâmbește și spune:

— ...toate tablourile astea sunt chiar în Paris.

Rămân cu gura căscată.

— Adică pot să mă duc să le văd? Când? o întreb eu, cercetând coloana care arată locul unde se află fiecare tablou.

— Nu e chiar așa de simplu. Unul dintre ele e posibil să nu fie expus, dar va trebui să mă informez, iar altul face parte dintr-o colecție privată. Trebuie să apelez la niște favoruri, deci va dura câteva zile, dar cred că pot face asta pentru tine.

Mă ridic să plec și-i mai mulțumesc de vreo douăzeci de ori. În timp ce mă conduce spre ieșire, mă întreabă brusc:

— Îi spui tu lui Louis ce am aflat sau vrei s-o fac eu?

Îmi stă inima în loc. Nu pot să o las să afle ce furtună a stârnit în mine. Cum ar fi să-l caut pe Louis ca să-i povestesc doar despre chestia asta? Oare aș fi în stare să o fac? Până acum, de câte ori l-am văzut, toate bunele mele intenții s-au evaporat în secunda în care mi-a aruncat un zâmbet. Iar *Monsieur* Dabrowski fusese foarte clar, nu-l pot dezamăgi din nou. Nici n-o voi face. Am repetat ore, zile întregi chiar pentru *Lacul Lebedelor*, nu voi mai rata niciun pas, așa că pot să-mi irosesc puținul timp liber pe care-l am luând urma unui tablou care înseamnă atât de mult pentru toate femeile din familia mea.

— Mia? întreabă din nou dr. Pastel.

Nu apucasem să-i dau un răspuns.

Inspir adânc. Trebuie să-i dau unul, iar în sinea mea știu care va fi acesta. Ideea e că tot misterul ăsta al tabloului lui Degas îi aparține în egală măsură și lui Louis. Fără el, n-aș fi acum atât de aproape de adevăr.

Mai inspir o dată. Hai, Mia, nu le mai întoarce atâta pe toate părțile, îmi zic.

— O să-i spun eu.

În timp ce cobor scările, îl apelez, dar telefonul sună mult, încă mai sună și după ce ies din clădire. De ce nu răspunde? Probabil pentru că mă urăște... Dar apoi, chiar când sunt pe cale să închid, aud ceva la capătul celălalt al firului.

— Salut, zice el în cele din urmă, foarte încet.

— Bună, îi răspund, punându-mi mâna peste inima care bate să-mi spargă pieptul. Am ceva foarte important să-ți spun.

Tace, dar asta n-o să mă oprească.

— Îmi pare sincer foarte, foarte rău pentru tot ce ți-am spus. Chiar nu cred că nu te pasionează nimic, ba chiar dimpotrivă. Sufeream și am simțit nevoia să te fac și pe tine să suferi. Nu e treaba mea cu cine te întâlnești sau cu cine ai mai ieșit.

— Mia, am încercat să-ți spun că...

— Nu contează, îl întrerup eu, acum chiar nu mai contează. Dar nu vreau să plec din Paris cu gândul că mi-am făcut un dușman aici.

— Nu-ți face griji în privința asta.

— Sigur? Pentru că aș vrea să te rog ceva, dar să știi că înțeleg perfect dacă nu mai vrei să ai nimic de-a face cu mine.

— Te ascult, spune el.

Nu e acel Louis cald și fermecător pe care-l știu eu, dar nu-i nimic.

— Trebuie să-ți povestesc mai întâi cum mi-am petrecut după-amiaza.

Și-i spun tot ce făcusem, de la telefonul către dr. Pastel până la lista cu cele trei tablouri.

— Ha! face el. Dac-aș fi în locul tău, acum aș alerga prin Paris să le găsesc.

— Nu vreau să fac asta fără tine.

Se lasă iar tăcerea. Trebuie să mă străduiesc mai mult. Continui:

— Ai crezut foarte mult în povestea asta, la fel de mult ca mine, chiar și când nu mă cunoșteai aproape deloc.

— Pentru mine e ușor, nu e ca și când aș avea vreo pasiune.

Pare amărât.

E o lovitură sub centură, dar o merit.

— Eu mi-am descoperit pasiunea când eram foarte mică, așa că uneori mi-e greu să-mi amintesc că nu toată lumea e la fel ca mine. O să-ți descoperi propriul vis, sunt sigură de asta.

— Hmmm, poate, cine știe...

— Dar înainte să o faci, trebuie să te întreb ceva: mai rămân doar două weekend-uri în Paris și știu cum vreau să mi le petrec. Vrei să găsim împreună tabloul acesta?

CAPITOLUL 25

O oră mai târziu, ne întâlnim în faţa lui Mussée de l'Orangerie, Muzeul Orangeriei, cel plin de tablourile impresioniştilor. Când Vespa lui se opreşte lângă mine, inima îmi bate atât de tare încât îmi răsună în urechi. Mă sărută pe obraji, după obiceiul franţuzesc, fără să ezite. Când îi simt mirosul atât de cunoscut, îmi amintesc instantaneu cum ne sărutaserăm. Nu trecuse decât o săptămână, dar totul se schimbase de atunci. Mi-a fost dor de el. Ştiu că nu e bine, că nu are cum să meargă. N-o să se mai întâmple. Dar în timp ce nu ştiu ce să fac cu distanţa asta dintre noi, îmi dau seama că nu are rost să mă mint: mai bine aşa decât să nu-l mai văd deloc. Ne aşezăm la coada din faţa muzeului, care şerpuieşte pe câteva rânduri.

— De ce apare un semn de întrebare în faţa Muzeului Orangerie? mă întreabă Louis după ce-i dau lista.

— Dr. Pastel mi-a zis că tabloul acesta e în patrimoniul muzeului, dar că e posibil să nu fie expus. M-am gândit că n-ar strica să verific.

Louis zâmbește când aude numele:

— Dr. Pastel, spune el. O amintire din vremuri mai fericite.

— Da, e o poreclă grozavă, zic și eu, simțind că-mi iau foc obrajii.

Cu numai o oră în urmă aș fi putut să jur că o întâlnire cu Louis e cea mai proastă idee cu putință. Iar acum... acum trebuie să mă concentrez ca să-mi amintesc de ce suntem aici.

Coada se mișcă greu, aducându-mă din ce în ce mai aproape de bunica străbunicii mele. *Poate.* Ar putea fi aici, între zidurile astea încărcate de istorie, imortalizată pentru eternitate. Și poate că într-o zi îi voi spune fetiței mele povestea vânătorii de tablouri din Paris, așa încât măcar *ea* să nu aibă nici cea mai mică îndoială în ceea ce privește originea sa.

Louis se uită la ceas când un angajat iese și spune:

— *Le musée va fermer bientôt. Nous sommes complets pour aujourd'hui.*

— Vor închide curând și nu mai lasă pe nimeni să intre? îl întreb pe Louis, să mă asigur că am înțeles bine ce mi s-a spus.

Îmi zâmbește compătimitor:

— Așa e. Dar să privim și partea bună a lucrurilor: franceza ta s-a îmbunătățit simțitor.

Râd, deși sunt devastată. Îi zic:

— Oare n-am putea să-i explicăm că avem un fel de urgență?

Louis ridică o sprâceană, întrebător:

— Și să ne băgăm în fața tuturor? Hmm, chiar că te transformi într-o adevărată franțuzoaică!

Mulțimea începe să se risipească, iar paznicul închide ușa. E clar că n-o să intrăm astăzi.

— Îmi pare rău că te-am făcut să bați drumul până aici, îi spun lui Louis.

El ridică din umeri și zice:

— Poți să-mi faci cinste cu un suc ca să te revanșezi.

Dau să-i răspund, dar... nu pot. Nu pot să ies cu el la un suc, dar nici nu-i pot spune asta în față. Pe de altă parte, după tot ce s-a întâmplat, a venit să mă ajute să dezleg misterul familiei mele. Aș putea măcar să-i mulțumesc pentru asta.

— S-a făcut, zic.

Trecem prin Place de la Concorde, în centrul căreia se află un obelisc egiptean vechi de câteva secole, și ajungem în Grădinile Tuileries. Pe drum, mă opresc să fac poze, încercând să imortalizez tot ce-mi iese în cale. Nu mă apuc să-i propun lui Louis să facem un selfie, e încă multă tensiune între noi, dar cel puțin sunt recunoscătoare că pot să descopăr, o dată în plus, comorile acestui oraș împreună cu el.

Trecem prin Place Vendôme, în mijlocul căreia descoperim o altă coloană impozantă, de data asta de culoare verde. Piața e înconjurată de unele dintre cele mai scumpe magazine de bijuterii și hoteluri din oraș, inclusiv faimosul Ritz. Cu toate astea, nimic nu iese în evidență: clădirile de culoare crem sunt doar o idee mai luminoase și păzite de bărbați care poartă mănuși și costume din trei piese.

Găsim o cafenea drăguță pe o străduță cu un nume tare frumos: Rue des Capucines, undeva la marginea pieței, cu o terasă mare și locuri libere într-un colț, numai bune să caști gura la trecători. Louis comandă o bere, iar eu încerc să nu tresar, amintindu-mi că are aproape 18 ani – și că aici e ceva normal. Eu iau un *Perrier rondelle*, în amintirea primei mele seri în Paris. Câte se schimbaseră de atunci... inclusiv accentul meu! Nu că mă laud, dar încă vreo câteva săptămâni aici și nu mă va mai deosebi nimeni de localnici. Doar că nu mai am câteva săptămâni. În curând, o să-mi iau rămas-bun de la toate astea – terase, trotuare pavate, clădiri vechi. Ceea ce înseamnă că trebuie să-mi descarc sufletul chiar acum.

— De ce ai sunat-o pe dr. Pastel? După tot ce ți-am spus, mi-am imaginat că nici n-o să te mai gândești la mine.

Chiar atunci chelnerul ne aduce băuturile, iar Louis așteaptă să plece ca să-mi răspundă.

— Ți-a intrat în cap că sunt un fel de gigolo care urmărește balerine ca să le frângă inimile.

Deschid gura să protestez, dar mă oprește ridicând o mână:

— Să știi că m-ai rănit foarte tare spunându-mi lucrurile astea, după tot ce a fost între noi.

— Îmi pare rău, îngaim, neîndrăznind să-i înfrunt privirea.

Nici el nu se uită la mine, în schimb, ia de pe masă un suport cartonat pentru pahare și îl învârte între degete. Cei doi tipi de la masa alăturată ne privesc cam ciudat, simțind probabil tensiunea dintre noi.

— Dar ai avut dreptate, adaugă Louis, ferindu-și privirea.

Au! Mă simt de parcă m-ar fi ciupit cineva foarte tare, senzație ce durează câteva secunde bune.

— În legătură cu ce? reușesc să-l întreb, fără să-mi doresc, de fapt, să aflu.

Louis își drege vocea și se foiește pe scaun. Nu cred că m-am mai simțit vreodată atât de inconfortabil.

— În ziua în care ne-am întâlnit pe scări... începe el, apoi oftează zgomotos și continuă: Mă dusesem să mă întâlnesc cu fosta mea prietenă. Mă rog, aproape fostă.

Inima mi se strânge și lacrimile mi se adună în colțul ochilor. Nu credeam că adevărul va fi chiar mai rău decât ceea ce-mi imaginam eu, dar se pare că mă înșelam.

— Pot să-ți explic, adaugă Louis, aruncându-mi o privire scurtă.

— Nu e nevoie, îi răspund, abia auzit. O parte din mine e curioasă, bineînțeles, și vrea să afle toate detaliile. Dar nu știu dacă pot să suport.

— Te rog, lasă-mă să o fac, mă întrerupe el și, înainte să mai apuc să zic ceva, începe: Acum doi ani, când Max făcea cursul ăsta, m-a invitat la o petrecere a elevilor de la școală. Eu tot glumisem despre cât e de norocos că-și petrece timpul printre atâtea fete frumoase, așa că n-a vrut să mă lase pe dinafară. Am întâlnit o fată acolo și am continuat să ne vedem. A fost de la început foarte complicat, amândoi eram foarte geloși, uneori chiar posesivi. Aveam sentimente unul pentru celălalt, dar... nu știu, pur și simplu nu a mers. Cu toate astea, ne-am și distrat, ne-am făcut un grup, am devenit apropiați – eram noi, Max, Émilie (nu erau împreună pe atunci) și încă vreo câțiva elevi de la școala voastră. Ne petreceam tot timpul împreună, unul

pe la altul, la filme, concerte, petreceri. Nu eram într-o relație doar cu ea, ci cu tot grupul, bănuiesc că și de asta a mers cât a mers. Apoi... ea a pus capăt. N-ar fi trebuit să mă surprindă, dar m-a dat peste cap...

— Ai iubit-o, spun eu, iar vocea îmi tremură.

Se uită în altă parte și aprobă dând din cap, înainte să continue:

— Așa că am început să mă combin cu alte balerine, pe care le cunoștea. Nu a fost nimic serios, probabil încercam să mă răzbun cumva pe ea. A fost însă o petrecere la care lucrurile au scăpat puțin de sub control. Am băut prea mult și... imaginile au ajuns să circule prin toată școala. Le-a văzut și tata. Mie nu mi-a zis nimic atunci, dar i-a atras atenția lui Max. I-a zis ceva de genul „cursul ăsta nu e o tabără de vară. Dacă încă mai ai energie să mergi pe la petreceri înseamnă că nu muncești suficient".

Pare ceva tipic pentru tatăl lui, dar Louis mă privește atât de grav, încât decid să-mi păstrez observația doar pentru mine.

— Apoi... s-a întors la mine, spunându-mi că vrea să mai încercăm o dată.

Îmi dau seama că încă nu i-a spus numele și mă întreb dacă nu a făcut-o pentru că e încă foarte dureros pentru el.

— I-am cerut sfatul lui Max. E prietenul meu cel mai bun de zece ani, de pe vremea când îmi pierdeam timpul pe la orele lui tata. Părinții mei tocmai divorțaseră, mama era plecată tot timpul, iar eu nu aveam unde altundeva să mă duc.

— Bănuiesc că ți-a fost foarte greu să treci prin divorțul alor tăi, spun eu, rezistând cu greu tentației de a-mi pune mâinile peste ale lui.

Ridică din umeri.

— Sunt mult mai fericiți acum, ca prieteni, decât înainte. Oricum, Max a fost de părere că poate mă purtam așa pentru că încă mai simțeam ceva pentru ea. Și a avut dreptate. Ne-am împăcat – asta se întâmpla acum un an – și totul a fost bine pentru câteva luni. Făceam tot felul de chestii împreună cu Max și Émilie, dar când rămâneam doar noi doi, lipsea ceva.

Mă privește vinovat.

— Așadar, erați încă împreună când ne-am întâlnit? îl întreb eu pe cel mai neutru ton pe care îl pot găsi.

Nu las să se vadă nimic, dar sunt zdruncinată și amărâtă. Momentul despre care vorbim a fost cel mai emoționant și mai spontan din întreaga mea viață. Mă simt înșelată, deși n-am de ce.

— Nu, spune Louis. Ba da. De fapt, nu chiar. Ultimele șase luni n-am făcut altceva decât să ne împăcăm și să ne despărțim iar și iar. Niciodată nu știam cum stau, dacă mai suntem împreună sau nu. Atunci, cînd așteptam pe treptele școlii, tocmai ce ne despărțiserăm, *din nou*. Dar îmi spusese că vrea să vorbim și nu m-am putut abține, așa că venisem să mă întâlnesc cu ea.

— Cine e? îl întreb, încercând să-mi amintesc ce s-a întâmplat în ziua aceea.

Louis nu ezită deloc:

— E prietena cea mai bună a lui Émilie, Sasha. E și ea stagiară. Rămăsese de vorbă cu cineva atunci, iar eu deja regretam că alergasem într-acolo. Era un cerc din care nu puteam scăpa și care nu ne aducea nimic bun... și-apoi te-am văzut pe tine.

Oftez și-i spun:

— Așadar, m-ai folosit ca să scapi de o discuție urâtă cu oarecum fosta ta?

Vorbele mele sunt mai sarcastice decât am intenționat, dar Louis nu se supără.

— Știu că nu sună bine deloc, dar da, zice el. Erai așa de panicată și de drăguță încât mi-am dat seama că nu-mi doream, de fapt, să fiu acolo. Oricum, era în zadar.

Înghit în sec, amintindu-mi de ziua în care eram cu Louis la Musée d'Orsay și de cât de ciudat îl privise Émilie atunci. Probabil că-l văzuse vorbind cu mine și se gândise la prietena ei. Îmi revine în minte și ziua în care îl văzusem pe Fernando vorbind cu Sasha pe stradă, dar și petrecerea de pe vas, unde fuseseră toți patru.

— Deci tu și Sasha... încep eu. Știu ce vreau să-l întreb, dar mi-e teamă de ce-mi va răspunde.

— Am terminat-o. Mi-a trimis mesaje, dar i-am spus că s-a sfârșit. Pentru totdeauna. Doar că nu o pot scoate definitiv din viața mea. Avem atâția prieteni comuni, chiar n-aș vrea să-i pierd.

Aprob, tristă. Sunt conștientă că toți avem un trecut, doar că al lui e cam... recent.

— Îți jur, Mia, între mine și ea nu s-a mai întâmplat absolut nimic de când te-am cunoscut. Cred că și-a dat seama că m-am schimbat. Nu i-am mai răspuns instantaneu la mesaje. N-am mai fost niciodată așa distant cu ea.

— Crezi că ea i-a spus tatălui tău? Poate ne-a văzut împreună și i-a zis ceva.

Cumva, nu prea îmi pasă cum a aflat *Monsieur* Dabrowski, dar dacă vreuna dintre stagiare mă disprețuiește din cauză

că i-am suflat iubitul și încearcă să-mi distrugă aceste ultime zile, păi, aș cam vrea să știu.

Louis scutură din cap:

— M-am gândit și eu la asta. Știu că e geloasă, dar...

— Nu vreau decât să știu cât de mare e beleaua în care sunt, îi zic eu, râzând încet.

Louis trage adânc aer în piept și spune:

— Nu, Mia, mama a făcut-o. Mai știi că ți-am spus că-i povestisem despre tine și despre legenda familiei tale? Cred că pur și simplu nu m-a mai auzit vorbind vreodată așa despre cineva. N-a vrut să ne facă probleme, doar că părinții mei mai stau de vorbă câteodată și bănuiesc că a venit vorba cumva. În seara aceea, după ce ți-a povestit despre... celelalte fete, tata s-a luat și de mine. Mi-a zis că aș face bine să-mi petrec timpul încercând să aflu ce vreau să fac cu viața mea și să stau departe de balerinele *lui*.

Mă uit în jur, agitată. Nici n-ar trebui să fim acum împreună.

Dar Louis se îndreaptă și mă privește în ochi:

— Și da, când ne-am întâlnit, m-am gândit că e posibil să am eu o slăbiciune pentru balerine. Dar n-am putut să mi te scot din minte, așa că mi-am dat seama că de data asta e altceva. Nu am mai întâlnit pe nimeni ca tine. Deși ești atât de pasionată de balet, tot reușești să ai timp și pentru... viață. Iar ca să răspund la întrebarea ta, am sunat-o pe dr. Pastel pentru că... vreau să te ajut să rezolvi misterul familiei tale fiindcă *tu* îți dorești asta. N-am vrut decât să te fac fericită. Din clipa în care te-am întâlnit, mi-am spus că îmi place la nebunie zâmbetul tău. Iar dacă eu sunt motivul pentru care zâmbești, cu atât mai bine.

— Sunt copleșită, zic eu, cu inima grea.

Prea multe lupte se dau în ea, nici măcar nu mă pot gândi la toate acum. Oare eu sunt fata despre care vorbește? Până acum, viața mea a fost un șir lung de ore de balet. Dar apoi am ajuns în Paris și am senzația că orașul ăsta mi-a deschis ochii. Sau Louis a făcut-o?

Chelnerul apare să vadă dacă mai vrem ceva, dar Louis îi face semn cu mâna să plece și continuă:

— I-am spus tatei că nu pot sta departe de tine, dacă te vei întoarce la mine. Strânge din buze și adaugă: M-a supărat foarte tare ce mi-ai spus, dar am meritat-o. M-ai întrebat pe cine așteptam atunci pe trepte, când ne-am întâlnit, iar eu nu am fost sincer cu tine.

Aprob din cap, privind în jos. E adevărat și cred că, într-un fel, am știut-o. Mi-am dorit să cred că îl aștepta pe Max, pentru că aveam senzația că trăiesc un basm. Mi-am imaginat mereu că e un francez visător, dar viața reală e mult mai complicată.

— Îmi pare foarte rău, Mia. Aceste ultime săptămâni cu tine au fost printre cele mai fericite din viața mea, dar simt că te-am trădat.

Îmi vine să plâng și să râd în același timp. Să mă arunc în brațele lui și să fug. Să-l rănesc și să-l iubesc și să nu fiu nevoită să aleg.

— Și mie îmi pare rău despre treaba cu pasiunea, spun într-un târziu. Am spus lucruri... îngrozitoare.

— Da, dar unele sunt adevărate, spune Louis. Pe măsură ce am crescut, m-am gândit că dacă ai o pasiune înseamnă că n-o să te distrezi deloc. Părinții mei făceau ceea ce și-au dorit întotdeauna să facă, dar munceau atât de mult

încât aveam senzația că nici măcar nu aveau timp să se bucure de ceea ce făceau. Dar ce mi-ai spus tu m-a pus pe gânduri, m-a inspirat și m-a speriat în același timp. Nu ți-am spus până acum, dar... să știi că la un moment dat pictam.

— Serios?

Aprobă, cu un zâmbet pe buze.

— Îmi plăcea așa de mult când eram mic, iar tata începuse să-mi aducă tot felul de cărți de artă ca să am de unde să mă inspir. Dar am renunțat să mai pictez când am început liceul. Bănuiesc că m-am lenevit. Sau poate m-am gândit că ar trebui să fac exact opusul a ceea ce făceau ai mei. Tu însă m-ai făcut să-mi doresc să reîncep. De fapt, chiar am lucrat ceva...

Îmi dau seama că-mi țineam respirația.

— Pot să văd? îl întreb.

— Nu, îmi răspunde el, pe un ton ferm. Încă nu e gata.

Mă las pe spate în scaun, puțin surprinsă.

— Sunt sigură că e minunat. Nu vrei să-mi spui chiar nimic?

Louis se face că nu mă aude, în schimb, cere nota. Își scoate portofelul, dar îl opresc.

— Ești invitatul meu, ai uitat?

Încerc să par optimistă, ca și cum n-aș fi observat că atmosfera se schimbase brusc între noi.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru tata, Mia. Știu că poate fi foarte dur câteodată, dar nu are legătură cu tine, ci cu mine.

— Avea toate motivele să fie supărat pe mine, spun eu. Poate că nu trebuia să o spună în felul acela, dar, până la

urmă, chiar am ratat un pas, iar el știa de ce eram distrasă. Nu-l învinovățesc.

— O să te descurci de minune, sunt sigur de asta, zice el în timp ce las o bancnotă și câteva monede pe o tăviță, apoi se ridică.

Câteva minute mai târziu, ne despărțim. Ne luăm rămas-bun repede, iar momentul e puțin ciudat. Louis pare căzut pe gânduri, iar eu simt că ne spuseserăm tot ce aveam de spus. Pentru moment. Soarele apune în timp ce mă îndrept spre casă, iar cerul e de un albastru încețoșat. O singură întrebare mă chinuie tot restul nopții: oare când o să-l mai revăd?

CAPITOLUL 26

Ziua spectacolului se apropie cu paşi repezi, iar eu şi Audrey repetăm de două ori mai mult. Ajungem la şcoală mult înaintea celorlalţi şi plecăm ultimele. Dar entuziasmul e mare, aşa că azi vreo câteva eleve din anii mai mici ne întreabă dacă pot asista la repetiţii.

— Atâta timp cât nu vorbiţi, n-am nimic împotrivă, le spune Audrey calmă, dar văd că zâmbeşte.

Dar ce balerină nu se bucură când are fani?

Încep eu, iar Audrey se oferă să se ocupe de muzica pentru soloul meu. În timp ce-mi iau poziţia, încerc să-mi liniştesc mintea, să ignor oamenii din sală, claxoanele maşinilor şi chiar gândul la Louis. Vreau ca repetiţia asta să nu fie decât despre mine – sau măcar despre Odile. Primele note muzicale umplu încăperea, iar eu îmi fac intrarea. Imediat ce-mi ridic piciorul drept, creierul meu blochează stresul şi confuzia, lăsându-mi sentimentele să-mi inspire mişcările. În total, soloul meu ţine trei minute,

dar în mintea mea continuă la nesfârșit, învăluindu-mi mușchii încordați cu plăcerea de a face ceea ce iubesc cel mai mult.

Mă întorc la realitate abia când termin. Publicul restrâns aplaudă, chiar și Audrey. Fac o plecăciune, apoi mă îndrept spre bancă, să-mi recapăt suflul. Audrey nu pierde nicio clipă și îmi dă telefonul ei, după care îmi ia locul în mijlocul sălii. Își ia poziția, își îndreaptă umerii și coloana și își ridică bărbia, căutând unghiul perfect. O privesc, vrăjită de eleganța pe care o emană. E Lebăda Albă de vis, e făcută pentru rolul ăsta. Atunci înțeleg: *Monsieur* Dabrowski făcuse alegerea perfectă. Ne citise de la bun început.

Nu mi-am luat o secundă ochii de la ea, însă, în clipa în care termină, simt o schimbare. Publicul aplaudă încet și e ceva ciudat în atmosferă. Lui Audrey îi pică fața. Îi urmăresc privirea și mi se taie respirația.

Myriam Ayed, prim-balerina Operei din Paris, ne privește din ușa rămasă deschisă. Poartă o pereche de colanți și un tricou lălâu, de sub care se ivesc bretelele costumului de balet, și o geantă de sport pe umăr. Îmi dau seama că e aici pentru același lucru ca și noi: repetă pentru următorul spectacol. Școala e foarte mare, iar studiourile unde repetă profesioniștii sunt într-o altă aripă. N-o mai văzusem din prima zi.

— *Bravo*, spune ea, aplaudând și intrând. Foarte bine.

— Mulțumesc, murmură Audrey, ca lovită de trăsnet.

— Și ție, spune atunci Myriam, întorcându-se spre mine. Roșesc. Amândouă ați dansat foarte bine, continuă ea.

Zâmbesc, bâlbâind câteva mulțumiri, dar atât. Mi-e teamă nu cumva să spun vreo prostie unei balerine celebre.

— Pot să vă dau un sfat? Schimbați rolurile, ne spune ea, arătând cu degetul dinspre mine spre Audrey și invers.

Audrey se încruntă la mine. Fac același lucru.

— Nu înțeleg, zic eu, în cele din urmă.

Ceilalți elevi au rămas muți, se mulțumesc să urmărească în ce fel facem față presiunii de a fi privite de idolul nostru.

— Adică tu vei fi Lebăda Albă, îmi spune, iar tu – arată către Audrey – vei fi Lebăda Neagră. Schimbați rolurile. Doar pentru o zi, încercați să dansați una în locul celeilalte.

— Dar... încep eu.

Sunt pe cale să enumăr toate motivele pentru care nu putem face asta. Gândul de a dansa prost în fața lui Myriam Ayed este atât de greu de suportat încât îmi taie respirația. Dar nu zic nimic din ce aș vrea, căci Audrey îmi aruncă o privire care pare să spună: „Doar fă-o și taci." Are dreptate, doar n-o să mă apuc să mă cert cu cea mai cunoscută balerină din Paris!

Myriam Ayed se așază pe bancă în timp ce Audrey îmi face loc să-mi iau poziția. Doar că n-am învățat pașii ei. N-aș putea să-i spun nici dacă aș încerca. Și totuși, corpul meu pare să-i știe. De fapt, am senzația că mușchii mei sunt chiar încântați de schimbare în timp ce mă ridic și mă întorc, mă răsucesc și fac piruete. Brațele la fel, se rotunjesc, îmbrățișând un copac invizibil, conduse de muzică și de bătăile inimii mele. Sunt sigură că nu eu dețin controlul în momentul ăsta, ci corpul meu, care pare să-i fi spus creierului: „Relaxează-te. Mă ocup eu de asta."

Când termin, o caut cu privirea pe Audrey. Am învățat să-i citesc orice expresie, oricât de impasibilă ar vrea să pară. Iar acum, cu toată subtilitatea, mesajul e: „Ți-a ieșit!"

Apoi e rândul lui Audrey să devină Lebăda Neagră. Îi văd teama în priviri, dar muzica o poartă la fel cum a făcut-o și cu mine, iar când încheie, are un zâmbet imens pe față.

— *Magnifique*, „minunat", spune Myriam Ayed, zâmbindu-ne larg și mutându-și privirea de la una la alta. Vedeți voi, baletul e o experiență colectivă. Fiecare dansator pregătește scena pentru cel care va dansa după el. Chiar și când faci un solo, nu e vorba doar despre tine, tu doar atragi atenția tuturor pentru câteva minute, înainte de a trece la momentul următor. Baletul înseamnă armonie, iar aceasta nu poate fi obținută decât prin muncă în echipă.

Îi sorb fiecare cuvânt, simțind cum bucuria îmi curge prin vene, iar când mă uit la Audrey, are cea mai gravă față de pe pământ. E drept că n-am făcut decât un simplu schimb de roluri, dar am senzația că facem asta din clipa în care am ajuns în Paris. Și sunt sigură că simte la fel. Mă îndrept spre ea și nu mă pot abține: o iau în brațe și o strâng cât pot de tare. E încordată, dar apoi simt cum i se domolesc bătăile inimii.

— E cea mai frumoasă zi din viața mea, îi șoptesc la ureche.

— Nu, e cea mai frumoasă zi din viața *mea*, îmi răspunde ea.

Izbucnesc în râs, dar ea nu-și permite decât un chicot scurt. Până la urmă, Myriam Ayed e încă aici, privindu-ne.

Câteodată mi-aș dori să pot trăi într-un studio de dans. Realitatea nu m-ar putea găsi aici. Nu sunt Mia, nu sunt doar o fată de 17 ani, nu sunt elevă de liceu. Sunt cine vreau eu să fiu, o fată care simte totul prin prisma celei mai frumoase forme de artă.

Dar imediat ce plec, redevin Mia, iar inima mi se îngreunează ca un bolovan. Se apropie timpul să plec. Parisul și Louis se îndepărtează tot mai tare și nu pot face nimic să schimb lucrurile. Audrey e lângă mine, mergem tăcute spre stația de metrou, așa de tăcute că aproape uitasem că e cu mine. Asta până când mă întreabă:

— N-ai vrea să mergem pe jos?

— Bine.

Căminul nostru e exact peste Sena, dar de obicei suntem prea obosite ca să mai putem merge pe jos, deși drumul trece prin câteva locuri de vis: Place des Vosges, o piață elegantă înconjurată de galerii de artă, apoi peste Pont de Sully, prin Île Saint-Louis până în spatele catedralei Notre-Dame.

Sper că priveliștea minunată mă va ajuta să-mi limpezesc gândurile, dar nu e chiar așa de ușor. De la ultima întâlnire cu Louis, ne trimiseserăm câteva mesaje, dar ceva se schimbase și probabil așa va rămâne. Mă dărâmă toate lucrurile care se bat cap în cap în mintea mea. Nu voiam să mă îndrăgostesc, dar nici nu pot sta departe de Louis. Voiam să mă dedic baletului, dar nici nu puteam rezista dorinței de a afla legenda familiei mele. De fiecare dată îmi spun că nu putem fi împreună, dar sfârșesc prin a alerga spre el cât mă țin picioarele. Am obosit să-mi tot

frământ mintea și să-mi dau inima peste cap. Să încerc să le împac pe toate.

Trag adânc aer în piept și mă întorc spre Audrey. Vreau s-o întreb ceva, dar vorbele mi se opresc pe limbă. Nu știu de unde să încep.

— Ce e? mă întreabă ea, privindu-mă amuzată.

— Păi... îmi place la nebunie momentul ăsta al zilei în Paris. Soarele apune așa de încet, iar lumina e incredibil de frumoasă, nu crezi?

Audrey ridică o sprânceană:

— Nu arăți ca și cum ai vrea să vorbești despre culoarea cerului. Stai, nu cumva e vorba despre...

Chiar vreau să discut despre problemele mele în dragoste cu Audrey, fata cu care e posibil să fiu în competiție toată viața?

— Așadar, chiar despre el e vorba, zice ea.

— Da, încuviințez, în cele din urmă. Îl cheamă Louis. Știi, n-am venit în Paris să mă îndrăgostesc.

Audrey izbucnește în râs, apoi spune:

— Sper că nu! Dar ce s-a întâmplat?

Dau din umeri.

— Am fost împreună și știu că nu e în regulă, dar jur că nu așa am obținut rolul lui Odile.

Mă opresc și mă uit la ea, dar nu are nicio reacție.

— Da, știu, spune apoi. Ai obținut rolul pentru că l-ai meritat. Toată lumea poate vedea asta.

— Ah, fac eu. Oare tot timpul ăsta a fost atât de simplu? Da, în fine, continui eu, acum nu mai suntem împreună din cauza mea și...

— Și ai vrea să fiți din nou?

— Nu, răspund eu, foarte ferm, dar bineînțeles că nu gândesc așa. N-ar avea niciun sens, mai adaug.

Audrey se oprește brusc. Îmi face semn să vin mai aproape, ca să ne retragem din mulțimea de pietoni de pe pod. Lângă noi, o tânără îmbrăcată într-o rochie verde, cu o eșarfă colorată înfășurată în jurul părului lung, negru, cântă „La vie en rose".

— Mia, tu oricum vei face ceea ce-ți spune inima. Așa ești tu.

— Dar ce fac cu spectacolul? Cu directorul artistic de la ABT? N-ar trebui să am nimic altceva în minte!

Audrey oftează și spune:

— Dar ce-o să faci cu toate regretele pe care-o să le ai?

Știu bine ce-mi spune inima, repetă la nesfârșit același nume din prima zi.

— Tu n-ai risca niciodată să fii distrasă de un băiat, îi zic.

Audrey chicotește:

— Evident că nu! Dar asta nu înseamnă că nu mi-ar plăcea să mă îndrăgostesc. Când o să dansez la Balșoi Teatr sau unde voi ajunge, n-am de gând să mă întorc în fiecare zi într-o casă goală, să-mi țină companie doar poantele.

Privesc în jur, apoi în josul râului, ascultând versurile: *Il est entré dans mon coeur une part de bonheur dont je ne connais la cause.* Sensul lor îmi răsună puternic și limpede în minte: „Mi-a pătruns în inimă o parte din fericirea a cărei cauză nu o cunosc".[1]

LOUIS.

---

[1] Vers din cântecul „La vie en rose", de Edith Piaf, pe muzica lui Louiguy (n. tr.).

Venisem în cel mai frumos oraș din lume ca să mă dedic carierei. În schimb, am primit ceea ce promite Parisul: dragoste. Am muncit din greu și am primit rolul lui Odile. Am repetat până la epuizare și voi continua să o fac până în clipa când voi intra pe scenă. Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla în acest moment? Bănuiesc că regretele. Vreau să fiu cu Louis, chiar dacă numai pentru câteva zile și chiar dacă nu ne vom mai revedea niciodată.

Nu cred că voi fi în stare să mă iert vreodată dacă n-aș da o șansă poveștii noastre.

CAPITOLUL 27

Prima oprire în itinerarul nostru de sâmbătă este la Muzeul Orangerie, în Grădinile Tuileries. Parcul e străjuit într-o parte de o roată Ferris, iar în cealaltă de Luvru, cu nenumărate rânduri de copaci între ele. De pe crengi, păsările ciripesc vesele sub soarele strălucitor. Vânătoarea noastră de tablouri are un început promițător.

Aseară, dr. Pastel m-a sunat să-mi spună că aranjase să mergem să vedem cele două tablouri care nu erau expuse pentru public. Al treilea se află la Musée d'Orsay, îi făcusem o poză ultima dată când fusesem acolo, dar dansatoarea se uită într-o parte, așa că nu poți să-i vezi fața. Deci, chiar dacă ăsta ar fi tabloul pe care-l caut, n-o s-o știu niciodată sigur.

— Ce ciudat că am venit aici să vedem un tablou de Degas, zice Louis când intrăm.

— De ce spui asta? îl întreb eu, atât de atentă la misiunea noastră, încât tonul îmi e mai serios decât aș vrea.

— Fiindcă locul ăsta e celebru pentru tablourile cu crini ale lui Claude Monet.

Mă conduce într-una dintre sălile ovale. Nuanțe de albastru, purpuriu și verde încercuiesc spațiul, iar mulțimea de turiști din mijloc stă să le admire. Cred că numai în Paris muzeele în sine sunt opere de artă – de la palate la gări vechi și camere rotunde, care să se potrivească perfect cu tablourile. Mă pregăteam să le studiez mai îndeaproape când Louis mă trage înapoi.

— Stai, îmi spune el. Ai uitat ceva.

Înainte să apuc să întreb despre ce e vorba, mă sărută.

Când se oprește, zâmbesc și mă aplec spre el pentru un alt sărut. Știu că subiectul zilei este Degas, dar... n-am cum să ratez ocazia. De data asta n-o să cântăresc prea mult lucrurile.

Ne plimbăm prin camera circulară, admirând nesfârșitele tușe pastelate care se învârt și se transformă în picturi. Parcă o vrajă pune stăpânire pe mine și mă face să uit complet de tabloul lui Degas. Dar nu pentru multă vreme.

Urcăm treptele spre etajul următor, găsim pe cineva din personal – un tânăr îmbrăcat în uniformă gri – și îi spunem că avem întâlnire cu domnul Martin, arhivarul muzeului. Suntem conduși spre o ușă aflată la capătul holului, pe care se află o plăcuță care ne anunță că intrarea e permisă doar angajaților. Mă cuprinde emoția când intrăm – ia uitați-vă la mine cum îmi folosesc relațiile pentru a avea acces în locuri importante. Mă rog, cât de important poate fi subsolul unui muzeu...

— Nu aveți voie să atingeți nimic, ne atenționează domnul Martin în timp ce ne îndreptăm spre niște cutii negre

imense așezate în rânduri, la câțiva metri distanță unele de altele.

Domnul Martin are o barbă neagră deasă, ochelari cu rame rotunde și aerul cuiva care ar face orice ca să-și protejeze copiii.

— Și nici să spuneți cuiva că ați fost aici, adaugă el, cu tonul unui profesor.

— N-o s-o facem, răspund eu.

Cu toate astea, dacă voi găsi tabloul cu străbunica mea, e foarte posibil să fiu tentată să-l iau la subsuoară și s-o rup la fugă. E foarte frig în încăperea asta luminată de neoane și lipsită de ferestre, tremur în rochia mea subțire, înflorată. Domnul Martin ne spune că temperatura scăzută conservă operele de artă, multe dintre ele vechi de câteva secole. Între timp, această operă neterminată în vârstă de doar 17 ani își dorește să-și fi pus un pulover în geantă. Louis îmi freacă ușor brațul ca să mă încălzească, iar eu îl iau de mână. Încă mi-e frig, dar acum nu îmi mai pasă.

Domnul Martin se oprește în fața unei cutii negre mari pe care scrie „57.B" și scoate din buzunar o pereche de mănuși albe de bumbac. Nici nu mai respirăm când deschide cutia și abia atunci îmi dau seama cât e de liniște, nu se aude decât bâzâitul aerului condiționat. Îmi trece prin cap că, deși în Paris nimeni nu are aer condiționat în casă, operele de artă se bucură tot timpul anului de temperatura ideală. E o chestiune de priorități.

— Aici este, ne spune domnul Martin și scoate o ramă mică din cutie. O pune cu grijă pe un stativ și dă la o parte pânza cu care e acoperită.

— Ce frumoasă este! exclam eu, cercetând femeia învăluită într-o mare de tul verde.

Are trăsături ascuțite, nasul în vânt și părul lung, negru, prins cu o fundă verde, asortată. Are un braț ridicat, dar n-aș putea spune dacă într-un arabesc sau dacă și-l întinde.

— De ce-l țineți ascuns? întreb. Eu credeam că picturile cele mai cunoscute ale lui Degas sunt expuse în toată lumea, iar cele mai puțin importante ajung la arhivă, dar acesta e absolut minunat, chiar merită să fie văzut.

Domnul Martin zâmbește cu tristețe:

— Ele sunt atât de multe, iar pereții sunt prea puțini. Câteodată le mai dăm cu împrumut pentru anumite expoziții, dar pe acesta nu l-a mai văzut nimeni de mai bine de zece ani.

— Asta ne face și mai speciali, zice Louis cu o sclipire în ochi.

Mai studiez puțin tabloul, sperând că-mi va transmite ceva.

— Ce părere ai? mă întreabă Louis.

Îmi las capul în jos. Oare ar trebui să o recunosc? O să *știu* pur și simplu când o văd? Întreb dacă pot să fac o poză, dar domnul Martin îmi răspunde printr-o privire îngrozită. Asta e, trebuia să încerc. Măcar mă lasă să mai privesc o vreme pictura. Sunt conștientă de privirea întrebătoare a lui Louis, dar nu știu ce ar trebui să simt. Domnul Martin îmi ascultă cu răbdare toate întrebările legate de tablou – când a fost pictat, în ce an, ce poveste are –, dar, deși are răspunsuri la majoritatea, lucrurile nu devin deloc mai clare.

Când ieșim din muzeu, descoperim că parcul e plin de lume, dar mai ales de câini.

— Abia după-amiază avem următoarea întâlnire, așa e? mă întreabă Louis, în timp ce pornim pe o alee.

Îi văd sclipirea din ochi și zâmbesc.

— Ce ai pus la cale? îl întreb.

— *Mademoiselle*, o să ai o surpriză foarte plăcută, îmi spune zâmbind. E un secret... nu foarte secret.

După o scurtă plimbare, ajungem în fața unei alei înguste. Intrarea în Galeria Vivienne abia dacă se vede din stradă, ai putea rata cu ușurință semnul decolorat aflat deasupra ușii de fier forjat.

Când intrăm, am senzația că ne-am întors în timp. E un pasaj lung și îngust, cu o cupolă din sticlă deasupra, care lasă să intre toată lumina soarelui, reflectându-se pe stucatura bogată și pe podeaua colorată. Parcă am fi ajuns cumva chiar în lumea lui Degas. În jur e plin de buticuri drăguțe unde se vând cărți, jucării de lemn, vinuri și antichități.

Louis privește cum absorb totul ca un burete.

— Îți mulțumesc că m-ai adus aici, îi spun, iar gândul că am propriul meu ghid turistic mă face să mă simt ciudat de mândră.

— Mi-ar plăcea să-ți pot arăta mai multe, răspunde el. Sunt multe astfel de pasaje ascunse prin tot orașul. Îmi place că trebuie să știi unde să le cauți, nu sunt foarte ușor de găsit.

Mi-ar plăcea să le pot vizita pe toate, dar acum mor de foame.

— Te rog, spune-mi că următoarea oprire e pentru prânz, îi spun eu râzând.

Louis se înveselește:

— *Bien sûr!* „Bineînțeles"... În Franța nu există întâlnire fără mâncare.

Facem cale întoarsă spre Grădinile Tuileries și spre „Angélina", o celebră ceainărie tradițională.

— Ar trebui să te avertizez că e un loc extrem de popular printre turiști, îmi spune Louis în timp ce așteptăm afară să intrăm. Nu e chiar genul meu.

— Ah, să înțeleg că faci o excepție pentru iubita ta din America? îl întreb, aruncând o privire spre fereastră, să văd cum îmi stă părul.

Abia apoi îmi dau seama ce am spus. *Non*, Mia! Ce-o fi în capul tău?! Nu poți să te autointitulezi iubita cuiva, mai ales când lucrurile sunt și-așa destul de complicate.

Chiar dacă vorbele mele îl surprind pe Louis, nu lasă să se vadă, ci continuă:

— Exact, e de datoria mea de francez să mă asigur că guști celebra ciocolată caldă și deserturile noastre decadente. Totuși, o să luăm mai întâi câte o salată, ca să nu știe lumea că am venit doar pentru dulciuri.

— Nu mai am decât o săptămână la dispoziție ca să gust toate tartele cu zmeură din Paris, spun eu, așa că n-am nicio clipă de pierdut.

Am vrut să fac o glumă, dar Louis se întunecă.

— Doar o săptămână, spui?

E o întrebare retorică, amândoi știm cât timp mai avem. Louis oftează și-mi înconjoară mijlocul cu brațul, trăgându-mă spre el. E atât de bine, atât de plăcut, de perfect. Apoi mă sărută.

A avut dreptate în ceea ce privește deserturile, așa încât prânzul nostru aproape ne bagă în comă diabetică. Îmi plac dulciurile americane și nu fac nazuri, mănânc orice, gogoși, prăjitură cu morcov sau cu ciocolată, dar deserturile franțuzești au ceva special, de la glazura lucioasă la fructele așezate delicat sau la numele amuzante – *religieuse*, spre exemplu, pentru un foietaj cu două straturi de cremă ori *Paris-Brest* pentru ceea ce cred că e strămoșul Cronut-ului. Dar acum, ca doi soldați curajoși, trebuie să pornim în a doua parte a turului nostru dedicat lui Degas.

Se dovedește că accesul la al doilea tablou e chiar mai dificil decât la primul. Se află la sediul Givenchy, celebra casă franțuzească de modă, chiar în biroul designerului principal. În mod normal, nu ne-ar fi lăsat nimeni să ne băgăm nasul, dar, din fericire, dr. Pastel fusese cea prin intermediul căreia fusese achiziționat tabloul cu câțiva ani în urmă.

Cum e sâmbătă, clădirea e pustie, nu e decât asistentul directorului, un tip foarte tânăr pe nume Vincent, ras în cap și îmbrăcat în costum negru. La insistențele dr. Pastel, Vincent fusese desemnat să se ocupe de noi. Trecem pe lângă un dulap de mărimea unei camere în care sunt agățate sute de rochii *haute couture*, de „croitorie de lux", și îmi dau seama că n-aș fi reușit niciodată să găsesc tabloul de una singură. Dacă n-ar fi fost Louis să-mi dea speranță, nu m-aș afla aici, atât de aproape de o altă capodoperă.

De data asta, avem de-a face cu o schiță, într-o ramă simplă, neagră, care ocupă jumătate din peretele din spatele biroului. Înfățișează trei balerine și este de o simplitate incredibilă – doar cărbune pe o pânză albă –, dar și

de o precizie extraordinară. Fetele sunt surprinse în momentul în care execută un *plié*; fiecare detaliu, de la poziția tutu-ului la arcuirea brațelor, scoate în evidență faptul că Degas nu a fost doar un simplu observator, ci înțelegea baletul cu adevărat.

— Ăsta e, îi spun lui Louis. Nu pot să-ți explic, dar știu că ăsta e.

Balerina din mijloc îmi pare foarte cunoscută și îmi dau seama repede de ce, dar trebuie să fiu sigură. Scot poza cu Élise Mercier și cele două prietene ale sale din geantă, iar Louis mi-o ia din mână și o pune pe perete, lângă schiță, în timp ce Vincent începe să se încrunte la noi. Am senzația că nu e un mare admirator al lui Degas.

— Uite, spun eu, analizându-le pe fetele din poză și comparându-le cu cele din schiță, înălțimea corespunde.

Ne uităm unul la altul, zâmbind tot mai larg.

Louis se mai uită o dată la schiță, apoi aprobă încet:

— Da, ea este strămoașa ta.

Trag aer în piept, iar ochii mi se umezesc de emoție. N-am uitat ce mi-a spus dr. Pastel – nu am cum să fiu sigură. Dar în inima mea știu că e adevărat. Louis o știe și el. Ne aflăm în fața unei schițe realizate de către Degas în care este înfățișată bunica străbunicii mele, prim-balerină la Opera din Paris. Legenda familiei mele este adevărată, nu există nicio urmă de îndoială.

Louis îi spune ceva lui Vincent, îmi dau seama că îl roagă să ne lase să facem o poză. Acesta însă face ochii mari, dezgustat, ca și cum Louis i-ar fi zis că vreau să iau schița și să mi-o pun în buzunar.

— *Ah, non, ce n'est pas possible!* „Ah, nu, este imposibil!“ exclamă Vincent tăios.

— *Je comprends*, „înțeleg“, spune Louis, făcându-mi însă cu ochiul.

Vorbește în continuare, dar observ că se întoarce încet cu spatele la mine, în așa fel încât Vincent nu mă mai poate vedea. Profit de ocazie, îmi scot ușor telefonul și fac repede câteva poze. Nu știu prea bine ce fac, dar reușesc să arunc o privire la telefon înainte să-l strecor înapoi în geantă și îmi dau seama că reușisem. Élise Mercier, balerina lui Degas, va fi cu mine pentru totdeauna.

— Cum te simți? mă întreabă Louis luându-mă de mână când ieșim în bulevardul aglomerat.

Stresată de spectacolul care se apropie. Încântată că am găsit tabloul pe care l-am căutat atât de mult. Emoționată de ziua asta minunată petrecută cu el. Și confuză din toate aceste motive.

— Fericită, spun într-un târziu, zâmbind.

Clar ăsta e cuvântul care exprimă cel mai bine cum mă simt.

— Și eu la fel, zice el, trecându-și mâna prin părul meu, apoi mă sărută.

Mia cea obișnuită s-ar fi gândit imediat la ce cred oamenii care ne văd, dar Mia *la parisienne* se bucură pur și simplu de moment, cu inima plină de încântare și stomacul plin de fluturi.

Mi-aș dori ca ziua asta să nu se termine niciodată, dar cum asta nu e cu putință, mă hotărăsc să fac ceva ce stă în puterea mea: să o fac de neuitat.

— Iar o să-mi spui că-mi plac chestiile turistice, încep, făcându-l să zâmbească, dar nu sunt în stare să trec pe lângă o roată Ferris fără să urc în ea. Mă gândesc la asta de când am trecut pe lângă ea.

— Să te ridici spre cer nu e deloc ceva turistic, răspunde serios Louis, ci foarte romantic.

Stăm unul lângă altul, admirând priveliștea. De fiecare dată când zăresc un monument pe care-l recunosc – Arcul de Triumf, biserica Sacré-Coeur sau Turnul Eiffel – nu mă pot abține să nu țip, făcându-l pe Louis să râdă. Îi simt trupul cald lipit de al meu și mă înfior când îmi atinge gâtul cu buzele.

— A fost o zi minunată, suspin eu.

— Chiar a fost.

— Fiecare zi petrecută cu tine a fost așa, continui eu, cu vocea gâtuită. Nu vreau să plec.

Inima mi-o ia razna când Louis mă privește drept în ochi:

— Atunci, nu pleca, îmi spune, atât de încet încât încep să mă întreb dacă nu cumva mi s-a părut.

Trag aer în piept, dar nu e momentul pentru promisiuni sau decizii de viață și de moarte. Vreau să mă bucur de ceea ce avem acum, cât timp o mai pot face. Iar acum am șansa de a-l săruta pe Louis în înaltul cerului.

CAPITOLUL 28

Luni dimineață, când ajungem la școală, suntem toți un pic amețiți. Măcar o dată nu ne punem costumele de balet ca să începem imediat să dansăm; în schimb, întreaga distribuție din *Lacul Lebedelor* are proba finală pentru costume. Iar eu, pentru prima oară, sunt extrem de fericită că *nu* dansez.

Zâmbesc când îl scot pe al meu din sacul în care e învelit. Costumul pe care-l probasem în urmă cu câteva zile e curat acum – de la modelul complicat din mărgele la nenumăratele straturi de tul adunate în jurul taliei. După săptămâni întregi în care nu am purtat decât alb, într-o încăpere plină de lebede albe, e o adevărată plăcere să intru în pielea maleficei Lebede Negre. Valérie și echipa ei au făcut o treabă nemaipomenită, costumul îmi vine perfect. Dar *la pièce de résistance*, „piesa de rezistență", nu e el. Deschid cutia pe care o primisem odată cu costumul și scot parura,

mi-o pun pe cap și două pene împodobite cu mărgele mi se încolăcesc în jurul capului, peste urechi.

— *Mamma mia*, Mia! exclamă Lucy cu un accent italian exagerat, alergând spre mine.

Își poartă și ea costumul, o versiune mult simplificată a celui al lui Audrey.

— Arăți minunat, îi spun.

Lucy rânjește și-mi răspunde:

— Păi, dacă-ți place așa de tare costumul meu, sunt mai mult decât bucuroasă să facem schimb. O să fiu eu Lebăda Neagră, nu mă plâng.

Izbucnește apoi în râs, iar eu îmi dau ochii peste cap. Ne-am strâns în cel mai mare studio, singurul în care încăpem toți. În colțuri au fost atârnate draperii, improvizându-se astfel cabine de probă în care să ne încercăm costumele. Când îi văd pe toți în costumele de spectacol, sunt cuprinsă de mândrie. Oricât ai repeta coregrafia, oricât ai asculta melodia la telefon, în orice pauză ai avea, oricât ai reciti povestea, analizând-o în cele mai mici detalii pentru a căuta motivația personajului, nu înțelegi complet decât în momentul în care te afli într-o cameră mare, plină de lebede albe și una mică, neagră. Cursul se apropie rapid de final și niciunul dintre noi nu îndrăznește să aducă vorba despre ce se va întâmpla – sau nu – după ce se va încheia. În doar câteva zile vom dansa în fața directorilor de programe artistice din toată lumea.

În schimb, în timp ce așteptăm ca Valérie și echipa să inspecteze fiecare costum în parte și să mai facă mici modificări, discutăm despre prezent.

— Ce faceți mâine? le întreb pe Anouk și pe Lucy.

Cu excepția mea, a lui Audrey și a lui Fernando, toată lumea are zi liberă. Dansatorii principali, inclusiv eu, trebuie să se întâlnească mâine după-amiază cu *Monsieur* Dabrowski pentru o ultimă repetiție, dar avem prima parte a zilei liberă, ca să ne odihnim înainte de marele final.

— Eu mă duc la cumpărături, spune Lucy, cu ochi strălucitori. Strâng bani de luni bune pentru un răsfăț în Paris, dar n-am apucat s-o fac și chiar mă întreb de ce...

— Poate pentru că ai pierdut timpul cu Charles, spune Anouk, pe un ton ușor sarcastic.

— Da, poate, recunoaște Lucy, izbucnind în râs.

De altfel, ne punea la curent cu aventurile lor în fiecare seară, la cină, ba chiar plănuia să revină la Paris pentru o săptămână mai spre sfârșitul verii, înainte de începerea școlii, ca să-l revadă.

— Dar tu, Anouk, ce mai ai pe listă înainte să pleci?

— Păi, după-amiază mă duc cu prietenii mei la un tur de artă stradală, o prostie, te sfătuiesc să nu vii.

Dau încet din cap, apoi, bineînțeles, gândul îmi fuge la Louis. În plimbările noastre prin Paris, îmi arată mereu picturile stradale, adesea simple grafittiuri în alb și negru înghesuite prin colțuri, dar câteodată se întâmplă să mai dăm și peste vreun perete întreg plin de detalii impresionante. Louis îmi spune de fiecare dată, entuziasmat, că acum muzeele sunt pe stradă, iar în momentul ăsta îmi dau seama că mă întreb dacă vom avea vreodată timp să mergem împreună într-un astfel de tur. Probabil că nu.

Lucy se întoarce atunci spre Lebăda noastră Albă și o întreabă:

— Dar tu, Audrey?

În ceea ce o privește, îmi dădeam seama că începuse să se relaxeze. Bine, după standardele ei, asta însemna că prefera să rămână la masă după cină ca să pălăvrăgească în voie cu noi în loc să se ducă direct în cameră și să se bage în pat cu o carte în mână și o mască facială.

— Păi... mmmm...

În fața noastră mai sunt vreo șase elevi la coadă, așa că avem timp și să o așteptăm, dar și s-o tachinăm.

— Planurile lui Audrey vizează Rusia, zice Anouk, făcându-ne cu ochiul, apoi începe să intoneze: Bal-șoi! Bal-șoi! Bal-șoi!

Lucy râde, dar nu și eu, pentru că acum știu povestea. Mama ei o sunase în fiecare zi să-i aducă aminte că *trebuie* să-i impresioneze pe cei de la Balșoi Teatr. Nu exista altă opțiune. Cu toate astea, nu sunt chiar așa de sigură că asta își dorește și Audrey. De fiecare dată când vorbește despre compania rusească de balet, se întristează.

N-aș merge atât de departe încât să o consider prietena mea cea mai bună, dar între noi lucrurile s-au schimbat mult. Repetăm împreună. Ne ajutăm. Și cum ne dorim să ajungem la companii diferite, nu mai suntem în competiție directă.

— Cine știe ce va fi? E posibil să avem o surpriză, spun eu, mai mult ca să schimb subiectul.

Dar Lucy se prinde imediat și mă întreabă:

— Ce vrei să spui?

Mă privesc în oglindă. De câte ori o fac, mă întreb cine o fi fata acoperită de pene negre. De fiecare dată îmi ia câteva secunde să-mi dau seama că sunt chiar eu.

M-am schimbat mult de când am ajuns în Paris. Visul meu a rămas același, dar, cumva, acum e altfel.

— Mai sunt și alte companii, zic eu, simțind că mă înroșesc.

— Așa e, aprobă Anouk, aranjându-și o bretea pe umăr și întinzându-și brațele. Nu contează unde ajung, Copenhaga, Beijing, Sydney, ba chiar ar fi o scuză bună să văd lumea. Hai, poate nu întreaga carieră, dar măcar câțiva ani...

Lucy și Anouk se uită una la alta, zâmbind.

— Deci?

— Mi-ar fi greu să stau departe de părinți și prieteni, spun eu.

Lucy îmi aruncă o privire cu subînțeles și mă întreabă:

— Dar dacă ai avea un motiv întemeiat să rămâi?

Dau încet din cap.

— ABT a fost mereu prima mea alegere, spun.

— Da, dar apoi a apărut cineva în viața ta, zice Lucy, prostindu-se.

— Taci! exclam eu, uitându-mă repede în jur să văd dacă a auzit-o cineva.

Seara trecută le spusesem în cele din urmă lui Anouk și lui Lucy că exista, într-adevăr, un francez drăguț în viața mea, pe nume Louis, un prieten de-ai lui Max, dar fără să amintesc nimic despre *cealaltă* legătură a lui cu școala noastră.

— Nu știu ce să zic. Dacă s-ar ivi ceva aici... cred că mi-ar plăcea să locuiesc o vreme în Paris.

Simt privirea pe care mi-o aruncă Audrey, dar nu mă uit la ea. Încă vreau să ajung la ABT, dar în același timp îmi doresc și să am mai mult timp cu Louis.

— Apropo de prietenul tău, şopteşte Lucy, ignorând privirea pe care i-o arunc, enervată. Ar trebui să-l suni. Suntem toate libere mâine-dimineaţă, aşa e?

— Da, zic eu, uitându-mă însă la Audrey să văd dacă nu cumva vrea să repetăm totuşi doar noi două.

Deşi, ca să fiu sinceră, nu prea mai aveam ce repeta.

— Păi, sună-l, atunci, continuă Lucy. Spune-i că vrem să mergem la o petrecere!

— Luni seara?! exclamă Audrey, uşor şocată.

— De ce nu? răspunde Lucy. Te rog, Mia! Întreabă-l dacă nu găseşte ceva amuzant pentru seara asta. O meritäm!

Arunc o privire spre Audrey. Mă aştept să stea pe gânduri şi să se plângă că e o idee groaznică, dar, în loc de asta, îmi dau seama că e chiar puţin entuziasmată. Am muncit toate din răsputeri. Suntem pregătite. Iar dacă e vorba de o ultimă noapte de distracţie în Paris, Louis e cu siguranţă cel care ne poate ajuta în acest sens.

CAPITOLUL 29

Se întâmplă ca unul dintre prietenii lui Louis din liceu să dea o petrecere chiar în seara asta. Raphaël tocmai se întorsese din vacanța de vară, dar părinții săi erau plecați.

— N-aveam de gând să mă duc, voiam să stau cu tine, îmi spune Louis când îl sun să-i spun planul.

Le zâmbesc celor trei, care se zgâiesc la mine, așteptând.

Terminaserăm proba costumelor, iar acum eram la cantină, pentru prânz. Da, chiar și Audrey. Cum spuneam, se pare că zilele astea își trăia viața la maximum.

— ...dar dacă voi vreți să ieșiți, adaugă Louis, sunt sigur că prietenul meu ar fi mai mult decât bucuros să veniți la petrecere.

— Bine atunci, ne vedem acolo.

După ce închid, le spun fetelor despre ce e vorba: o petrecere undeva în nordul cartierului Marais, la cineva acasă, cu o grămadă de francezi frumușei, la un prieten de-ai lui Louis, un DJ în devenire cu gusturi muzicale super.

Efectiv pot să văd că lui Lucy și Anouk le lasă gura apă. Audrey face pe inabordabila, dar îmi dau seama că n-a ratat un cuvințel din ce am spus.

După repetiție, eu și Audrey fugim înapoi la cămin să ne schimbăm. Louis îi promisese lui Raphaël că-l ajută, așa că o să merg cu fetele. Lucy și Anouk sunt îmbrăcate și pregătite de plecare, au terminat repetiția cu o oră înaintea noastră.

— Bună, spun când ușa apartamentului de la etajul cinci se deschide și un tip ne întâmpină cu un călduros *Bienvenu* („Bine ați venit!").

— Sunt... prietena lui... ăăă... încep eu, dar habar nu am ce i-o fi spus Louis despre mine, asta în cazul în care i-a spus ceva.

— Ești Mia, spune Raphaël, zâmbindu-mi larg.

Lucy și Anouk chicotesc în spatele meu când intrăm. Remarc tavanul foarte înalt și candelabrul uriaș agățat în livingul spațios. Punctul de atracție al încăperii este șemineul, vopsit negru și plin de lumânări încă neaprinse. Atât de modern și de puțin asemănător cu ceea ce găsești în suburbiile Westchesterului...

Pe drum, Lucy mă sufocase cu întrebări despre Louis – cum l-am cunoscut, dacă am vorbit despre viitor –, dar reușisem cumva să evit adevărul cu niște răspunsuri vagi. Aruncasem o privire spre Audrey, convingându-mă astfel că-mi păstrase secretul, dar, cum șederea noastră în Paris se apropia de sfârșit, nu mă mai interesa așa de tare dacă afla lumea despre noi.

Lacul Lebedelor urma să aibă premiera în trei zile. La școală fusesem ireproșabilă, mă descurcasem bine la toate

repetițiile, iar *Monsieur* Dabrowski nu-mi mai spusese nimic – cel puțin, nu legat de Louis. Poate că acesta avusese dreptate când îmi spusese că ieșirea lui avea mai mult de-a face cu fiul său decât cu mine. Poate că voise să mă sperie puțin după ce ratasem pasul acela, la spectacol. Reușise.

— Prietenii lui Louis sunt tari, îmi șoptește Audrey după ce i-i prezint și intrăm în încăperea plină de tineri bine îmbrăcați, de vârsta noastră. Toate fetele poartă fuste și sandale fără toc, colorate sau metalizate, iar băieții – tricou și blugi slim-fit. Nu văd pe nimeni de la școală. Se pare că viața lui Louis nu se învârte totuși numai în jurul balerinelor.

Îmi dau seama că petrecerile adolescenților din Franța nu sunt prea diferite de ale celor din America. E drept că nu văd niciun pahar roșu de plastic, nici butoiașe de bere, ca la noi, iar baghetele și platourile cu brânzeturi spun totul despre locul unde ne aflăm, dar restul e aproape ca acasă: lumea dansează peste tot, iar în colțurile bucătăriei și pe hol se adună grupuri-grupulețe. Anouk și Lucy se amestecă printre cei care dansează, ba chiar și Audrey pare să se simtă în largul ei. De fapt, văd că stă de vorbă cu un tip, undeva în cealaltă parte a camerei.

— Te distrezi? mă întreabă Louis, luându-mă în brațe.

Ne retrăseserăm doar noi doi într-un colț.

— Hmmm... șoptesc eu, zâmbindu-i.

Ar trebui să mă distrez, doar sunt cu prietenele mele și cu Louis, la o petrecere grozavă.

— Da, nici eu, continuă Louis. Vrei să plecăm?

— Dar ce-or să zică prietenii tăi? Și fetele?

— N-o să observe nimeni că am plecat. Iar fetele n-or să se supere.

Ezit o clipă, dar știu că și eu vreau să plecăm. Mai avem atât de puțin timp de petrecut împreună. Tot vorbim despre ce vrem să facem în Paris, despre locurile pe care încă îmi doresc să le vizitez și despre cele pe care Louis vrea să mi le arate, dar îmi dau seama că nu sunt decât visuri. Realitatea cam dă buzna peste noi.

Era întuneric de-acum și se răcorise. Aveam doar un tricou subțire, dar m-am încălzit imediat ce-am început să vorbim.

— Unde mergem?

Louis ridică din umeri, spunând:

— Parisul pare imens, dar de fapt e ușor să-l străbați la pas, ba chiar e cea mai bună cale de a-l descoperi – plimbându-te pe străzi și lăsându-ți inima să-ți fie ghid.

— Bine, spun eu, luându-l de mână. Hai să facem dreapta aici!

Timp de vreo oră, dacă nu mai bine, mergem fără vreun țel sau destinație. Trecem pe lângă o piață mare, Place de la République, apoi ne continuăm drumul pe străduțe mici, pline de magazine. Am senzația că amândoi ne gândim la același lucru: plecarea mea. Și nu putem face nimic ca să schimbăm asta.

— Uite, asta e făcută de un artist foarte tare din sudul Franței, îmi spune el, arătându-mi o pictură murală ce reprezintă o fată îmbrăcată în salopetă și cu o coafură afro realizată din umbrele colorate.

Pare că urcă scările spre malul Canalului Saint-Martin.

Trecem apoi pe lângă o gară pe care nu o mai văzusem până atunci, una dintre cele patru din Paris, și pe lângă

câteva biserici vechi de câteva secole. Par să se ivească până și în cele mai obscure unghere, ca niște bijuterii ascunse ale unor vremuri străvechi. Mi-ar plăcea să le vizitez, dar știu că n-o s-o pot face.

Într-o stație de autobuz, o reclamă anunță reduceri cu ocazia începerii anului școlar, făcându-mă să mă gândesc că în curând locul nostru va fi luat de elevii care studiază aici cu program normal. În ultimii câțiva ani, am tot cochetat cu ideea de a renunța la liceu pentru o școală de balet undeva în New York, dar nu abordasem niciodată subiectul cu părinții mei. Nu eram convinsă că eram pregătită să locuiesc la doar patruzeci de minute depărtare de casă, dar puteam fi sigură de un lucru, și anume că mama nu ar fi fost niciodată de acord cu asta.

— O să revii? mă întreabă atunci Louis, ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

— La școală?

Dă din umeri.

— În Paris.

— Ah, mi-ar plăcea să revin... cândva.

Mă uit în altă parte. N-ar fi trebuit să spun ultimul cuvânt, îmi dau seama, mai ales când îi văd dezamăgirea din priviri. Dar ăsta e adevărul. Mi-ar plăcea să revin, dar asta n-o să se întâmple curând. Călătoria mea deja îi costase pe ai mei o grămadă de bani. În ultimul an de școală, îmi petrecusem cele mai multe seri și sfârșituri de săptămână repetând, deci fusese imposibil să mă angajez undeva, așa că, în afara banilor pe care-i luam făcând babysitting când și când, sprijinul meu financiar pentru tot ce însemna baletul,

inclusiv sejurul acesta minunat din Paris, rămâneau mama, tata și, într-o oarecare măsură, bunica Joan.

— Hmm, face Louis, privind în jos, cândva pare un pic cam departe.

Nu vreau să-i spun ceea ce abia avusesem curaj să recunosc în fața fetelor. Da, ar fi de-a dreptul minunat să revin aici pentru a-mi continua studiile după liceu, dar, până atunci, Louis nici măcar n-o să-și mai amintească de mine. Îmi dau lacrimile, dar mi le șterg discret. În ultimele zile, o întrebare mi-a tot revenit în minte: aveam oare un viitor împreună? Oricum aș fi pus problema, răspunsul rămânea același: nu, cel mai probabil, nu. O să mă întorc acasă și o să-mi termin liceul. Pe de altă parte, Louis începe facultatea în septembrie, va studia engleza la Sorbona, celebra universitate, aflată la doar doi pași de noi. Drumurile noastre pur și simplu nu sunt menite să se reîntâlnească.

Îmi dau seama brusc că ne aflăm din nou în capătul treptelor ce duc la Sacré-Coeur; admirăm o vreme catedrala. Cu toate că e foarte târziu, încă mai e multă lume pe scări și chiar și mai multă sus de tot, privind orașul acoperit de întuneric.

— Hai să mergem și noi, îi spun lui Louis, vreau să mai admir o dată priveliștea.

Îmi zâmbește și spune:

— Orice dorești.

Urcușul e mai greu decât îmi aminteam. Ar trebui s-o iau mai ușor, să le dau mușchilor ocazia să-și revină între repetiții, dar n-au decât să suporte.

Amândoi respirăm greu când ajungem sus și ne întoarcem spre orașul imens aflat acum sub noi. Sunt de

săptămâni bune în Paris, dar abia dacă văzusem o bucăţică infimă din el.

— Cât mi-aş dori să-mi petrec ultimele zile aici descoperind oraşul!

Louis izbucneşte într-un râs trist:

— Ba nu, nu asta vrei. O să le petreci, în schimb, făcând ceea ce ar trebui: rolul vieţii tale în faţa oamenilor potriviţi.

Dau din umeri.

— Ştiu, dar ăsta, spun eu, admirând încă o dată imaginea oraşului, nu are cum să nu fie cel mai frumos şi mai romantic loc din Paris.

Louis zâmbeşte.

— Poate că e cel mai frumos, dar în ceea ce priveşte a doua parte, competiţia e mare. Hai, vino!

Mă ia de mână şi-l urmez pe străzile din Montmartre. E linişte acum, căci şi turiştii, şi artiştii s-au dus de mult acasă. Cu toate astea, locul îmi pare foarte familiar – aici ne-am sărutat pentru prima oară. Cumva, mereu o să am senzaţia că e doar al nostru.

Câteva minute mai târziu, ajungem pe Rue des Abbesses, o stradă plină de restaurante, cafenele şi buticuri fermecătoare. Louis mă conduce spre o piaţetă care pare desprinsă din filmele franţuzeşti, cu intrarea spre metrou din fier forjat vopsit verde, un carusel colorat şi un părculeţ îngrădit.

— Aici e, îmi spune Louis după ce ajungem în capătul celălalt.

E întuneric şi la început nu-mi dau seama ce vrea să spună, dar după ce ne oprim sub două felinare stradale, văd un perete uriaş, de peste zece metri lungime şi vreo

trei înălțime, acoperit cu plăci de faianță albastră pe care s-a scris cu alb și pe care au fost desenate pătrățele roșii. Mă apropii mai mult, să văd despre ce e vorba.

— Ce scrie? îl întreb pe Louis, încercând să citesc câteva cuvinte. Nu cred că e în franceză...

Louis se întoarce spre mine și spune:

— „Te iubesc."

Inima îmi stă în loc.

— Asta scrie, într-o mulțime de limbi. Ai în față *Mur des je t'aime*, „Zidul «Te iubesc»", pe care, personal, îl consider un candidat foarte puternic pentru titlul de cel mai romantic loc din Paris.

Încep să-mi simt din nou inima bătând. Mai bine zis, îmi lovește pieptul în ritm din ce în ce mai rapid, pe măsură ce mintea mea încearcă să înțeleagă ceea ce *crezusem* că-mi spusese Louis și cât de mult îmi doream să o facă.

— Deci? mă întreabă Louis, scuturându-mi încet mâna. Îți place? Mie mi se pare foarte tare.

Inspir adânc. Simt cât e de tensionat.

— Îmi place la nebunie, îi răspund.

Rămâne tăcut, doar mă privește drept în ochi, respirând încet.

Je t'aime! „Te iubesc!" Asta aș fi vrut, de fapt, să-i spun. Dar sunt prea lașă ca să o fac, prea speriată ca să dau piept cu tot ce înseamnă plecarea mea în doar câteva zile. Pe de altă parte, chiar *sunt* mult mai curajoasă decât eram când am ajuns la Paris, așa că-l trag spre mine și, înainte să mă gândesc din nou la ce ar fi trebuit să spun și ce aș vrea, de fapt, să spun, mă ridic pe vârfuri și-i mângâi fața cu a mea. Apoi îl sărut cât pentru toate cuvintele de dragoste de pe zidul ăsta.

CAPITOLUL 30

Azi e ziua cea mare. Sfârșitul cursului și începutul unei noi vieți. Între ele: spectacol! Costume, muzică și întreaga distribuție din *Lacul Lebedelor* în fața unui public special.

Importanța a ceea ce realizasem în aceste ultime săptămâni mă lovește și mai puternic când ajung, împreună cu Audrey, la școală. Avem rolurile principale, așa că am primit o cabină unde să ne putem pregăti, departe de agitația corpului de balet. Pentru prima dată în viață, mă simt extrem de specială și nu mi-e rușine să recunosc asta. Vreau să cred că, orice s-ar întâmpla azi, nu voi avea regrete.

Rămânem tăcute una lângă alta, fiecare în fața oglinzii sale. Îmi aplic un strat gros de fond de ten, fard cu sclipici pe pleoape, dar când vine rândul rujului, îmi dau seama cât de tare îmi tremură mâinile.

Directorul artistic de la ABT va fi în sală. Visul meu de o viață se va împlini acum... sau se va face țăndări.

Audrey îmi aruncă o privire în oglindă, apoi spune:

— Eşti pregătită.

Bărbia îmi tremură. Las rujul deoparte, nu-mi pot controla mâinile.

— Şi dacă nu sunt? Sau sunt, dar tot nu e suficient?

Audrey inspiră adânc.

— Nu te las să mă sperii.

Se ridică apoi şi începe să străbată cabina înainte şi înapoi, pieptul ridicându-i-se şi coborând în ritmul respiraţiei. Continuă:

— Crezi că mie nu mi-e teamă de ce se va întâmpla acolo?

Suspin, iar vorbele mi se opresc în gât. Ne uităm una la alta o clipă, iar tensiunea pare să devină şi mai mare.

— Stai! exclam eu. Mi-a venit o idee!

Îmi iau telefonul şi încep să caut o melodie. Când primele note umplu încăperea, Audrey clatină din cap:

— Cred că glumeşti, îmi spune, dar începe să zâmbească.

Am pus muzică salsa, în amintirea zilei când o învăţasem pe Audrey Chapman câte ceva despre ce înseamnă să te relaxezi.

Mă ridic şi o iau de mână. Îşi dă ochii peste cap, dar când fac câţiva paşi din cei pe care-i învăţase în seara aceea, pe malul Senei, intră în joc. Un pas înainte, unul înapoi... ne sincronizăm rapid. Audrey îmi ridică mâna şi mă învârte, apoi fac şi eu la fel cu ea. Când melodia se termină, ne aruncăm râzând pe scaune.

— Mulţumesc, Mia.

— Pentru ce?

— Pentru că eşti tu.

Dintre prietenele mele, Lucy și Anouk sunt primele care intră pe scenă. Le strâng tare în brațe înainte să o facă, chiar în spatele cortinei.

— O să fiți minunate, le spun, zâmbindu-le.

— Ar fi bine să ai dreptate, glumește Lucy.

Anouk își încrucișează degetele, schițează un zâmbet nervos, apoi dispar. După ele urmează Fernando, apoi Audrey, care ofează și mă încurajează cu o mișcare din cap în timp ce așteaptă semnalul să intre. O iau de mână și ne privim în tăcere în ochi, încercând să ne transmitem una alteia puterea și hotărârea de a da tot ce avem mai bun. Reflectoarele vor fi pe rând asupra noastră, dar suntem împreună totuși.

Urmăresc primele două acte din culise, încercând să mă bucur pur și simplu de spectacol. Fac tot posibilul să nu mă uit la public. Nu vreau să văd privirea directorilor artistici. Nici măcar nu vreau să știu care dintre ei e de la ABT. Ceea ce se întâmplă acum a fost decis deja, sunt sigură de asta. Zâmbesc larg când începe „Dansul lebedelor mici", partea spectacolului care-mi place cel mai mult, și nu numai mie. Cele patru lebede minunate dansează ireproșabil împreună, plutind de la dreapta la stânga scenei, în timp ce mica noastră orchestră interpretează una dintre cele mai cunoscute melodii din toate timpurile. E un moment frumos și delicat, calmul dinaintea furtunii aduse de... mine.

Chiar înainte să-mi vină rândul, trag aer în piept și trimit un sărut către cer, dedicat Élisei Mercier. *Mulțumesc. Sper că te uiți, pentru că ești unul dintre motivele pentru care sunt astăzi aici.*

Fac câteva *plié*-uri ca să mă încălzesc și mă simt incredibil de fericită. Asta mi-am dorit. Nu contează de câte ori voi mai fi exact în această poziție în viitor, gata să intru pe scenă pentru unul dintre cele mai importante roluri din balet, niciodată nu mă voi gândi că e normal să fie așa. O să dansez de fiecare dată ca și cum ar fi ultimul meu spectacol, o să mă bucur de fiecare minut și o să dau de fiecare dată tot ce am mai bun.

Și exact asta fac.

Plutesc pe scenă, cu inima pe cale să-mi iasă din piept, dar cu mintea și toate simțurile încordate. Mușchii mei au învățat pe dinafară fiecare parte a fiecărei mișcări, așa încât acum toate fac parte din mine. Intru în pielea lui Odile, motivele și acțiunile ei sunt acum ale mele, ale unei fete diabolice care încearcă să-i fure inima unui prinț. Îi simt hotărârea când mă învârt pe scenă împreună cu Fernando sub privirea atentă a lui Rothbart. Mă apropii fără teamă de lovitura de grație, cele treizeci și două de *fouetté*-uri, mai mult decât atât, abia aștept să le fac. Nu-mi ies perfect, niciodată nu-mi vor ieși, dar simt forța din piciorul de sprijin la fiecare dintre ele. Am control asupra șoldurilor, îmi mențin poziția. Pe scurt, am dat lovitura.

La finalul spectacolului, când îmi fac plecăciunea, surprind privirea insistentă a lui *Monsieur* Dabrowski, dar nu văd nici surpriză și nici dezamăgire în ea. De fapt, sunt destul de sigură că descifrez cel puțin ceva mândrie acolo. Dar n-am prea mult timp de gândire, căci imediat după aceea cere să ne vadă pe fiecare dintre noi între patru ochi.

— Câtă finețe, Mia, începe el cu o voce calmă când îmi vine rândul. A fost minunat!

Cu o zi în urmă, m-aș fi întrebat probabil dacă vorbește serios, ba poate aș fi avut chiar un șoc. Dar nu și astăzi. Știu în sinea mea că a fost cea mai bună performanță din viața mea. Până la următoarea.

— Sunt foarte mulțumit de decizia mea, continuă el, cu vocea mai blândă ca de obicei. Nu e întotdeauna ușor să-ți dai seama cum vor ieși lucrurile în cele din urmă, dar tu ești Lebăda Neagră perfectă. De fapt, cred că ai fi fost la fel de bună și în rolul Lebedei Albe.

Zâmbesc. Sunt foarte recunoscătoare pentru compliment, dar cred că în privința asta se înșală.

— Audrey a fost de vis, îi spun. Iar mie îmi place să joc rolul lui Odile, are atitudine și un secret întunecat. A fost mai distractiv așa.

Profesorul zâmbește, apoi redevine serios.

— Nu ar trebui să-ți spun asta... începe el, dar apoi se întrerupe, ca și cum încearcă să-și dea seama ce ar trebui să spună în continuare sau, mai bine zis, cum să o facă.

Îmi țin respirația. Zvonurile spun că directorii artistici vor da câteva telefoane în seara asta pentru a-și invita favoritele la o audiție privată în ziua următoare. Știu că nu ar trebui să-mi fac speranțe prea mari, dar nu-mi pasă. Sentimentul pe care l-am avut dansând pe această scenă a fost foarte puternic. Calea mea a fost tot timpul sub nasul meu, dar abia acum o pot vedea cu claritate.

— Lucrurile nu sunt în puterea mea, adaugă *Monsieur* Dabrowski, alegându-și cu grijă cuvintele, dar pot să-ți spun cu siguranță că orice companie de balet ar fi norocoasă să te aibă.

Expir, simțindu-mă cam amețită. Încearcă poate să-mi spună că vorbise cu directorul de la ABT despre mine? Că-mi venise în ajutor deschizându-mi ușa asta, dar că restul depinde doar de mine?

— Mulțumesc, *Monsieur* Dabrowski. Nu am avut niciodată un mentor mai bun.

Vocea îmi tremură în timp ce-i spun asta. Dar vorbesc serios. A fost foarte dur, chiar crud uneori, dar nu știu cum ar fi stat lucrurile acum dacă nu m-ar fi împins el în direcția bună.

— Și tu ai fost o elevă foarte bună. Toți greșim câteodată, chiar și eu, dar tu ai făcut ceea ce trebuie. Ți-ai văzut mai departe de treabă. Face o pauză, cât să mă întreb la ce se referă. Trăsăturile i se îmblânzesc când adaugă: Te-am văzut cu Louis seara trecută. Are impresia că habar nu am ce face, dar sunt mult mai atent decât ar crede.

Rămân nemișcată, neștiind cum să reacționez, dar iată-l că zâmbește:

— Nu-ți face griji, *Mademoiselle* J... Mia, acum știu de ce ești în stare. Abia aștept să te văd mâine, la probe.

Suspin. Adică o să am mai multe?! Dar știu că n-o să aflu nimic mai mult, o să-i lase pe directorii artistici să-mi dea detalii. Dar binecuvântarea sa e tot ce am nevoie pentru a da tot ce am mai bun.

Totuși, îmi doresc să clarific și mai mult situația.

— Știți, în ceea ce-l privește pe Louis... încep eu.

Mă întrerupe cu un semn din mână.

— Nu te pot învinovăți că îți urmezi inima. De fapt, pe niciunul dintre voi. Până la urmă, toate s-au așezat cum nu se poate mai bine.

Simt că mi se pune un nod în gât de emoție și pentru o clipă mă tem c-o să încep să plâng de bucurie. Căci așa e, chiar mi-am urmat inima. Mi-am urmărit visul. Am crezut până la capăt în ceea ce am simțit, și uite că acum sunt exact acolo unde ar trebui să fiu, la doar câțiva pași grațioși de o bursă la American Ballet Theatre. Hai, Odile, vino cu mine, mergem la New York!

CAPITOLUL 31

Dacă avusesem cumva impresia că ziua nu are cum să fie mai emoționantă decât atât, curând aveam să aflu că mă înșelasem. Când mă întorc la cămin cu prietenele mele, descopăr că Louis mă așteaptă în fața ușii, cu un buchet de trandafiri roșu-închis în brațe.

— Olala... îmi șoptește Anouk la ureche, iar eu sunt sigură că fața mea a luat culoarea trandafirilor.

— Îmi pare rău, zice Louis încet, dându-mi buchetul, n-am vrut să te fac de râs în fața prietenelor tale.

Îmi dau ochii peste cap.

— Se fac singure de râs, îi spun, aruncând o privire către Anouk și Lucy, care se holbează la noi fără niciun pic de discreție. Tu ești... perfect.

— Hai, fetelor, zice Audrey atunci, împingându-le ușor, să intrăm.

Apoi, chiar înainte să se îndepărteze, se întoarce spre mine și-mi spune:

— Pot să ți-i pun eu în apă, dacă vrei.

Zâmbesc și-mi lipesc fața de flori. Au un parfum puternic, copleșitor. Nu-mi vine să le las, dar în același timp îmi doresc să-l pot lua în brațe pe Louis, așa că-i dau buchetul.

Când rămânem singuri, Louis zâmbește larg și-mi spune:

— Ai fost incredibilă! Îmi venea să mă ridic și să strig cât mă țineau puterile cât de minunată ai fost pe scenă!

— Nu pot decât să mă bucur că n-ai făcut-o, zic eu atunci, râzând.

Aș vrea să-i povestesc discuția cu tatăl lui, dar mi-e teamă să nu atrag ghinionul. Până nu mă sună directorul artistic, nu e nimic sigur.

Așa că mă înclin spre el și-l sărut. Am nevoie de cât mai multă forță pentru mâine și exact asta primesc de la sărutul lui.

— Bine, spune Louis când ne desprindem, luându-mă de mână. Mă trage spre Vespa lui, pe care o parcase lângă stația de autobuz: Mia, trebuie să-ți arăt ceva.

— Ce? Nu! zic eu, încercând să mă opun. Louis, nu pot, nu în seara asta. Mâine am probele și...

— Știu, mă întrerupe el, cu o sclipire în priviri, dar chiar ăsta e motivul pentru care trebuie să vii cu mine. Îți amintești, ți-am spus că lucrez la ceva...

Dau din cap în semn că da. De fapt, încercasem să aduc vorba despre asta de câteva ori, dar Louis mă întrerupsese de fiecare dată, spunându-mi că încă nu e pregătit să arate nimănui la ce lucrează.

— Sunt pregătit acum, îmi spune el zâmbind și mușcându-și buza de jos.

Nu cred că l-am mai văzut vreodată așa de fericit.

Pe de altă parte, ar trebui să-mi fac întinderile, să mănânc și să mă bag devreme în pat. Singura întâlnire fierbinte care mi-e permisă în momentul ăsta e cu ruloul de spumă. Dar apoi îmi vin în minte trandafirii. El privindu-mă din public. Ochii lui plini de speranță și zâmbetul care mă dă peste cap. Trebuie să petrec cât mai mult timp cu el.

— Bine, ai o oră la dispoziție, îi spun, încercând să par cât mai protocolară.

Bineînțeles, cum nu-mi pot șterge zâmbetul de pe față, bănuiesc că nu-mi prea iese.

— Serios?

Sunt sigură că se aștepta să fiu mult mai greu de convins, dar nu vreau să-mi umplu puținul timp pe care-l mai am de stat în Paris cu certuri pe tema timpului petrecut împreună. Știu ce vreau: pe Louis.

Vespa ne poartă prin jumătate de oraș, spre periferii. Când străzile și clădirile devin tot mai nefamiliare și mai rare, îmi dau seama că nici măcar nu-l întrebasem unde mergem. Încep să mă gândesc la proiectul acesta atât de secret al lui, iar când oprește într-un târziu într-o zonă industrială, în fața unui depozit abandonat, și mai multe întrebări îmi vin în minte.

Aici, nu mai e Parisul de care mă îndrăgostisem, ba dimpotrivă, aș putea spune. Clădirea e gri, mohorâtă, pare că stă să se dărâme, înconjurată de gunoaie – cauciucuri vechi, cutii, chiar și carcasa unei mașini. Dar când ne scoatem căștile, descopăr că Louis e foarte entuziasmat.

— O să intrăm? îl întreb, deși ceea ce aș vrea cu adevărat să spun e: *Nu intru acolo sub nicio formă.*

Louis mă ia însă de mână, cu un zâmbet imens pe față, și-mi spune:

— Ai încredere în mine, Mia.

Chiar am, deși nu mi-a răspuns la întrebare. Când ne apropiem de colțul clădirii, Louis se oprește, apoi îmi spune, pe un ton solemn:

— Vreau să închizi ochii acum.

Mă uit în jos, spre cutiile strivite și cioburile împrăștiate peste tot.

— O să am eu grijă de tine, adaugă el, văzându-mi privirea.

— Am încredere în tine.

Închid ochii și pășesc încet, cu grijă. Mă concentrez asupra mâinii lui calde și a vocii liniștitoare cu care-mi reamintește că aproape am ajuns. Un minut sau cam așa ceva mai târziu, mă întoarce cu fața spre el.

— Deschide ochii, îmi spune.

Dar în fața mea e doar el.

— Îți mai amintești că ți-am spus că-mi plăcea să pictez când eram mic?

Dau din cap în semn că da.

— Mi-ai fost inspirație, Mia. N-am mai pus mâna pe o pensulă de ani de zile, dar, când ți-am văzut pasiunea, am început să-mi pun întrebări despre ceea ce mă pasionează *pe mine*, despre ceea ce îmi place *mie* să fac.

Îmi țin respirația, așteptând și restul poveștii, dar asta a fost tot.

— Întoarce-te, îmi mai spune doar.

Fac ceea ce spune, însă priveliștea îmi smulge un suspin. În fața noastră e o balerină, înaltă de peste trei metri,

pictată pe zidul depozitului, direct pe ciment. Poartă un costum negru, împodobit cu mărgele, o bentiță cu pene pe cap și poante albe. Își întinde brațele spre cer și se sprijină pe piciorul drept, în timp ce pe cel stâng și-l ridică în spate, într-un arabesc. Privește zâmbind în jos, spre ceea ce ar trebui să fie finalul pasului în doi al Lebedei Negre. Buzele roșii sunt singura tușă de culoare de pe zid.

— Tu ai făcut asta, spun eu.

Louis îmi caută privirea și mă întreabă:

— Îți place?

Îl privesc plină de admirație:

— E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată!

— Nu la fel de frumos ca originalul.

Pot să-i văd pieptul ridicându-se sub puterea bătăilor inimii.

— Cred că ți-a luat ore întregi, spun eu, încă procesând faptul că Louis umpluse un zid întreg cu... mine.

Un nor îi umbrește privirea când dă din cap în semn că da și spune:

— Am început a doua zi după spectacol.

Chiar înainte să mă despart de el. Trag aer adânc în piept, încercând să-mi limpezesc mintea, dar nu pot decât să mă uit înapoi, la fata de pe perete. Liniile sunt precise, dar în același timp delicate. A surprins atât de bine esența lui Odile – a *mea* – încât nu-mi pot lua ochii de la pictură. S-a zis cu Degas. De-acum, Louis Dabrowski e artistul meu preferat.

Când, într-un târziu, reușesc să-mi desprind privirea de la această Lebădă Neagră mai mare decât viața, observ și alte opere de artă pe ceilalți pereți, unele mici și colorate, altele mai mult niște graffiti-uri.

— Dacă tot m-am reapucat de pictură, îmi explică Louis, văzând încotro mă uit, am vrut să fac ceva diferit. Și atunci am descoperit locul acesta, unde vin să exerseze o mulțime de artiști plastici, și am început să experimentez. Nu e cel mai frumos loc, dar...

— Ba eu cred că e, spun, petrecându-mi mâinile pe după gâtul lui. E cel mai frumos dar pe care l-am primit vreodată.

Louis îmi zâmbește, trăgându-mă mai aproape de pieptul lui.

— Înainte să te cunosc, Mia, nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce mi-aș fi dorit să fac cu viața mea, dar acum cred că... păi, ar fi o școală de arte în New York care mă interesează.

Îmi țin respirația. Nu vreau să par prea entuziasmată, dar... și ce dacă? Îi prind fața între palme și îl sărut.

— Serios?!

Dă din cap în semn că da.

— Am vorbit cu mama despre asta. Procedura de înscriere e destul de complicată, dar cred că aș putea să-mi pun balerina aceasta în portofoliu, apoi...

Nu-și termină propoziția, dar o fac eu, în mintea mea. Am putea fi împreună.

— Nu știu ce părere ai tu, continuă Louis, privindu-mă în ochi, dar ăsta nu e un simplu flirt de-o vară, cel puțin în ceea ce mă privește.

Își ține respirația, așteptând să-mi vadă reacția. Mă privește cu emoție, așteptare și o vulnerabilitate pe care nu i-am mai văzut-o până acum. În fața mea nu e acel Louis căruia îi place să facă glume și comentarii acide, e chiar Louis cel adevărat.

Îmi ia o clipă să-i răspund. Nu venisem în Paris pentru o aventură de o vară, dar nici nu mă așteptasem să-l întâlnesc pe el. Cu toate astea, sunt nenumărate motive pentru care relația noastră e posibil să nu meargă. Trag aer în piept, simțindu-mi gura uscată. Vreau s-o spun cum trebuie, iar acum nu mă refer la cuvinte sau la accent.

Într-un final, sunt gata să spun ceea ce simt de atâta vreme: *Je t'aime, Louis.*

Zâmbește, iar ochii îi sclipesc când spune:

— Te iubesc, Mia.

Iar sărutul nostru e cel mai delicios lucru din tot ce am gustat în Paris.

— Am ceva pentru tine, îi spun după ce pornim spre Vespa. Mă rog, pentru noi, adaug și pescuiesc din geantă un plic maro de hârtie, pe care i-l întind.

Mă privește întrebător când descoperă înăuntru un lacăt cu două chei.

— Când eram mică, am auzit despre Podul lacătelor de pe Sena și mi-am spus că nu poate fi ceva mai romantic decât toate cuplurile care-și lasă aici amintirea iubirii, împodobită cu inițialele lor, aruncând apoi cheia în râu.

Louis zâmbește.

— *A fost* romantic, într-adevăr, până când podul aproape s-a prăbușit sub greutatea lacătelor.

— Știu, dar pentru mine e doar un simbol al dragostei. Mi-aș dori ca al nostru să rămână aici... chiar și când eu voi fi departe.

Louis privește lacătul, apoi caută prin rucsac până când găsește un marker negru. Apoi scrie pe una dintre laturi: *MIA + LOUIS*.

Iau lacătul și markerul și adaug un cuvânt pe cealaltă latură: *MILO*, apoi desenez o inimioară în jurul lui.

— Unde să-l punem oare? îl întreb, uitându-mă în jur.

— O să-l prind chiar aici, îmi răspunde el, arătând spre Vespa. Așa va fi mereu cu mine, de fiecare dată când mă voi plimba prin oraș.

— Îmi place la nebunie ideea, îi zic, iar el îmi dă una dintre chei, punându-și-o pe cealaltă în buzunar, după care mă trage spre el. Te iubesc. Am vrut să o spun din nou, primul.

Dau să spun ceva, dar mă oprește, punându-și degetul arătător pe buzele mele.

— Acum trebuie să ne întoarcem la cămin. Mâine e o zi mare pentru tine.

Sunt de acord cu el, așa că îmi pun casca, apoi urc pe locul din spate. Zâmbetul meu este așa de larg că obrajii mi se lipesc de interiorul căștii. Chicotesc în sinea mea, lipindu-mă cât mai tare de Louis, și-mi simt inima plină de bucurie. Știu că am mai zis-o de câteva ori de când am ajuns în Paris, dar *asta* e cea mai frumoasă zi din viața mea.

Ieșim din parcul abandonat înapoi în strada principală care ne va duce în oraș. E aglomerat, benzile sunt pline până la refuz de mașini bară la bară. Mă țin bine în timp ce ne strecurăm printre ele, ajungând primii la următorul semafor. De cealaltă parte a intersecției, un indicator dreptunghiular anunță cu litere negre pe fundal alb, încercuite cu roșu: PARIS.

Am ajuns, îmi spun. Louis îmi aruncă o privire în oglinda retrovizoare și îmi face cu ochiul. Îl strâng mai tare în brațe, cu inima izbindu-mi-se de spatele lui.

Semaforul se face verde, iar Louis țâșnește în față. În numai câteva minute voi fi înapoi la cămin și voi lua cina împreună cu prietenele mele, ultima înaintea audițiilor de mâine. Doar că... surprind ceva cu coada ochiului. Din partea dreaptă apare o mașină, gonind spre noi. O izbitură, puternică și intensă, apoi totul în jurul meu devine negru.

CAPITOLUL 32

Când mă trezesc, primul lucru pe care îl observ este că, într-un fel, corpul meu parcă nu-mi mai aparţine. Am ochii uscaţi, de parcă mi-ar fi fost frecaţi cu nisip, şi gura cleioasă, buzele mi s-au lipit una de alta. Membrele îmi sunt grele, nu reuşesc să le mişc. Nici măcar nu-mi pasă unde sunt. Ştiu deja că viaţa mea s-a terminat.

Moţăi o vreme, dar n-aş putea să spun dacă trec zece minute sau zece ore. Mă trezesc într-un sunet continuu şi dau cu ochii de un bărbat îmbrăcat în halat alb, care se apleacă spre mine.

— Mia, mă auzi? mă întreabă el, cu un puternic accent franţuzesc. Ai avut un accident, ai ajuns la spital noaptea trecută.

Arunc o privire în jos, spre piept, dar abia dacă pot să mă mişc, aşa că nu văd nimic. Cineva mi-a scos toate bijuteriile, inclusiv ceasul.

— Ce oră e? întreb.

Vocea mi-e așa de dogită că nu sunt sigură dacă m-a auzit măcar.

— E șase dimineața. Ai dormit de când te-a adus ambulanța. Îți amintești ceva din ce s-a întâmplat?

Încerc să ridic din umeri, dar mă doare. Nu e vorba că nu-mi amintesc, ci că nu vreau s-o fac.

— Sunt doctorul Richard, iar tu te afli la unul dintre cele mai bune spitale din Paris. O să fii bine, Mia.

Mă uit în altă parte, cu ochii plini de lacrimi. Singurul mod în care aș putea fi într-adevăr bine ar fi să pot pleca de aici pe propriile-mi picioare și să mă întâlnesc cu directorul artistic de la ABT chiar azi.

Încerc să mă ridic, dar durerea îmi cuprinde toată partea stângă. Îmi țâșnesc lacrimile din ochi.

— Ți-ai rupt o claviculă, dar e o fractură curată. O să te mai ținem peste noapte ca măsură de precauție, dar ai fost foarte norocoasă, Mia, nu ai avut nevoie de operație. În vreo două luni, cu ceva terapie, o să fii ca nouă, sunt foarte încrezător că vei reveni repede la normal.

O fractură curată. Ai fost foarte norocoasă.

Îmi zâmbește din nou, convins probabil că-mi dă numai vești bune. Îmi mai spune că mi-au anunțat părinții despre accident, dar că li s-a spus că sunt bine.

Nu sunt bine.

Lacrimile o iau la vale pe obraji, coborând apoi pe gât și pe pernă. Abia îl mai ascult cum îmi povestește că aproape ajunseserăm la capătul intersecției când din dreapta noastră o mașină a trecut pe roșu, lovindu-ne din plin. Se pare că zburasem câțiva metri și căzusem pe partea stângă. Louis se dăduse peste cap, lovindu-se de roată. Își făcuse

casca praf, dar el era bine. Nu avea decât o contuzie ușoară – un mic miracol –, dar și el era ținut sub observație.

Lumina neonului de deasupra mea e orbitoare, la fel ca adevărul pe care-l presupune diagnosticul meu.

Cum nu mă pot aduna să spun vreun cuvânt, doctorul mă sfătuiește să mă odihnesc, urmând să revină peste vreo două ore să vadă cum mă simt.

— Vei fi bine, Mia, îmi spune din nou, ieșind apoi pe hol.

Numai că nu mă cunoaște deloc. Nu voi fi bine. Îmi vine să urlu, dar și asta îmi pare imposibil de făcut.

Închid ochii și, din nou, nu pot spune cât timp trece până când o voce caldă, familiară, ajunge la mine din celălalt capăt al încăperii.

Nu văd prea bine, iar ochii mi se obișnuiesc greu cu lumina strălucitoare a soarelui care pătrunde prin ferestre. În colț, o femeie stă pe un scaun, vorbind încet la telefon.

— Mamă? întreb eu, crezând că am halucinații.

Mama se ridică de pe scaun și aleargă spre mine.

— Mia!

Încerc să mă ridic în capul oaselor, dar nu pot să mă mișc.

— Sunt încă în Paris? o întreb, uitându-mă în jurul meu.

Îmi simt capul atât de greu, de parcă mi-ar fi turnat cineva ciment în el.

Mintea mi-e încețoșată, sunt incapabilă să mă concentrez. Vreau să mă culc la loc și să mă trezesc peste vreo zece ani, când poate toate astea nu vor mai durea așa de tare. Poate.

Mama dă din cap cu tristețe. Are cearcăne sub ochi.

— Am sărit în primul avion. Mi-au spus că ești bine, dar nu puteam suporta gândul că te vei trezi singură.

Mi se pune un nod în gât. Nu știu ce să spun.

— Ai nevoie de ceva? mă întreabă îngrijorată mama, așezându-se cu atenție lângă mine și luându-mă de mână. Apă? Poate niște suc? Mi-au spus că e posibil să ți se facă sete de la medicamentele împotriva durerii pe care ți le-au dat.

Mă uit în jos, la mâna mea, conectată la o perfuzie. Alte lacrimi mi se rostogolesc pe obraji.

— Mia, te rog, vorbește cu mine, spune iar mama.

— Cât e ceasul? o întreb, căutând în zadar cu privirea telefonul pe noptieră.

Mama încearcă să pară degajată când se uită la ceas, dar văd că e îngrijorată.

— Abia a trecut de ora două.

Îmi scutur capul și încerc să mă îndrept.

— Poate dacă...

Mama îmi apasă mâna ferm cu a ei.

— Mia, știu la ce te gândești, dar nu se va întâmpla asta. Îmi pare extrem de rău. Polițiștii au discutat cu martorii, să știi, accidentul vostru nu ar fi avut loc niciodată dacă mașina aia nu ar fi trecut pe roșu.

Nu, îmi spun eu, nu s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi fost pe locul din spate al scuterului lui Louis în seara dinaintea marii mele șanse. Nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă nu l-aș fi întâlnit pe el.

Cineva bate la ușă, apoi o deschide. E Louis. Are tricoul rupt, zgârieturi roșii pe bărbie și pometi, dar se ține pe picioare. Fără nicio rană.

— Mia! exclamă el, pornind repede spre patul meu.

Mama se ridică și se duce la fereastră, lăsându-ne să vorbim. Pare să-l cunoască pe Louis. Doar că eu nu

vreau să rămân singură cu el. În clipa asta, nu-l pot privi în ochi.

Cu toate astea, Louis rămâne la marginea patului.

— Îmi pare rău, Mia. N-ar fi trebuit să te rog să vii cu mine.

— Iar eu nu ar fi trebuit să accept...

— Tata... a fost aici aproape toată noaptea. E așa de supărat din cauza situației, spera să te vadă, dar a trebuit să plece la...

— La audiții, termin eu fraza în locul lui, însă vocea mi se frânge la jumătate.

Louis privește în jos, dar îi văd lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji.

— Cei de la ABT voiau să te vadă, spune el, apoi se șterge la ochi și continuă: Și cei de la Royal Ballet, și cei de la Opera din Paris. Îmi pare atât de rău, Mia.

Credeam că le auzisem pe toate, dar asta e picătura care umple paharul. O surprind pe mama privindu-mă, cu fața împietrită de grijă. Încep să suspin, la început încet, apoi tot mai tare, până când tot trupul mi se zguduie. Mă doare pieptul, mă doare tot, dar nu-mi pasă de durerea fizică. Pe-asta o pot controla.

— Îmi pare atât de rău, Mia, nici nu știi cât...

Am senzația că plânge și el, dar nu mai văd limpede din cauza propriilor lacrimi, care curg și curg, laolaltă cu visurile și speranțele mele, udându-mi fleașcă pijamaua.

Mama se întoarce atunci spre Louis:

— Poate ar fi mai bine să pleci acum, îi spune ea, amabilă, dar fermă.

Louis îmi aruncă o privire, dar nu mă pot uita la el. Încearcă să mă ia de mână, dar mi-o retrag.

Sufletul meu e gol.

Îmi las capul pe perna îmbibată în lacrimi, întorcându-mi fața de la el. Nu știu cât durează, dar într-un final iese din cameră, și gata cu el.

Ceea ce mă face să-mi dau seama că n-o să-l mai văd niciodată pe Louis Dabrowski.

CAPITOLUL 33

Când mă trezesc, sunt tot la spital. Clavicula mi-e în continuare ruptă, iar viaţa mea – tot distrusă. Rămân întinsă o vreme, nemişcată, încercând să nu simt nimic, până când o asistentă vine cu micul dejun pe o tavă.

— *Bonjour, vous allez bien?* „Bună ziua, cum te simţi?"

Mă tutuieşte, ceea ce e normal în Franţa când stai de vorbă cu cineva pe care nu-l cunoşti, dar pe mine mă loveşte din nou realitatea: sunt blocată într-o cameră de spital, atât de departe de casă.

Asistenta verifică fişa de la capătul patului.

— Doctorul, începe ea, căutându-şi cuvintele, a spus că poţi pleca.

Dau din cap, ea dă să plece, dar o opresc.

— *Maman?* „Mama?" o întreb.

Îmi zâmbeşte şi se întoarce:

— O să vină cât de curând.

Ciugulesc câte ceva de pe tavă, dar lacrimile mele sărate sunt de departe mai gustoase decât tot ce e acolo. Mă uit la ceas – probabil că sala de mese e acum plină. E ultimul mic dejun. Încerc să-mi imaginez că sunt acolo, făcând glume cu prietenele mele, dar mintea mea e goală. La fel și inima.

Până ce o bătaie răsună la ușă, după care trei fete frumoase dau buzna. Șocată, încerc să mă ridic, dar mă doare când mă mișc. Lucy, Anouk și Audrey se rostogolesc spre mine, năvălesc pe patul meu, iar parfumul lor atât de cunoscut umple încăperea.

— Nu ți-am adus flori, zice Lucy, scotocind în geantă.

În minte îmi vine o imagine din seara trecută: Louis oferindu-mi un buchet de trandafiri roșii, parfumați. Mi se păruseră cei mai frumoși pe care-i văzusem vreodată.

— Nu-mi trebuie flori.

— Ne-am gândit la ceva și mai bun, adaugă Anouk.

Lucy scoate la iveală o pungă unsuroasă de hârtie, pe care mi-o întinde. Nu trebuie să o deschid ca să știu ce e înăuntru, aș recunoaște mirosul ăsta de unt de la un kilometru. Cu toate că miroase dumnezeiește, mi-e orice, numai foame nu.

— Cum te simți? mă întreabă Anouk când bag în gură o firimitură... măcar am ceva de făcut.

În spatele ei, Audrey tresare. Știe cum mă simt mai bine decât oricine altcineva. Lacrimile care-mi curg pe obraji vorbesc de la sine.

— Nu, nu, nu! exclamă Lucy, așezându-se pe pat și luându-mă de mână. Să știi că și verișoara mea și-a rupt

clavicula acum câțiva ani, dar acum aleargă din nou la maratoane.

— Da, se bagă și Anouk, cu un terapeut bun...

— O să mă întorc în timp pentru audiția de la ABT? o întrerup eu.

— Îmi pare rău, Mia, spune ea, contrariată. N-am vrut să... știu că e foarte neplăcut.

— Așa e, zic eu, scoțând un hohot trist printre lacrimi.

— Dar *vei dansa* iar, adaugă Lucy, mângâindu-mi mâna.

Știu că sunt bine intenționate, dar nu sunt suficient de puternică. Cu toate astea, încerc să par cât mai voioasă.

— Când plecați acasă? le întreb.

— Chiar acum, zice Anouk, uitându-se la ceas, dar voiam să ne luăm rămas-bun.

— Mulțumesc că ați venit, înseamnă mult pentru mine.

— Îmi pare rău că nu putem rămâne, spune și Lucy, cu un zâmbet vinovat. O să-mi lipsești aproape la fel de mult cât îmi va lipsi și Parisul.

Chicotește la propria-i glumă, dar mie nu-mi iese decât o umbră de zâmbet.

Paris. Aș vrea să uit că am fost vreodată în orașul ăsta, la doar câțiva pași de visul meu de-o viață. Până când a fost strivit de o mașină.

— Hei, fetelor, m-ați putea lăsa o clipă cu Mia? le întreabă deodată Audrey. Până acum, stătuse tăcută la capul patului.

Lucy și Anouk se uită una la alta, apoi se ridică, mă îmbrățișează și îmi promit că o să ținem legătura. Lacrimile îmi vin înapoi în ochi când îmi dau seama că ăsta e sfârșitul verii mele dedicate baletului – nu doar într-un spital, ci și smulsă mai devreme de lângă prietenele mele.

După ce Lucy și Anouk ies, Audrey se așază lângă mine.

— Te doare? mă întreabă ea, încercând să găsească o poziție mai confortabilă.

— Ce, clavicula? Un pic. Dar restul... Vocea mi se gâtuie. Nu e nevoie să o spun însă, căci Audrey știe deja că aș putea îndura orice durere, dar nu și devastarea de a-mi rata șansa de a dansa la ABT.

— Îmi pare tare rău, Mia. Am fost șocată când am auzit ce s-a întâmplat. N-aș fi vrut niciodată să...

— Știu, o întrerup eu.

Audrey își mușcă buza de jos, apoi mă privește și oftează.

— Uite, vreau să o afli de la mine...

Face apoi o pauză. Respirația mi-o ia razna.

— Nu-mi spune, ai primit o bursă la ABT. Și aș pune pariu că același lucru e valabil și pentru compania de balet a lui Balșoi Teatr, spun eu.

Audrey a avut audiții pentru toate companiile și, evident, i-a dat pe toți pe spate.

— O să merg la ABT, zice ea, încruntându-se.

Dau din cap, încercând să trag aer în piept. Trebuie să fiu curajoasă.

— Aș vrea să poți veni și tu. Ar fi atât de tare să facem asta împreună!

E greu de crezut, dar chiar pare sinceră. Cu siguranță, vara asta ne-a schimbat pe amândouă.

— O meriți din plin, Audrey, sunt foarte fericită pentru tine.

Ciudat, dar chiar asta simt.

Bărbia îi tremură și, pentru o clipă, mă tem că va izbucni în plâns, în schimb, face ceva și mai surprinzător.

— Mi-e teamă, spune. Mama s-a supărat rău că nu am ales Balșoi Teatr, dar nu e doar asta. Mi-e teamă că o s-o dau în bară. Dacă mă duc la ABT și nu sunt nici pe departe la fel de bună ca restul balerinelor?

Izbucnesc în râs.

— De ce râzi? se încruntă ea.

— Audrey Chapman are sentimente și recunoaște asta cu voce tare. Misiunea mea e îndeplinită.

Mama apare la vreo oră după ce Audrey își luase rămas-bun. Zâmbește și pare fericită. Nu-mi dau seama de ce, poate din cauza medicamentelor cu care sunt îndopată.

Se așază pe marginea patului și-mi dă un pahar cu apă, apoi mă întreabă:

— Ești gata să pleci de aici?

Dau din cap în semn că da și beau câteva înghițituri. Mă gândeam la momentul ăsta – întoarcerea acasă, la viața normală – de câteva săptămâni, dar acum avea o cu totul altă semnificație. Cât timp sunt încă aici, pot să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic. Știu că sună stupid, dar undeva în sinea mea încă mai sper că o să mă trezesc din coșmarul ăsta și o să ajung la audiții.

— La ce oră avem zborul? o întreb pe mama când se ridică.

O privesc cum scoate niște haine din bagajul meu. Probabil trecuse pe la cămin să-mi împacheteze lucrurile.

— La cinci jumătate după-amiază, spune și începe să-mi adune lucrurile – rucsacul, telefonul, hainele pe care le purtam în noaptea accidentului. Peste două zile, adaugă apoi.

— Poftim?!

— Îmi pare rău că nu ai ajuns la audiții, Mia, îmi spune ea. Știu cât de mult însemna asta pentru tine.

Credeam că rămăsesem deja fără lacrimi după cât plânsesem, dar iată că nu e așa, se mai găsesc câteva. Mă întreb dacă va veni vreodată momentul în care nu voi mai simți durerea asta.

Mama îmi întinde un șervețel, apoi continuă:

— Aș vrea să pot îndrepta cumva lucrurile, așa că m-am gândit, apoi am vorbit cu tata și am căzut de acord că vara ta în Paris nu se poate termina așa. Știu că asta nu va schimba lucrurile, dar am o surpriză pentru tine. Aventura ta în Paris nu s-a terminat încă.

Îi văd bucuria și entuziasmul din priviri și, așa rănită și confuză cum sunt, mă las cuprinsă de speranță. Oare unde mergem?

CAPITOLUL 34

OH, MON DIEU! „Doamne, Dumnezeule!"

În timp ce taxiul în care ne aflăm încetinește pe Rue de Rivoli, trecând pe lângă Luvru și Grădinile Tuileries, inima mea ratează o bătaie.

Mă uit spre mama:

— Ce-ai făcut?!

Se mulțumește să râdă, ba mai mult, pare chiar mulțumită de sine. Ne oprim în fața unui pasaj din piatră care duce spre intrarea în Le Meurice. Goana după tabloul lui Degas mă purtase inclusiv pe aici, împreună cu Louis, însă hotelul mi-e cunoscut mai mult pentru că fetele vorbiseră despre el într-o seară, la cină – este cunoscut drept unul dintre cele mai extravagante din Paris, preferatul vedetelor.

Deși sunt mai mult decât conștientă de cât de murdar mi-e părul și de bandajul care îmi susține brațul, parcă greutatea care mă apasă se mai ridică puțin când portarul îmi deschide ușa, apoi ne ia bagajele și ne urmează în sala uriașă

de la intrare. Din tavan atârnă candelabre imense, opulente, din sticlă, iar pe pereți văd oglinzi vechi, alături de tablouri demne de a fi expuse în muzee. Priveliștea îmi taie respirația.

— Ai jefuit cumva vreo bancă? o întreb pe mama când rămânem singure.

Fotoliile sunt tapițate cu o catifea roz și fiecare piesă de mobilier este stropită cu aur. Draperii groase din mătase încadrează ferestrele uriașe, din tavan până în podea, care lasă înăuntru o lumină caldă, strălucitoare. Mă simt ca o prințesă.

Mama chicotește.

— Nu, pur și simplu am folosit toate punctele pe care le-am strâns pe cardul de credit... și ceva peste. Dar să știi că n-am rezervat un apartament, cel mai probabil portarului i s-a făcut milă de tine și ne-a dat o cameră mai bună, adaugă ea, arătând spre brațul meu imobilizat.

Mă duc spre fereastră și îmi dau seama că avem și balcon. Deschid larg ușile și ies, oftând zgomotos.

— Mamă! N-o să îți vină să crezi!

Mama vine repede și lasă să-i scape un suspin. În fața noastră se întinde întregul Paris, cu clădirile sale deschise la culoare, ghivecele de flori atârnate la ferestre și acoperișurile de ardezie. Vedem Grădinile Tuileries în toată splendoarea lor, până departe, la Luvru, iar celebrul ceas al Musée d'Orsay e chiar în față. Toatea stea ar fi fost de ajuns să mă facă să zâmbesc, dar iată și Turnul Eiffel, ridicându-se mândru chiar în dreapta noastră, imagine care mă face să uit de toate necazurile.

— Mulțumesc, mamă...

Îmi zâmbește și își trece o mână prin părul meu. Ochii i se umezesc. Se apleacă apoi spre mine și mă sărută pe frunte.

— Mă bucur așa de mult că ești bine, îmi șoptește.

Stăm așa, ținându-ne de mână, multă vreme, cu vântul zburlindu-ne părul și cu Turnul Eiffel sclipind în soare lângă noi.

Încă mă simt obosită, așa că mama vine cu ideea să ne facem de cap și să luăm masa într-unul dintre restaurantele renumite ale hotelului.

— Totuși, ești sigură că nu ai jefuit vreo bancă? o întreb eu din nou.

Mama izbucnește în râs, apoi spune:

— N-am mai fost în Paris dinainte de a te naște tu, iar acum nu am decât două zile la dispoziție, așa că ar trebui să profităm la maximum.

În mod normal, aș fi fost intimidată de fețele de masă albe, tacâmurile extravagante și porțelanurile fine, dar azi nu-mi fac griji pentru astfel de lucruri lipsite de importanță. Mă concentrez, în schimb, pe mirosurile care mă înconjoară – cea mai proaspătă baghetă pe care am gustat-o până acum, fulgii de sare din untul care mi se topește pe limbă.

— De ce ai insistat mereu să am și un Plan B, mamă? o întreb după ce chelnerița ne ia comanda.

Mama se încruntă, dar nu încearcă să schimbe subiectul.

— Nu încercam decât să te protejez.

— Dar de ce? Știi doar că-mi doresc să devin balerină de când mă știu, e singurul meu plan. Iar acum am nevoie de un plan B. Clipesc să-mi alung lacrimile, apoi continui: Cum ai știut?

Mama trage adânc aer în piept și aruncă o privire în jur. Aproape toate mesele sunt ocupate, dar e destul de liniște. Oamenii vorbesc încet, mâncând cu gesturi căutate, sofisticate. Bărbatul de lângă noi își tamponează cu grijă colțurile gurii cu șervetul impecabil, apoi ridică paharul de vin prinzându-l doar cu două degete.

— Și eu am fost balerină, spune mama când tăcerea dintre noi devine apăsătoare, așa că știu pe pielea mea cât de competitiv și nemilos poate fi baletul.

Știam asta, dar nu zic nimic. Vreau să aud ce mai are de spus.

— Nu cred că ți-am mai spus asta până acum, dar, ca și tine, îmi doream să devin profesionistă. Ne asemănăm mai mult decât crezi.

Ne este adus primul fel de mâncare. Mi-am luat un *gazpacho* care arată atât de bine, stropit deloc la întâmplare cu ulei de măsline, încât mă gândesc de două ori înainte să bag lingura în el.

Mama zâmbește cu tristețe, apoi ia o înghițitură din salata *niçoise*[1].

— Îmi plăcea foarte mult și îmi doream tare să reușesc, spune ea, apoi se uită în altă parte înainte să adauge: Când am avut audiția la ABT, eram atât de sigură că voi fi acceptată...

— Ai dat o probă pentru ABT? o întreb eu, cu ochii ieșindu-mi din orbite de surprindere.

Face semn din cap că da, apoi adaugă:

---

[1] „Salată ca în Nisa", în lb. franceză, în original, o salată din ton, anșoa, roșii, măsline și ouă fierte (n. tr.).

— De multe, multe ori.

— Poftim?! exclam, încercând să nu ridic vocea.

Mama mai ia o înghițitură, apoi spune:

— Cât de bună e! Dacă mai stau mult în Paris, n-o să mai încap în haine...

Dar n-am de gând să o las să schimbe subiectul.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu ABT.

— Același lucru care li se întâmplă celor mai multe balerine: nu am fost acceptată. N-am trecut niciodată mai departe de a doua audiție. Am plecat apoi în California și am dat probă pentru baletele din San Francisco și din Los Angeles, dar... același rezultat. Eram bună, eram talentată și ambițioasă. Dar pur și simplu nu a fost de ajuns.

Îngheț, incapabilă să-mi văd mai departe de mâncare ca și cum ceea ce aud nu ar fi cea mai tare chestie pe care o aflu despre ea. Niciodată nu mi-a mai povestit lucrurile astea, nici ea, dar nici altcineva din familia noastră.

— Și ce-ai făcut? o întreb, ținându-mi respirația.

Mama dă din umeri.

— Mi-am văzut în continuare de antrenamente. Am dat probe pentru companii mai mici. Până într-o zi, când mi-am dat seama că n-o să ajung niciodată unde îmi doream. Puteam să o țin în continuare așa, dar cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se întărea convingerea că baletul pur și simplu nu era pentru mine. Ani întregi de antrenamente și competiții, fără niciun rezultat relevant. Obosisem de atâtea dezamăgiri și respingeri, așa că am mers la facultate, în Philadelphia. Eram sigură că n-o să-mi găsesc locul acolo și că o să regret că am renunțat la visul meu, dar nu a fost așa. M-am distrat de minune, mi-am făcut prieteni, alte hobby-uri,

apoi l-am întâlnit pe tatăl tău. Am o carieră frumoasă, iubesc ceea ce fac și, iată, pot să-mi invit fiica la prânzuri extravagante în Paris. Nu regret absolut nimic.

Expir încet, încă încercând să înțeleg tot ce mi-a spus. Nu-mi cunoșteam deloc mama, în bună măsură din cauza mea. Toți anii ăștia în care ne certaserăm din cauza baletului nu m-am gândit nicio clipă să o întreb ce simte *cu adevărat* despre ce înseamnă să fii balerină.

— Dar eu nu vreau să renunț, spun eu, cu voce fermă, dar cu mâinile tremurându-mi.

Mama zâmbește.

— Mi-a luat o vreme să înțeleg, dar acum știu asta. Îmi pare rău că nu te-am susținut mai mult, pur și simplu încercam să-ți arăt că poți fi fericită și dacă nu ești balerină. Dar apoi bunica Joan mi-a spus că ai găsit-o pe strămoașa noastră, prim-balerina, și abia atunci mi-am dat seama cât de important trebuie să fie baletul pentru tine.

Se apleacă spre mine, peste masă, și-mi ia mâinile între ale ei. Sunt epuizată, dărâmată, nu cred că am reușit să accept pe de-a-ntregul ce mi s-a întâmplat și cum va fi viața mea în lunile ce urmează.

— Vreau să devin balerină profesionistă, asta îmi doresc dintotdeauna, spun, mai mult ca să mă conving singură. Dar ce mă fac dacă nu-mi iese?

Mama dă încet din cap, apoi zice:

— O să fii bine.

— Chiar? Trag adânc aer în piept și-mi mușc limba.

Cât de nepotrivit ar fi să izbucnesc în lacrimi într-un restaurant așa elegant ca ăsta?!

— Mia, spune atunci mama, uită-te la mine. Curând, toate astea nu vor mai fi decât o mică piedică în calea ta, crede-mă.

— Am ratat proba la ABT, chiar de două ori.

— Pe de altă parte, eu am fost convinsă că-mi doresc mai mult decât orice să devin balerină, dar uite că viața mea a luat o altă întorsătură, și toate s-au așezat minunat. Viața nu e despre șansele pe care le ratăm, ci despre a te bucura de călătorie. Urmează-ți visul cât vrei, dar să știi că nu e nimic rău dacă te răzgândești pe parcurs.

Dau din cap în semn că da, apoi mă întorc încet la mâncarea din fața mea. Îmi doresc să o cred, dar nu pot să-mi șterg pur și simplu din minte tot ce am pierdut în ultimele zile. Cu toate astea, în sinea mea o știu: o să dansez din nou.

Abia ne întorseserăm în cameră când îmi sună telefonul. N-o să mint, mi se rupe inima când văd un număr pe care nu-l știu. De când plecasem de la spital, nu mai primisem niciun semn de la Louis, niciun mesaj, niciun telefon. Pe de altă parte, nici eu nu-l căutasem. Încă îmi erau toate proaspete în minte, iar între noi totul fusese spus. Poate așa și trebuia să se termine. O ruptură curată, ca în cazul claviculei mele.

— Alo?

— *Madem*... Mia? întreabă o voce nesigură de bărbat. Sunt *Monsieur* Dabrowski.

Mă așez într-un fotoliu, iar inima mi-o ia la goană.

— Îmi pare atât de rău... V-am promis că n-o să vă dezamăgesc, și iată ce am făcut...

— Dar nu ai făcut-o, mă întrerupe el cu hotărâre. Nu putem controla totul, Mia. Sigur, mi-aș dori ca tu și Louis să nu fi ieșit în seara aceea, după spectacol, și chiar mai mult ca mașina aia să nu fi trecut pe roșu, dar asta e, se mai întâmplă și astfel de lucruri. Din păcate, asta e viața.

— Deci... nu sunteți supărat pe mine? îl întreb, încercând să nu par prea surprinsă.

— Știu că ești tu destul de supărată pe tine, pentru mine asta e de ajuns. Ce-a fost a fost.

— Am ratat proba la ABT, nu mai am nicio șansă, insist eu, subliniind ceea ce e, de altfel, evident. Mă doare să o admit cu voce tare, dar trebuie să accept realitatea.

— Așa e, aprobă serios *Monsieur* Dabrowski. Directorul de la ABT a fost șocat când i-am spus ce s-a întâmplat, efectiv a rămas fără cuvinte.

— Îmi pare atât de rău, repet, încercând să umplul golul din conversație. Mi-am distrus viitorul, e clar, iată câți oameni dezamăgisem... pe cei care contau cel mai mult.

Monsieur Dabrowski inspiră adânc.

— Am stat mult de vorbă cu el. În mod normal, nu mă amestec în treburile astea, pentru că felul în care companiile de balet recrutează balerine chiar nu ține de mine. Cu toate astea, trebuie să știi că l-am întrebat dacă-ți mai poate da o șansă.

— Bine, îngaim, întrebându-mă dacă într-adevăr am înțeles ce mi-a spus.

Nu mi-l pot imagina susținându-mă, dar se pare că exact asta făcuse.

— Din păcate, răspunsul lui a fost nu, șoptește *Monsieur* Dabrowski. Cu toate că a fost impresionat de felul în care

ai dansat, a mai invitat și alte balerine la audiții și e de părere că acestea ar trebui să aibă prioritate, dată fiind starea ta. Atâtea balerine își doresc să danseze la ABT...

Nu mai continuă, dar sunt sigură că se gândește, ca și mine, de altfel, la Audrey. Ea cu siguranță e deja acasă, pregătindu-se pentru noua ei viață în New York. Mă scutur de umbra de invidie care mă cuprinde înainte să devină prea greu de suportat.

— Vă mulțumesc că ați încercat, reușesc să spun, cu vorbele oprindu-mi-se în gât.

Ceea ce îmi spune nu mă surprinde însă deloc – de ce aș mai primi o șansă dacă nici măcar nu ajunsesem la audiție?

— Mai am însă ceva să-ți spun, continuă *Monsieur* Dabrowski. M-a sunat ieri directoarea Operei din Paris. E la curent cu ce ți s-a întâmplat, dar s-a mai gândit, pentru că și-a dat seama cât ești de talentată. Ajunge de câteva ori pe an la New York, așa că mi-a spus că ar vrea să te vadă data viitoare când merge, dacă-ți vei reveni până atunci. Nu mi-a promis nimic, dar... uneori, mai există și excepții, poți primi o ofertă și să începi mai târziu. Știu că nu e ABT, dar să știi că și Opera din Paris are o reputație bună, adaugă el chicotind.

Nu mă pot abține și țip, ceea ce o face pe mama să-mi arunce o privire îngrijorată. Îi zâmbesc, asigurând-o că sunt bine, dar sunt mai mult decât bine. Nu știu cât va dura recuperarea mea sau cum va fi viața mea peste câțiva ani, dar ușa asta pe care mi-a deschis-o, șansa unei noi întâlniri cu directoarea Operei din Paris, e semnul de care am nevoie. Singurul.

CAPITOLUL 35

Sunt atâtea de văzut și de făcut în cartierul acesta, că nici măcar nu ne obosim să mai luăm metroul. Până la urmă, nu degeaba este *le premier arondissement*, „primul arondisment", aici sunt toate lucrurile importante.

Străbatem Grădina Palais-Royal și ne oprim să facem o poză la instalația de artă modernă din curtea palatului – coloane de toate mărimile, în dungi alb-negre, contrastând puternic cu arhitectura clasică din jur. Sunt amuzante și neașteptate, încă un semn că Parisul este elegant, dar și că își depășește mereu limitele. Mai târziu, la Ladurée, încercăm absolut toate felurile de *macarons*, pentru că... de ce nu? Cele roz sunt preferatele mele, iar mama a făcut o pasiune pentru cele cu gust de căpșuni și bezele.

Cu toate că nu mi-e încă la îndemână să vorbesc despre balet, mama insistă să mergem la magazinul Reppeto de pe Rue de la Paix. Vrea să mă răsfăț, să-mi iau ceva de la Paris pentru momentul în care voi începe să dansez din nou.

Nu pot să-i spun toate motivele pentru care mă doare atât de tare să revin aici – ca să amintesc doar unul, aici am avut prima aventură senzațională, înspăimântătoare și în același timp minunată cu Louis. Dar, cum pare foarte important pentru ea să plec fericită din Paris, sau măcar într-o stare mai bună, și nu atât de tristă, nu mai protestez. Aștept doar să se întoarcă odată cu spatele, să nu mai fiu silită să zâmbesc.

În cea mai mare parte a timpului rătăcim fără nicio țintă sau plan pe străduțe frumoase, ne oprim să bem ceva la vreo cafenea drăguță, ascultăm artiști stradali interpretând cântece franțuzești pe care nu le știm și intrăm în bisericuțe uimitoare să admirăm vitraliile de aproape. Totul e scăldat într-o lumină caldă, plină de speranță. Vara e încă în toi. Vobim pe FaceTime cu tata și cu Thomas, care par un pic invidioși pe mica noastră aventură. Thomas ne pune să-i promitem că nu venim acasă fără să-i aducem macarons, dar tata e cam tăcut. Îngrijorarea i se citește în ochi, așa că mă dau peste cap să par cât mai binedispusă, deși știu că e îngrijorat din cauza mea.

La fel și eu, sinceră să fiu. Când am terminat convorbirea cu *Monsieur* Dabrowski, n-aș fi știut să spun cum mă simt. Cei de la ABT nu mă voiau și aveau tot dreptul. Îmi oferiseră o audiție, iar eu nu m-am prezentat. Nu mai contează cât de mult îi plăcuse directorului artistic cum dansasem, cu siguranță uitase de mine deja. Mama avea dreptate: sunt atâtea balerine care-și doresc să devină profesioniste, toate talentate, hotărâte, gata să dea tot ce au mai bun. Ca să nu mai zic că nici nu sunt lovite de mașini în seara dinaintea spectacolului...

Cu toate că sunt recunoscătoare pentru șansa pe care pare să mi-o dea directoarea Operei din Paris, nu sunt sigură ce să cred despre asta. Dacă îi face doar o favoare lui *Monsieur* Dabrowski? Oricât jurase că fusese doar ideea ei și că el nu avusese nimic de-a face cu asta, cu cât mă gândesc mai mult, nu pot să nu mă întreb dacă aceasta își va mai aminti măcar de mine peste câteva luni, când va ajunge la New York.

Lăsând toate astea, mă întreb dacă chiar îmi doresc să revin anul viitor în Paris. Dacă m-ar fi întrebat asta cineva în timpul verii, când trăiam cele mai frumoase momente cu Louis, cel mai probabil aș fi spus da. Dar asta era în perioada când viața mea se transformase subit într-un basm. Când credeam că pot avea tot ce-mi doream. Că nu va fi nevoie să fac compromisuri. Că pot sta seara până târziu, iar dimineața să mă trezesc devreme. Că pot pierde vremea cu prietenele mele și că pot folosi orice ocazie ca să mă întâlnesc pe furiș cu Louis. Că pot afla misterul legendei familiei noastre și-i pot acorda lui Odile întreaga mea atenție.

Dar acum nu mai sunt atât de sigură că pot avea totul. Întotdeauna sunase prea bine ca să fie și adevărat, probabil pentru că așa și este. Da, o să mă vindec, știu. Într-o bună zi. Trebuie să muncesc din greu ca să mă refac complet și încă și mai mult ca să recuperez timpul pierdut. N-am decât să le iau pe rând.

Ultima după-amiază în Paris sosește cât ai clipi. Îmi tremură mâinile când încep să împachetez. Tubul de carton cu afișul cu tabloul lui Degas e sprijinit într-un colț, așteptând să ajungă acasă și să-și reia locul pe care-l ocupa deasupra patului meu încă de când eram doar un copil.

— Asta a fost tot, spune mama când valizele ne sunt gata pregătite la ușă.

Dau din cap cu tristețe. A fost un episod minunat, date fiind circumstanțele, dar imediat după ce voi părăsi această cameră superbă, voi reveni la viața mea obișnuită, înapoi la clavicula ruptă și la visurile mele zdrobite.

Mama oftează, ca și cum mi-ar putea citi gândurile.

— Eu mă duc la recepție, să văd ce mai trebuie să facem înainte de plecare. Nu te grăbi, mai avem vreo 45 de minute. Mă găsești jos, o să-mi verific și mail-urile. Sunt sigură că șeful meu a avut cel puțin vreo două urgențe în ultima oră.

După ce pleacă, mă îndrept pentru ultima oară spre fereastră și ies pe balcon. Când mă întorc – ultima dată – spre Turnul Eiffel, inima mi se strânge. E oare cu putință să duci dorul unei structuri metalice? Mi-am cumpărat un breloc mic cu forma lui de la un vânzător de pe Champs-Élysées ieri, dar nimic nu-l poate înlocui pe cel adevărat. Fac o poză și o postez pe contul de Instagram. Arunc o privire peste flux și îmi dau seama că nu postasem decât foarte puține poze din timpul verii petrecute în Paris. Am fost prea ocupată să mă bucur de ea ca să mai simt nevoia să o și împărtășesc cu restul lumii.

Au revoir, „la revedere", Paris, scriu în comentariu. *Je t'aime.*

Mai rămân o vreme în balcon, liniștită. Am fost norocoasă să trăiesc o vară incredibilă în cel mai frumos oraș din lume. Chiar dacă aș vrea să pot schimba modul în care s-a terminat, câte fete de 17 ani ar putea totuși să spună asta? Câte dansatoare în devenire au făcut ce am făcut eu?

Când voi reveni acasă, în Westchester, și mintea îmi va fi mai limpede, o să-i scriu lui Louis. Poate că n-o să vrea să mai audă de mine. Poate că accidentul nostru fusese doar felul în care Universul pusese punct acestui capitol. Poate că-și va fi dat seama între timp că povestea noastră s-ar fi terminat oricum la sfârșitul verii. Aș vrea doar să nu se fi sfârșit cu mine plângând pe un pat de spital și cu el plecând, rănit și confuz.

O bătaie ușoară la ușă mă face să tresar. Mama trebuie să fi lăsat deja cheia. Mă duc să deschid, dar ceea ce văd dincolo de prag mă lasă cu gura căscată.

— Ce...

E Louis, cu părul zburlit, ca și cum tocmai și-ar fi scos casca, dar a uitat să și-l mai aranjeze, cum face de obicei. Are câteva zgârieturi pe obraz și cearcăne adânci. Dar... e aici.

— Am crezut că ai plecat, spune el, privindu-mă ca și cum nu-și crede ochilor. M-am gândit că ai plecat din Paris imediat după accident, iar azi mă uitam pe Instagram și... am venit cât de repede am putut.

Și atunci îmi dau seama. Nu spusesem nimănui că stăteam la hotelul acesta. Nu știa nimeni că eram încă în Paris. Nu *trebuia* să fiu încă aici. Aflasem ce surpriză îmi pregătise mama abia după plecarea prietenelor mele, abia după ce-l văzusem pentru ultima oară pe Louis – sau ceea ce crezusem eu că fusese ultima oară. Când mă sunase *Monsieur* Dabrowski, probabil presupusese că eram deja acasă.

— Eu... eu... încep, dar vorbele parcă nu vor să iasă. Credeam că... s-a terminat. Când ai plecat... am crezut că... relația noastră s-a încheiat. Că așa a fost menit să se termine.

După expresia lui chinuită, îmi dau seama că m-am înșelat.

— M-am simțit atât de groaznic după accident, spune el. Am crezut că n-o să vrei să mai vorbești cu mine vreodată.

— Ce? Nu-i adevărat! Nu a fost vina ta. Ar fi trebuit să-ți spun că n-am plecat...

— Nu-mi pasă, mă întrerupe Louis, luându-mi fața în mâini. Ești aici acum. Cu mine. Te iubesc, Mia. Nu puteam să te las să pleci din Paris fără să ți-o mai spun o dată.

— Și eu te iubesc, reușesc să spun, sărutându-l printre lacrimi.

Știu că o să mă doară tare povestea asta când voi fi în avion, în drum spre casă, dar asta e. Într-un fel, Louis e ca baletul: merită, dar uneori e dureros. Foarte.

EPILOG

De data asta nu alerg, dar am clar o senzație de *déjà-vu* când intru pe terminalul Aeroportului „Charles de Gaulle". E la fel de aglomerat ca ultima dată când am fost aici, dar acum nu trebuie să mai țopăi sau să fac piruete ca să ajung la destinație. Și nici nu se mai pune problema de păr încâlcit sau de transpirație, desigur.

Mai mult decât atât, mă opresc pe la jumătatea drumului și intru într-o baie. Îmi las lucrurile lângă perete și mă duc la chiuveta din colț să mă împrospătez rapid – mă spăl pe dinți, mă pieptăn, îmi scutur firimiturile rămase pe pantalonii de trening, după care-mi pun un rând curat de haine. Mă spăl apoi pe față, aplic un strat consistent de cremă hidratantă ca să-mi revin după zborul lung, după care mă analizez în oglindă. Arăt chiar prezentabil, proaspătă și destul de odihnită. De fapt, semăn mult cu cineva foarte cunoscut.

Odată ajunsă înapoi pe terminal, îmi fac un *selfie* lângă un semn de taxi, apoi îl trimit ca mesaj: *Ghici unde sunt?* ☺

Îmi continui drumul spre ieșire, când îmi sună telefonul.

— Nu e miezul nopții la New York? întreb imediat ce mă conectez la apelul video.

Audrey rânjește în loc de răspuns. În spatele ei, disting câțiva zgârie-nori plini de lumini și câteva siluete.

— Ești afară?! exclam, nevenindu-mi să-mi cred ochilor.

La o socoteală rapidă, aș zice că acasă trebuie să fie ora unu dimineața.

— Da! spune Audrey cu un zâmbet larg și obrajii îmbujorați. Venim din Brooklyn, de la un festival de muzică, adaugă, apoi își mișcă telefonul în așa fel încât să-i văd și pe ceilalți.

Trei fete și un tip îmi fac cu mâna și mă salută la unison.

— Hei, ea e prietena mea, Mia, spune Audrey, întorcând telefonul spre ea. Tocmai s-a mutat la *Paris*, se maimuțărește ea.

Izbucnesc cu toții în râs, inclusiv eu, de altfel, dar abia apoi îmi dau seama că despre mine e vorba. Și mă trezesc la realitate: tocmai m-am mutat în Paris.

Se pare că Opera din Paris chiar mă voia. Ultimul meu an de liceu trecuse fără să-mi dau seama și, cu toate că recuperarea fusese lungă și dureroasă, după câteva luni dansam din nou. La început nici nu mi-a venit să cred, dar corpul meu își amintea fiecare mișcare. Primăvara, m-am întâlnit cu directoarea Operei, care a fost mai mult decât încântată că mă întorsesem deja în studio.

— E clar că așa a fost să fie, mi-a mai spus când m-a îmbrățișat de rămas-bun.

Cred că Élise Mercier ar fi fost complet de acord cu asta.

— Dar cu somnul de frumusețe cum rămâne? o întreb pe Audrey.

— A, sunt bine, nu-ți face griji, râde ea. O prietenă mi-a spus cândva că nu devin o balerină mai slabă dacă mă bucur de viață, ci dimpotrivă.

— Pare foarte înțeleaptă prietena ta.

Audrey aprobă, apoi adaugă:

— Deja mi-e dor de ea...

Aproape am uitat că, la început, noi două nu eram chiar prietene. Dar acum suntem. Am vizitat-o la New York, am fost să o văd la spectacolele de la ABT. La început, mi-a fost teamă că-mi va fi greu să fac asta, dar într-un final m-am împăcat cu ideea. Iar Audrey mi-a fost de mare ajutor să înțeleg că, așa cum îmi spusese și mama, planul de la început nu e întotdeauna și cel mai bun. Mama ei, de altfel, își dorise ca Audrey să aleagă Balșoi Teatr, dar ea își ascultase inima. Simțise ce i se potrivește, unde ar trebui să fie.

Terminăm de vorbit chiar când ies de pe terminalul Sosiri. Scrutez mulțimea, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul. O mulțime de oameni așteaptă aliniați, cu numele celor pe care-i așteaptă scris pe indicatoare. Pe niciunul însă nu e numele meu.

Săptămâna trecută ne trimiseserăm câteva mesaje, dar el îmi spusese că, din cauza școlii, nu știe sigur dacă poate veni să mă ia de la aeroport. Îi spusesem că nu e nicio problemă. Până la urmă, nu ne-am promis nimic. În ziua plecării, la Le Meurice, ne-am luat rămas-bun printre lacrimi, recunoscători pentru vara minunată pe care o împărțiserăm,

cu toate amintirile care ne rămâneau pentru totdeauna, orice avea să se întâmple mai departe. Sigur, ne-am mai trimis mesaje apoi, ne-am sunat, dar nu mai era același lucru. Timpul și distanța vin de hac și celei mai frumoase povești de dragoste. Dar ceea ce simțeam eu nu se schimbase.

În timp ce-mi făceam loc prin mulțime, văd un balon ridicându-se chiar unde se termină mulțimea. Urmăresc cu privirea panglica până-l descopăr pe tânărul care o ține. Cămașă din in, păr răvășit. Și zâmbetul ăla. Zâmbetul care mă dă mereu peste cap.

Izbucnesc în râs și pornesc spre el.

Louis ridică din umeri și spune:

— M-am gândit că florile sunt *total* depășite.

— Un nou început, constat eu, luând balonul. *J'aime ça.* „Îmi place."

El dă din cap, impresionat de accentul meu. Nu știa că învățasem din greu din momentul în care acceptasem oferta de la Institutul Operei din Paris.

— Mia.

Inspir adânc.

— Louis.

— Bine-ai venit acasă, îmi spune el, apoi, înainte chiar să apuc să zâmbesc, mă sărută.

Jur că aș putea face treizeci și două de *fouetté*-uri perfecte acum, pe loc. Sau să mă transform într-o lebădă și să-mi iau zborul alături de el. Mă ia în brațe și nu am nici cea mai mică îndoială că nu voi fi niciodată mai fericită decât sunt în clipa asta.

Sau până ne sărutăm iarăși. Franțuzește, evident.

MULȚUMIRI

Sunt recunoscătoare echipei de la Alloy Entertainment – Laura Barbiea, Sara Shandler, Josh Bank, Romy Golan și Hayley Wagreich. A fost (și este!) un vis minunat să lucrez cu voi, adevărați creatori de magie. Vă mulțumesc că m-ați luat în această călătorie plină de neprevăzut (pe Vespa!).

Multe mulțumiri lui Danielle Rollins, una dintre cele mai muncitoare scriitoare pe care le cunosc, care, în ciuda acestui lucru, tot își mai face timp pentru a-i ajuta și pe alții.

Îi mulțumesc, de asemenea, agentului meu, Leigh Feldman, pentru că a fost mereu acolo și m-a făcut să simt că am pe cineva de partea mea (și multe mulțumiri merg, drept urmare, către Ilana Masad, pentru că ne-a făcut cunoștință).

Un mare, mare, mare *merci* lui Wendy Loggia, o editoare extraordinară, și lui Alison Romig, nu doar pentru că i-a plăcut cartea mea și și-a dorit să o publice, dar și pentru cele șase pagini minunate care conțineau oferta sa. Cel mai frumos e-mail pe care l-am primit vreodată.

Mulțumesc întregii echipe de la Delacorte Press: mă simt incredibil de norocoasă că sunt pe mâini atât de bune. Vă mulțumesc pentru căldura și entuziasmul cu care ați primit această carte. Emoția voastră mă înduioșează.

E nevoie de o singură persoană pentru a scrie o carte, dar orice autor are nevoie de un sat întreg ca să o termine. Le mulțumesc tuturor prietenilor mei – în special lui Allison Amend, lui Elizabeth Conway, lui Marie Douat, lui Émilie Fromentin, Clarei Kasser și Laurei Stampler –, pentru ajutorul pe care mi l-au dat, pentru că m-au ascultat și pentru cuvintele de încurajare, pe care le-am apreciat enorm. Le mai mulțumesc lui Rafael Molina și Elsei Lagache pentru că au avut de fiecare dată răspuns la numeroasele mele întrebări legate de balet.

Un mare *bise* familiei mele, Françoise Jouhanneau, François-Xavier Jouhanneau, Typhaine Cartry, Louis Jouhanneau, Patrick Jouhanneau și Marie Collin, care m-au susținut cu ardoare și abia așteaptă ediția în limba franceză.

Aggie Pancakes, draga mea BFFF (*Best Feline Friend Forever*, „Cea mai bună prietenă felină"), îți mulțumesc tare, căci, indiferent cât de urgent era termenul-limită sau cât de târziu în noapte mă lungeam cu scrisul, nimic nu mai conta când te încolăceai alături de mine.

Și, desigur, am ținut ce era mai bun pentru final: îi mulțumesc iubitului meu soț, Scott Thistlethwaite, pentru absolut tot – pentru viața noastră minunată, pentru aventurile incredibile pe care le-am trăit, pentru sprijinul său necondiționat și pentru încrederea nesfârșită în mine. Puterea, calmul, bunătatea, căldura, nenumăratele glume și optimismul tău îmi fac fiecare zi mai bună. Nu aș fi aici dacă n-ai fi fost lângă mine.